

Viitorul cetății marelui Împărat

Prefață la ediția în limba germană

Aici apar sub formă de carte articolele mele publicate în periodicul pentru studiu biblic „Hilfe und Nahrung”. Aceasta este o bucurie deosebită pentru mine, deoarece de fapt este prima mea lucrare. Articolele au apărut deja în limba olandeză începând cu luna octombrie 1969 în periodicul „De Morgenster” (editat de fundația „Uit het Woord der Waarheid” în Winschoten, Olanda), înainte ca eu să fi scris vre-o carte. Cu regret în limba olandeză articolele nu au apărut niciodată sub formă de carte, și de aceea mă bucur, că acum are loc aceasta în limba germană, așa că un nou cerc de cititori poate lua cunoștință de conținutul acestor articole. Sunt convins că fiecare zi dovedește din nou că s-a apropiat timpul revenirii Domnului Isus – și cu aceasta și timpul evenimentelor cu totul deosebite, care vor avea loc în Ierusalim și în jurul Ierusalimului. Conștiința că noi trăim într-o epocă foarte deosebită, ar trebui să ne facă să așteptăm cu credincioșie pe Domnul Isus și să-I slujim cu zel în timpul scurt care ne mai rămâne. Domnul să folosească această carte și s-o facă să fie spre binecuvântare pentru mulți! Aceasta este rugăciunea mea sinceră și insistentă.

De Bilt (Olanda), în octombrie 1977.

1. PREISTORIE

Introducere

Nu există nici un oraș în lume care mă captivează mai mult decât Ierusalimul. El este un oraș vechi de mai mult de 3500 de ani; este unul din orașele cele mai vechi, pe care noi le cunoaștem, un oraș care a cunoscut cea mai mare bogăție, dar și cea mai mare nenorocire – distrus și permanent iarăși în floare, călcat în picioare și totuși readus iarăși la viață, un oraș, care tocmai în acești ani stă în centrul intereselor mondiale din cauza minunilor pe care le înfăptuiește acolo vechiul popor iudeu. Un oraș în care se întâlnesc culturi străvechi, unde de secole se intersectează marile artere comerciale, un oraș, care cu adevărat este în mijlocul pământului (Ezechiel 38,12), care realmente este așezat în mijlocul națiunilor și de jur împrejurul lui sunt țări (Ezechiel 5,5). Dar nu vechimea mare sau poziția geografică a acestui oraș mă atrage în primul rând, și nici rolul pe care îl joacă în istoria lumii sau în evoluțiile politice actuale. Ceea ce mă captivează în primul rând este locul deosebit pe care îl ocupă acest oraș minunat în istoria de mântuire a lui Dumnezeu cu lumea aceasta, în planurile și hotărârile Celui Atotputernic. Scena, pe care se desfășoară aceste planuri și aceste hotărâri, este pământul – dar toate pornesc din teritoriul care potrivit gândurilor lui Dumnezeu este punctul central al pământului; Palestina cu centrul minunat Ierusalim, cetatea lui Dumnezeu (Psalm 48,1). Cine studiază Biblia, și în mod deosebit prorocii, va constata curând că acest oraș constituie cu adevărat centrul căilor lui Dumnezeu, nu numai în trecut, ci în mod deosebit și în viitor. Și tocmai în timpul în care Ierusalimul se pregătește pentru evenimentele cele mai profunde și mai zguduitoare, care vor veni peste el, noi ar trebui să cunoaștem locul pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru acest oraș. Mai mult ca oricând, creștinii din zilele noastre au

nevoie de cercetarea prorociilor, ca să înțeleagă și să realizeze practic poziția lor față de lume, de iudei și față de statul iudeu, față de evoluțiile în creștinătate, față de viitorul Adunării, față de așteptarea venirii foarte apropiate a Domnului, față de necesitatea vitală de vestire a Evangheliei și față de o viață sfințită. Sau exprimat altfel: noi trebuie să ne îndreptăm atenția în mod deosebit spre două lucruri: în primul rând spre adevăratul caracter al Adunării lui Dumnezeu și a felului în care el trebuie să se reveleze în timpul actual; aceasta este în legătură cu noul Ierusalim (Apocalipsa 21,2.9.10) și cu Ierusalimul ceresc, care este acolo sus (Evrei 12,22; Galateni 4,26), și în al doilea rând spre adevăratul caracter al lumii acesteia, spre viitorul în întâmpinarea căruia merge ea și în care Israel va ocupa un poziție centrală. În aceasta este punctul central, în jurul căreia toate se vor învârti, vechiul Ierusalim pământesc, care este pe pământ (compară cu Galateni 4,24-26).

Noi vrem deci să ne ocupăm acum cu acest Ierusalim ca loc, asupra căreia se concentrează căile lui Dumnezeu cu pământul. Deoarece în Biblie ne sunt descrise căile lui Dumnezeu, vrem să ne ocupăm aproape exclusiv cu ceea ce Sfânta Scriptură face cunoscut despre acest oraș. Trecutul și viitorul aparțin împreună – noi putem înțelege pe unul numai din celălalt. În studiile noastre trebuie de aceea să mergem înapoi la începutul pe care ni-l face cunoscut Biblia despre acest oraș, și apoi foarte pe scurt să ne ocupăm cu unele puncte principale ale istoriei acestui oraș, care sunt esențiale ca să înțelegem viitorul lui. Viitorul acestui oraș se îndreaptă spre un țel final mare: guvernarea Marelui Împărat într-un oraș (Matei 5,35) în timpuri de restaurare a tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura prorocilor Săi sfinți din vechime (Faptele Apostolilor 3,21). Abia atunci Ierusalimul va fi cu adevărat „Cetatea păcii”, când Prințul păcii va domni în mijlocul lui în dreptate și neprihănire (Isaia 9,6.7).

Istoria cea mai veche a orașului

Este foarte remarcabil, că la începutul istoriei Ierusalimului noi găsim două modele clare despre Domnul Isus, care arată deja spre viitorul glorios al acestui oraș. În primul rând vedem în Geneza 14 persoana lui Melchisedec, împăratul din Salem (Ierusalimul de mai târziu), care, comparat cu Fiul lui Dumnezeu, este preot pentru totdeauna (Evrei 7,1-3). El este un model al Domnului Isus ca Împărat și Preot, așa cum va fi El în mod deosebit în timpul Împărăției de o mie de ani a păcii (Zaharia 6,13; Psalm 110,4). În al doilea rând, ce noi găsim despre Ierusalim, stă în Geneza 22, unde Avraam a jertfit pe fiul său Isaac în țara Moria pe un munte; și deoarece noi știm că Solomon a clădit Templul pe muntele Moria, trebuie deci ca și acest eveniment să se regăsească în Ierusalimul de mai târziu. Vedem în începutul istoriei acestui oraș un indiciu spre domnia Domnului, dar și spre evenimentul îngrozitor, când Mesia va fi prins în cuie pe o cruce în afara porților Ierusalimului, un eveniment care mai mult decât toate celelalte a decis viitorul și soarta Ierusalimului. După aceea găsim foarte puține lucruri despre Ierusalim. Orașul s-a numit mult timp „Iebus” și a fost locuit de o seminție canaanită, iebusiții, până în momentul când David a cucerit acest oraș și a făcut din el reședința lui. Începând de atunci orașul poartă numele „cetatea lui David”. El l-a extins foarte mult și l-a întărit, așa că Ierusalimul a devenit cu adevărat capitala demnă a statului Israel. O perioadă de timp foarte deosebită a început când David s-a hotărât să ducă chivotul legământului la Ierusalim. Vreau să mă ocup mai detaliat cu aceasta, deoarece acest eveniment are

însemnătate mare în legătură cu istoria mântuirii a lui Dumnezeu și de asemenea este un model al evenimentelor viitoare în legătură cu Sionul.

Când Dumnezeu a călăuzit poporul prin pustie, El a dăruit poporului cortul întâlnirii, ca să poată locui în mijlocul poporului Său între heruvimii de pe capacul ispășirii, care era pe chivot (2 Samuel 7,6). Însă cortul întâlnirii era un cort și nu o locuință fixă, deci mobilă și adaptată la pelerinajul poporului. De aceea Dumnezeu a făcut cunoscut, că în țara făgăduinței poporul, care nu se va mai deplasa încoace și încolo, ci va locui acolo în pace, va avea un loc fix pentru serviciul divin. Acolo a vrut Iehova să-Și așeze Numele și să aibă o locuință fixă în mijlocul izraeliților. Acest loc este descris în cartea Deuteronom capitolul 12. După ce toate slujbele idolești vor fi îndepărtate din țară, poporul va găsi un loc, un loc ales de Dumnezeu, care totuși nu este numit cu numele, unde va putea să aducă jertfe Dumnezeului lui. Izraeliții vor trebui să caute aceste loc. După ce ei vor avea liniște din partea tuturor dușmanilor lor, Dumnezeu va pregăti acest loc, ca să locuiască în mijlocul poporului și să-l facă punctul central al domniei Lui. Când apoi poporul a ajuns efectiv în țară, câțva timp mai târziu cortul întâlnirii – de fapt din motive cu totul practice – a fost instalat în Șilo (Iosua 18,1). Începând din acest moment Șilo a devenit locul unde veneau izraeliții să întâlnească pe Dumnezeu (1 Samuel 1,3). Acolo se aduceau jertfele și era exercitată slujba preoțească. Dar nu putea să fie locul definitiv al adorării, căci era încă un cort, care purta caracterul temporal și schimbător. Însă în așteptarea unui loc fix, poporul venea permanent la locul unde stătea chivotul legământului (Iosua 18,1; Judecători 20,26-28), ca să se apropie de Dumnezeu. Noi știm însă, că pentru mijlocirea între Dumnezeu și popor Dumnezeu a hotărât pe fiii lui Aaron, aceștia sunt preoții. Și noi mai știm cum preoțimea a eșuat totalmente. Aceasta a fost așa deja în pustie, și cu mult mai mult a fost așa în țară. Casa lui Eli a decăzut, și Dumnezeu a trebuit s-o înlăture, dar în același timp El a ales un alt preot după inima Lui (1 Samuel 2,35), Țadoc, din familia Eleazar (2 Samuel 8,17; 1 Cronici 24,3). Preoția lui Țadoc trebuia să fie veșnică, da, în Împărăția de o mie de ani fiii lui Țadoc vor exercita din nou slujba preoțească (Ezechiel 40,46; 43,19; 44,15). În perioada interimară, până va veni Țadoc, Dumnezeu a trezit un proroc, și anume pe Samuel. Vedem de asemenea cum chivotul legământului a fost luat în luptă de către cei doi fii păcătoși ai lui Eli și acesta a fost luat pradă de filistenii. Acesta este un moment așa de important în istoria lui Israel, că noi nu trebuie să-i subapreciem însemnătatea. Ce a spus soția lui Fineas, când a auzit de marea nenorocire care a lovit pe Israel? „S-a dus slava din Israel, căci chivotul lui Dumnezeu este luat!” (1 Samuel 4,22). Slava lui Iehova locuia în mijlocul lui Israel pe capacul ispășirii al chivotului (Exod 25,22; 40,34-38; Levitic 16,2; Iosua 7,6). Chivotul era punctul central al slujbelor divine ale lui Israel. Când chivotul a fost dus, realmente slava lui Iehova S-a îndepărtat din Israel. „I-Cabod” stătea scris pe popor: „Nu mai e slavă”. Într-un anumit sens Dumnezeu plecase din mijlocul poporului Său, și când nu după mult timp chivotul s-a reîntors în țară, totuși slava lui Iehova nu S-a reîntors mai devreme, până când Solomon I-a construit o casă (2 Cronici 7,2). A dispărut slava, a dispărut chivotul, a dispărut locul pe care Șilo îl ocupa în mijlocul lui Israel. Șilo nu mai putea să fie punctul central al domniei lui Dumnezeu. „Duceți-vă dar la locul care Îmi fusese închinat la Șilo, unde pusesem la început să locuiască Numele Meu și vedeți ce i-am făcut, din cauza răutății poporului Meu Israel.” (Ieremia 7,12.14; 26,6.9). În aceste împrejurări Dumnezeu a trebuit să dea la o parte Șilo. Israel a dat înapoi și s-a comportat „cu necredincioșie, ca și părinții lor ... L-au provocat la mânie prin înălțimile lor ... Dumnezeu a auzit și S-a mâniat și

S-a dezgustat de tot de Israel. A părăsit locuința lui în Șilo, cortul în care locuia între oameni” (Psalm 78,56-60). S-a dus slava și locul unde avea loc serviciul divin!

Alegerea Sionului ca loc al domniei regale și al serviciului divin

Unde au rămas făgăduințele lui Dumnezeu, care a făgăduit un loc sfânt și un loc al serviciului divin? În 1 Samuel 4 nu a mai rămas nimic din aceasta. Dar „darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără schimbare” (Romani 11,29). Și Dumnezeu împlinește făgăduințele Sale la timpul Său și în felul Său. Acolo unde Israel a ratat, acolo Dumnezeu instalează o nouă mărturie, și anume prin omul după inima Sa. Mai întâi poporul ia încă într-adevăr dreptul în propriile mâini: în locul slavei și autorității, care s-au îndepărtat de la Israel, ei cer un împărat, așa cum aveau națiunile care îi înconjurau (1 Samuel 8). „Ei au cerut apoi un împărat. Și, timp de patruzeci de ani, Dumnezeu le-a dat pe Saul, fiul lui Chis, din seminția lui Beniamin; apoi l-a înlăturat și le-a ridicat împărat pe David, despre care a mărturisit, zicând: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toată voia Mea”” (Faptele Apostolilor 13,21.22; Psalm 89,20; 1 Samuel 13,14). Minunat moment! Căci acest David – și urmașii lui până în veșnicie – va fi locuitorul lui Dumnezeu pe pământ; el va fi centrul domniei lui Dumnezeu în Israel și începând de acolo peste toată lumea. Și nu numai aceasta: Cu această împărăție veșnică leagă Dumnezeu pentru veșnicie și locul fix al adorării, locul unde locuiește slava lui Dumnezeu pe pământ. Sion, cetatea lui David, devine totodată cetatea lui Dumnezeu (Psalm 48,1). După înlăturarea lui Eli Dumnezeu alege pe preotul Țadoc, după înlăturarea lui Saul Dumnezeu alege pe împăratul David, și după înlăturarea lui Șilo Dumnezeu alege Sionul, cetatea lui David. „A părăsit locuința lui din Șilo, cortul în care locuia între oameni. ... Atunci Domnul S-a trezit ca unul care a dormit, ... Însă a respins cortul lui Iosif și n-a ales seminția lui Efraim, ci a ales seminția lui Iuda, Muntele Sionului, pe care-l iubește. Și-a zidit sfântul locaș ca locurile preainalte, ca pământul pe care l-a întemeiat pe veci. A ales pe robul Său David și l-a luat de la staulele de oi; l-a luat din urma oilor care alăptau, ca să pască pe poporul Său Iacov și pe Israel, moștenirea Sa. Și David i-a păstorit potrivit cu integritatea inimii lui și i-a condus cu priceperea mâinilor lui” (Psalm 78,60-72). Așa cum Melhisedec, primul împărat biblic din Ierusalim, era într-un anumit sens preot veșnic, tot așa Dumnezeu a legat și în David pentru veșnicie locul Său sfânt din Sion cu regalitatea lui David. Paralela o vedem în Psalm 76,2: „Cortul lui este în Salem și locuința Lui în Sion.”

Toată evoluția căilor lui Dumnezeu cu poporul Său este exprimată de fapt deja de la începutul lor în cântarea Anei. În profeția frumoasă ea cântă căile lui Dumnezeu cu Israel până în viitorul îndepărtat. „Căci ai Domnului sunt stâlpii pământului” (1 Samuel 2,8). Lui Îi aparține pământul, așa cum se va vedea în chip desăvârșit în Împărăția de o mie de ani a păcii, care va veni. Atunci cei păcătoși vor muri, și sfinții lui Dumnezeu vor fi ocrotiți. Atunci Domnul va judeca pământul și va da Împăratului Său putere și va înălța tăria lui Mesia al Său (Unsul Său) (versetele 9 și 10). Ce va fi Hristos în Împărăția păcii, găsim împlinit deja principal în cartea Samuel la David. David este subiectul mare al acestei cărți. Hristos este Fiul cel mare al lui David, marele Împărat-Preot. Acest gând marchează istoria lui David. Când David aduce chivotul legământului în Sion, prin aceasta Sionul a devenit pentru veșnicie cetatea lui Dumnezeu, care este legată cu casa lui David. Dumnezeu Însuși îi făgăduiește lui David această legătură veșnică. »Când ți se vor împlini zilele ... îți voi ridica

un urmaș după tine ... și-i voi consolida împărăția. El este cel ce va zidi Numelui Meu o casă și voi consolida pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu.” (2 Samuel 7,12-14). Dacă cineva gândește că tronul împărătesc al lui David acum este încă neocupat și va rămâne neocupat, atunci el nu cunoaște Scriptura. „Căci așa vorbește Domnul: ,David nu va fi lipsit niciodată de un urmaș care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel” (Ieremia 33,17). Și cine va fi acest om? Epistola către Evrei capitolul 1 versetul 5 dă răspunsul la aceasta, unde apostolul aplică această prorocie din 2 Samuel 7,14 la Domnul Isus. Acesta este Fiul lui David, care va sta pe tronul lui Israel și care cândva va împli prorocia din Psalmul 132: „Domnul a jurat lui David în adevăr și nu Se va întoarce de la ce a jurat: ,Voi pune pe scaunul tău de domnie un rod din trupul tău ... Căci Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Sa: Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; aici voi locui, căci l-am dorit. ... Acolo voi face să crească puterea lui David; am pregătit o candelă unsului Meu. Voi îmbrăca în rușine pe vrăjmașii lui; și coroana lui va străluci pe el” (versetele 11-18). Și aici vedem iarăși Sionul legat cu David, și în mod deosebit în Împărăția păcii. „În zilele acelea și în timpul acela voi face să răsară lui David un Vlăstar drept; și El va înfăptui dreptatea și judecata în țară. În zilele acelea, Iuda va fi mântuit și Ierusalimul va locui în siguranță. ... David nu va fi lipsit niciodată de un urmaș care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel. Nici preoții, leviții, nu vor lipsi înaintea Mea de urmași care să aducă arderi-de-tot, să ardă darurile de mâncare și să aducă jertfe în toate zilele” (Ieremia 33,15-18).

Muntele harului

În felul acesta Sionul devine muntele al doilea, care joacă un rol în istoria lui Israel. Primul munte este Sinai, și în ce privește caracterul lui el stă în opoziție directă cu Sionul. Pe muntele Sinai a fost dată Legea, care era pentru popor un îndrumător (Galateni 3,24), norma căreia Dumnezeu a supus poporul. Muntele Sion este însă muntele harului, locul unde Dumnezeu a oprit judecata asupra lui Israel (ciuma de trei zile) și unde David a ridicat un altar ca mulțumire. Este locul care mărturisește despre făgăduințele de neschimbat ale lui Dumnezeu, care sunt veșnice și nu se schimbă prin necredința sau eșecul omului; locul unde Dumnezeu a pus pe Împăratul Său (Psalm 2,6-12) și unde stă Locul preasfânt al Său. Sionul este locul de care rămășița este permanent legată, rămășița pe care Dumnezeu o va alcătui în timpul de decădere, în opoziție cu Sinai, locul Legii și judecării. Acest contrast este exprimat clar în epistola către Evrei capitolul 12: „Voi nu v-ați apropiat de un munte care nu se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul care vorbea în așa fel încât cei care l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească, pentru că nu puteau să sufere ce li se poruncise ... ci v-ați apropiat de Muntele Sionului și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc” (Evrei 12,18-22). Vedem aici rămășița creștină a poporului Israel, despărțită de mulțimea necredincioasă (Evrei 13,12-24). În viitor va fi o altă rămășiță din Israel: iudeii, care au trecut prin necazul cel mare. „Apoi m-am uitat și iată, Mielul stătea pe Muntele Sion; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său” (Apocalipsa 14,1). Ei poartă caracterul acelora pe care noi îi găsim în Psalmul 125: „Cei ce se încred în Domnul sunt ca Muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie”, și în Psalmul 126: „Când a adus Domnul înapoi pe captivii Sionului, pareă visam. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie și limba de cântări de veselie.” Ultimii constituie rămășița din cele zece seminții;

unită cu rămășița din Sion din Apocalipsa 14, ei vor primi binecuvântări veșnice sub domnia adevăratului David.

Model al evenimentelor viitoare cu privire la Sion

Nu arată clar toate aceste reflecții, că istoria lui David și evenimentele care au avut loc dau un tablou frumos despre evenimentele viitoare ale poporului? Principiile, pe care noi le găsim în cărțile Samuel și până la Cronici, sunt așa de fundamentale și așa de generale, ele vorbesc așa de clar despre viitor, că Dumnezeu ne dă în acestea totodată o schiță evidentă a evenimentelor viitoare. Deoarece mai târziu noi vom studia detaliat aceste evenimente, le vom prezenta acum numai pe scurt. Într-un anumit sens noi am putea de fapt spune, că istoria lui Israel *după* domnia lui Solomon, în ceea ce privește caracterul ei, începe din nou cu 1 Samuel.

Căci deja cu Solomon regalitatea eșuează prin idolatria ei. După el, când regatul s-a împărțit în două, vedem poporul decăzând tot mai mult de la Dumnezeu. Și preoțimea ajunge să decadă, exact așa cum a fost la fiii lui Eli (2 Cronici 36,14). Și acum vedem iarăși cum Dumnezeu trezește proroci, așa cum a făcut în Samuel. Acești proroci, mai cu seamă Isaia, Osea, Amos, Mica și Țefania, au trebuit să anunțe judecata, dar în același timp ei au prezentat pe Mesia, așa cum odinioară Samuel a instalat pe David. Vedem apoi cum slava lui Israel este îndepărtată, așa cum odinioară a fost dus chivotul legământului. Slava Domnului părăsește Templul, și Nebucadnețar cucerește cetatea. Cu Nebucadnețar Dumnezeu schimbă apoi guvernarea asupra pământului acesta. Aceste „timpuri ale națiunilor”, care încep cu Nebucadnețar, sunt simbolizate prin timpul în care chivotul legământului era la filistenii. Odată cu îndepărtarea chivotului legământului sunt uciși și preoții (2 Împărați 25,18-21). Dar aceste timpuri ale neamurilor au sfârșitul lor. Chivotul legământului este adus înapoi, cu toate că încă nu era vorba de slava Domnului. În felul acesta și iudeii s-au reîntors în țară, fără ca Dumnezeu să fie deja în mijlocul lor. După aceea este instaurat un împărat după inima oamenilor: Saul, un tablou al lui antihrist. La început acesta se va comporta față de rămășița iudaică viitoare prietenește, așa cum și Saul s-a comportat prietenește față de David. David este un tablou nu numai al lui Mesia, ci și al rămășiței din Iuda, cu care Mesia este strâns legat în evanghelia după Matei, în profeții și în mod deosebit în a doua carte a psalmilor. În lupta sa cu Goliat David este un tablou al lui Mesia, care a biruit pe satan. Mai târziu însă se schimbă atitudinea lui Saul: satan dă pe față adevăratul lui caracter și începe să prigonească rămășița. În final și antihrist ajunge la sfârșitul lui; dar înainte ca Mesia, unit cu rămășița Sa, să poată să domnească în pace, trebuie ca mulți dușmani să fie bătuți. Ierusalimul este recucerit din mâna dușmanului, și Mesia își face intrarea. Pe Sion este un loc de refugiu (despre aceasta vorbește chivotul legământului dus acolo), dar Templul nu poate fi încă construit, atâta timp cât nu toți dușmanii au fost nimiciți; Mesia trebuie să lupte împotriva popoarelor înconjurătoare. Psalmul 60, care a fost scris după războaiele din 2 Samuel 8, este un indiciu clar despre aceste războaie viitoare: Moab va fi ligheanul lui Dumnezeu și asupra Edomului El își va arunca sandalele și Filisteea îi va aduce strigăte de bucurie.

În final, când s-a încheiat ultima luptă, Mesia, după domnia Sa ca „domnia lui David”, va domni ca adevăratul Solomon, ca Prințul păcii. Atunci Numele Lui va merge peste tot pământul și națiunile vor veni – așa ca odinioară împărăteasa din Seba – ca să vadă slăvilă lui Mesia. Atunci va fi construit Templul descris în Ezechiel, și slava Domnului va coborî peste Sion, ca să locuiască în mijlocul poporului ales sub domnia binecuvântată a Fiului lui David.

1. Preistorie

Odinioară slava Domnului a umplut casa, pe care Solomon I-a construit-o (2 Cronici 7,1); Dumnezeu Însuși a venit pe aria iebusitului Aravna, unde prin har s-a terminat judecata dreaptă a lui Dumnezeu și unde David a construit un altar înaintea Domnului, ca să locuiască acolo în locul pe care El l-a făcut locuință a Sa, în Locul Preasfânt, pe care mâinile Sale l-au pregătit (Exod 15,13-18), în locul care a fost făgăduit cu foarte mult timp înainte. Acesta a fost momentul cel mai mare, când Ierusalimul a devenit cetatea lui Dumnezeu (Psalm 48,1), cetatea, în care era Numele Domnului (1 Împărați 8,29) – cetatea sfântă (Isaia 52,1; Matei 27,53).

Decăderea

Când Dumnezeu în harul Său aduce pe om într-o poziție nouă, atunci întotdeauna vedem cum scurt timp după aceea intervine decăderea. Tot așa a fost și cu cetatea Ierusalim, pe care Dumnezeu a ales-o pentru Sine, unde stătea Locul Preasfânt al Său și unde El locuia în mijlocul poporului Său. Nu vreau să intru în detalii în privința aceasta. Vedem însă că cu toate atenționările lui Dumnezeu decăderea launtrică a cetății creștea tot mai mult, până când în cele din urmă Dumnezeu a trebuit să anunțe judecata definitivă. Așa cum au vestit prorocii, așa a avut loc. Judecata lui Dumnezeu a lovit casa împărătească și pe păcătoșii din cetatea Ierusalim, care au refuzat să părăsească cetatea și să treacă la dușmani, care erau în mâna lui Dumnezeu nuiaua de pedepsire. În final are loc în Ierusalim un eveniment important, dar trist, și care are o importanță foarte mare, dacă este vorba să se înțeleagă viitorul. Dumnezeu revelează prorocului Ezechiel în îndepărtatul Babel groaza acestor evenimente. Noi găsim în Ezechiel capitolele 4 și 5 nu numai că Ierusalimul va fi asediat și cucerit, ci în capitolele 8 până la 11 găsim ceva ce este cu mult mai rău decât această pustiire exterioară. Găsim acolo că Templul lui Dumnezeu a fost așa de profanat, că slava lui Dumnezeu a trebuit să părăsească Templul și Dumnezeu a trebuit să Se retragă în cerul Său. „Slava Domnului a plecat din pragul Templului și s-a așezat pe heruvimi. Heruvimii și-au întins aripile și s-au înălțat de pe pământ sub ochii mei; când au plecat ei ... și slava Dumnezeului lui Israel era sus, deasupra lor.” (Ezechiel 10,18.19). „După aceea, heruvimii și-au întins aripile însoțiți de roți și slava Dumnezeului lui Israel era sus, deasupra lor. Slava Domnului s-a înălțat din mijlocul cetății și s-a așezat pe muntele de la răsăritul cetății.” (Ezechiel 11,22.23).

Acest eveniment, care este descris aici așa de simplu, are o importanță așa de mare în istoria mântuirii lui Dumnezeu, că toată istoria lui Israel, da, a lumii întregi, este determinată până în zilele noastre de acesta. Căci această slavă a Domnului, începând din Ezechiel 10 și 11 nu s-a mai întors la Israel. Ea se va întoarce numai în viitor, în ordine inversă decât a plecat. Și anume, când Isus Hristos va reveni pe Muntele Măslinilor, situat în partea de răsărit a Ierusalimului, slava Domnului se va reîntoarce la poporul Său, va intra în cetate și va păși în Templul nou. Abia atunci, și nu mai devreme! Când Moise a construit odinioară cortul întâlnirii, slava Domnului a coborât în mijlocul poporului și s-a așezat pe capacul ispășirii. Mai târziu, când Solomon a construit Templul, Templul a devenit locuința de mult prorocită a slavei Dumnezeului lui Israel. Dar când acest Loc preasfânt a fost profanat prin idolatria odioasă a poporului, Dumnezeu a trebuit să părăsească acest Loc preasfânt. Începând de atunci, deja de aproape 2500 de ani, stă scris iarăși deasupra poporului „I-Cabod”: „Nu mai este slavă”. Deja de 2500 de ani Israel este un popor „fără împărat, fără prinț, fără jertfă, fără chip de idol, fără efod și fără terafimi” (Osea 3,4). În toate aceste secole Israel este în exterior

un popor ca toate celelalte popoare, fără slavă deosebită, fără prezența binecuvântată a Domnului în mijlocul lor.

Dar s-ar putea pune întrebarea, nu s-a reîntors poporul din Babel? Iudeii au construit din nou cetatea și Templul, și Dumnezeu S-a preocupat iarăși cu poporul! Aceasta este într-adevăr adevărat, dar înseamnă aceasta că și slava lui Dumnezeu s-a reîntors la poporul lui Dumnezeu? Scriptura ne învață contrariul. Prorocul Hagai ne explică starea de lucruri după întoarcerea din captivitate. În Ezra 3,12 citim, cât de mulți oameni bătrâni plâneau atunci când s-au pus temeliiile noului Templu. Lor li se adresează întrebarea Domnului pusă lor prin prorocul Hagai: „Cine a mai rămas între voi dintre cei care au văzut casa aceasta în slava ei dintâi? Și cum o vedeți acum? Nu este ea ca o nimica în ochii voștri?” (Hagai 2,3). Nu, slava, pe care a posedat-o Templul mai înainte, nu o mai avea acum, și bătrânii erau siguri de aceasta. Și această slavă nici nu se va reîntoarce așa curând. Dar cu siguranță ea va veni. Cândva va veni momentul minunat, spune Hagai, că toate națiunile vor fi zguduite și „dorința tuturor națiunilor” (Mesia) va veni, și Domnul va umple casa Sa cu slavă. Da, slava viitoare a casei va fi chiar mai mare decât cea din trecut, căci Domnul vrea să dea pace în locul acesta, când va veni Prințul păcii (Hagai 2,6-9).

Ezechiel relatează despre acest moment, când slava Domnului se va reîntoarce iarăși în Templu. În aceeași carte, în care ni se relatează că slava Domnului a plecat din Templu, găsim și descrierea reîntoarcerii ei (Ezechiel 43,1-9).

Este foarte semnificativ, că prorocii, care prorocesc după timpul de captivitate (Hagai, Zaharia și Maleahi), nu numesc niciunde poporul ca fiind poporul lui Dumnezeu. Aceasta nici nu era posibil, atâta timp cât Dumnezeu nu locuia în mijlocul poporului Său. Osea spune chiar categoric, că poporul acestei perioade de timp este numit „Lo-Ami”, aceasta înseamnă „nu este poporul Meu”: „căci voi nu sunteți poporul Meu și Eu nu voi fi al vostru.” Ce-i drept, mai târziu ei sunt numiți „Fii ai Dumnezeului Celui viu” (Osea 1,8-11). Dar cât este de sigur că odată Iuda și Israel prin îndurarea lui Dumnezeu se vor întoarce înapoi și vor fi numiți din nou poporul Său, tot așa este de adevărat că acum ei nu sunt. Deci a luat naștere o stare intermediară începând cu plecarea slavei Domnului și până la reîntoarcerea ei, o perioadă de timp care nu poate fi numită după Israel, căci el nu mai este poporul lui Dumnezeu. Mărturia lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său ca Domn al întregului pământ, care va domni începând din Israel, a încetat să mai existe pentru mult timp. Este ca și cum Dumnezeu S-a retras de la poporul Său în cer, și începând de acolo El este numit „Dumnezeul cerului” (Ezra 5,11.12; 7,12.21-23; Daniel 2,18.19.28.37.44). Desigur și după captivitate rămâne o oarecare relație între Dumnezeu și poporul Său. El încă trimite prorocii Lui, El lasă să se reconstruiască casa, care încă va mai fi numită casa Sa, El se unește cu rămășița după inima Lui, care se reîntoarce din Babel, așa că Ezra încă Îl mai numește Dumnezeul lui Israel, în legătura Lui cu casa Sa și cu rămășița Sa, care locuiește în Ierusalim. Dar cu toate acestea noi trebuie să rămânem conștienți de marea schimbare care a avut loc.

Timpurile națiunilor

Aceasta devine mult mai clară, dacă ne imaginăm, ce mărturie a apărut în locul lui Israel, sau mai degrabă chiar, cui a încredințat Dumnezeu guvernarea pe pământ. Citim în Daniel 2,37 ce spune Daniel lui Nebucadnețar: „Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, tărie și slavă. El ți-a dat în mâini, pe oriunde

1. Preistorie

locuiesc ei, pe fiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerurilor, și te-a făcut stăpân peste toate acestea.” Mărturia, domnia lui Dumnezeu în Israel, a fost încredințată națiunilor, și anume aceluia pe care Dumnezeu l-a făcut cap al națiunilor, Nebucadnețar. Acest bărbat, care a fost trimis de Dumnezeu ca nuia de disciplinare, ca să aducă judecata divină asupra poporului, a cucerit nu numai un popor, ci prin mâna lui Dumnezeu a primit și domnia mondială. El nu s-a făcut singur domnitor mondial, ci Dumnezeu Însuși i-a dat acest loc, ca să-l încerce pe el și pe urmașii lui, dacă națiunile vor fi credincioase în lucrurile în care Israel a eșuat. Începând din acest timp noi vorbim împreună cu Luca 21,24 despre „timpurile neamurilor”. Ele au început cu Nebucadnețar și se vor sfârși când Mesia Își va lua domnia mondială în Ierusalim. El este piatra care va nimici domnia popoarelor și care va întemeia pe pământ o domnie cerească, divină (Daniel 2,44). Atunci, când Domnul domnea în mijlocul lui Israel, El a fost numit Domnul întregului pământ (Iosua 3,11). Acum El este Dumnezeul cerului; și „governatorul” Lui, locțiitorul Lui pe pământ este Nebucadnețar, capul națiunilor, ca și urmaș al Lui. Începând din acest moment timpul nu mai este socotit după împărații lui Israel și Iuda, ci după suveranii națiunilor (2 Împărați 24,12; 25,1.8; Daniel 1,21; 2,1; 7,1; 8,1; 9,1; 10,1; 11,1).

În Isaia 5 Dumnezeu vorbește plin de întristare poporului Său, viii Sale, de la care El S-a așteptat să rodească fructe bune, dar care a adus numai struguri sălbatici: „Acum, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați, vă rog, între Mine și via Mea. Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu Mă așteptam să producă struguri buni? Vă voi spune acum ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul, ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul ca să fie călcată în picioare” (versetele 3-5). Prorocul adaugă apoi: „Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt planta plăcerii Lui.” (versetul 7). Și prin Ieremia Domnul spune: „Și Eu, Eu te plantasem ca o vie aleasă, o sămânță în totul credincioasă: și cum te-ai schimbat înaintea Mea într-o mlădiță degenerată a unei vițe străine! Chiar dacă te-ai spăla cu leșie, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămâne scrisă înaintea Mea’, zice Stăpânul Domnul” (Ieremia 2,21.22). Prin prorocul Ezechiel, care prin vie se referă în mod deosebit la Ierusalim, este apoi anunțată judecata deplină: „De aceea așa vorbește Stăpânul Domnul: ‚Ca lemnul de viță dintre copacii din pădure, pe care-l pun pe foc să-l ard, așa voi da și pe locuitorii Ierusalimului. Îmi voi întoarce fața împotriva lor: au ieșit din foc, dar focul îi va arde de tot. Și veți ști că Eu sunt Domnul, care Îmi voi întoarce fața împotriva lor. Voi preface țara într-un pustiu, pentru că au fost necredincioși’, zice Stăpânul Domnul” (Ezechiel 15,6-8). În capitolul 16 urmează apoi toată istoria Ierusalimului: originea lui, frumusețea lui, decăderea lui, pieirea lui, salvarea lui și binecuvântările lui de la urmă. Și când va fi venit judecata asupra Ierusalimului, Ieremia descrie grozăviile în care se va afla via prin judecată: „Mulți păstori Mi-au distrus via, mi-au călcat ogorul în picioare; Mi-au prefăcut ogorul Meu cel plăcut într-un deșert părăsit. Au făcut din ea o pustiire; cu totul nemângâiată, ea jelește înaintea Mea. Toată țara a fost devastată, căci nimeni nu ia seama la ea. Niște distrugători vin pe înălțimile pustiei, căci sabia Domnului mănâncă țara de la un capăt la altul; și nimeni nu are pace” (Ieremia 12,10-12). Și Plângerile lui Ieremia sunt pline de acestea – prea multe, ca să le cităm pe toate. În ele prorocul deplânge cetatea mare, care a pierit în mari suferințe prin pedeapsa mâinii lui Dumnezeu, care a trebuit să-i pedepsească din cauza păcatelor lor.

Două feluri de prorocii referitoare la mântuire

Prin pustiirea Ierusalimului pare să fi dispărut foarte radical orice speranță într-un viitor mai bun al lui Israel. Dar aceasta este imposibil. „Căci darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără schimbare” (Romani 11,29). Făgăduințele necondiționate, care au fost date părinților, nu au nimic a face cu responsabilitatea lui Israel, deoarece ele sunt fundamentate exclusiv pe harul suveran al lui Dumnezeu. De aceea, chiar în timpul celei mai mari decăderi și al celor mai mari judecăți, rămâne valabilă o făgăduință de nezguduit, care este ancorată în Dumnezeu Însuși (compară cu Mica 7,18-20). În cele din urmă harul lui Dumnezeu va schimba totul spre bine (compară cu Evrei 4,19). De aceea prorocii, în anunțurile lor referitoare la judecată, vorbesc mereu și despre binecuvântările care urmează, chiar și prorocii Ezechiel și Ieremia, care au prorocit în perioada de decădere a Ierusalimului. Noi trebuie să diferențiem categoric între două feluri de prorocii referitoare la salvare, care sunt strâns legate între ele la acești prorocii, cu toată diferența existentă. De ce este așa, vom vedea în dată.

În primul rând a existat o făgăduință a restaurării, care trebuie să se împlinească în scurt timp. Ieremia numește chiar momentul exact: el primește din partea Domnului cuvântul, că iudeii vor sluji șaptezeci de ani împăratului din Babel și după aceea se vor reîntoarce în țara lor (Ieremia 25,11.12; 29,10; compară cu 2 Cronici 36,21; Daniel 9,2). Domnul dă trei motive pentru această reîntoarcere, care sunt foarte importante:

a) După cei 70 de ani vor fi redată țării Palestina sabatele ei, de care a fost lipsită din cauza necredincioșiei poporului față de Lege. După fiecare șapte ani să fie un an de sabbat (Levitic 25,1-7); prin aceasta țara avea dreptul la despăgubire pentru de șapte ori șaptezeci de ani, aceasta înseamnă 490 de ani. Acesta era aproximativ timpul de la începutul regalității. Germenele necredincioșiei era deci deja de la începutul istoriei Ierusalimului.

b) După 70 de ani se va fi umplut măsura nedreptății împăratului din Babel și a poporului lui, și Dumnezeu trebuia să aducă judecata asupra lor. Și acela, căruia Dumnezeu i-a dat un loc așa de măreț – domnia peste națiuni – s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și a ajuns sub judecată. Poporul lui trebuia să slujească împăratului Persiei, și el va deveni unealta lui Dumnezeu ca să aducă pe iudei înapoi în țara lor. Însă Babel și țara caldeenilor vor fi pustiite.

c) Însă motivul cel mai important al reîntoarcerii rămășiței va fi credincioșia neschimbabilă a lui Dumnezeu: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. ... vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile în care v-am alungat, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi, în locul de unde v-am dus în captivitate.” (Ieremia 29,11-14). Pentru acest popor, care a pierdut orice drept la binecuvântare, Dumnezeu avea gânduri de pace. Harul Lui va lucra întoarcerea lor.

Această făgăduință cu privire la întoarcere ne conduce la al doilea fel de prorocii referitoare la salvare, și anume la prorociile care se referă la evenimente care vor avea loc în viitorul îndepărtat, da, care chiar și astăzi nu sunt încă împlinite. Desigur sunt multe prorocii care s-au împlinit parțial, dar într-un anumit sens nici o prorocie nu s-a împlinit pe deplin, adică privită în toată dimensiunea ei și în totalitatea ei. Aceasta nici nu este posibil, deoarece fiecare prorocie își are deplina ei împlinire abia în Domnul Isus. Nici una din prorocii nu poate fi explicată pe deplin pe baza planului secund al evenimentelor din timpul acela (compară cu 2 Petru 1,20-21), căci fiecare prorocie poate fi înțeleasă numai atunci când noi vedem pe Hristos ca punctul ei central. Duhul prorociei este mărturia lui Isus (Apocalipsa 19,10), și

aceasta nu numai al Domnului Isus în prima Lui venire, căci prorocia vorbește nu numai despre prima Lui venire (despre suferințele care urmau să vină peste Hristos), ci și despre slava care va urma după aceea (1 Petru 1,11). De aceea ele ne vorbesc despre „puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1,16). De aceea noi vom putea înțelege prorocia numai atunci când noi o privim totdeauna pe fundalul marelui plan de mântuire al lui Dumnezeu, și anume cu privire la administrarea plinătății timpurilor: să unească totul în Hristos, Capul, ce este în ceruri și ce este pe pământ (Efeseni 1,10). De aceea nici una din prorocii nu poate fi împlinită complet, atâta timp cât Hristos nu a fost revelat în slavă. Desigur este așa, că o parte din prorocii s-au împlinit deja în căile de guvernare ale lui Dumnezeu. Însă în privința aceasta trebuie totdeauna să ținem seama că tema propriu-zisă a prorociei nu este niciodată acțiunile lui Dumnezeu prin providență (deci nu nemijlocit și nu vizibil pentru toți oamenii), ci faptele lui directe atât în har cât și în judecată. Dacă reținem aceste principii simple, atunci avem în mâini cheia potrivit Scripturii pentru înțelegerea prorociilor.

Hristos, punctul central al prorociilor

Deci în acest timp de decădere al Ierusalimului noi găsim și prorocii referitoare la salvare, care se referă direct la timpul și la binecuvântarea din urmă, și Hristos este punctul lor central. În cuvintele lui Ieremia și Ezechiel Îl vedem deseori în contrast categoric față de împărații atei, înaintașii Lui, care au domnit atunci. În Ieremia 23,5 El este Vlăstarul drept și înțelept al lui David, care va ocroti și va binecuvânta poporul sărac, care a fost împrăștiat prin păstorii lui stricați. În Ezechiel 17 găsim o prorocie deosebit de frumoasă despre Mesia. În acest capitol casa lui David este comparată cu un cedru, a cărui cea mai de sus ramură (Ioiachim) a fost adusă de un vultur (împăratul din Babel) într-o cetate de negoț (în Babel). Acest vultur ia apoi și din sămânța țării (Zedechia), care prin îngrijirea din partea vulturului s-a făcut un butuc de viță întins. În necunoștință și necredincioșie acest butuc de viță își întinde rădăcinile spre un alt vultur (împăratul din Egipt) și se răzvrătește împotriva lui Babel, care i-a făcut bine. Sentința rostită în acest caz este, că butucul de vie se usucă complet. Însă după aceea Dumnezeu spune: „Eu Însuși voi lua o rămurea din vârful unui cedru mare și o voi planta. Voi rupe din vârful ramurilor lui o mlădiță fragedă și o voi planta pe un munte înalt și semeț. O voi sădi pe un munte înalt al lui Israel; ea va da lăstari, va aduce rod și se va face un cedru măreț.” (Ezechiel 17,22.23).

Și în Ezechiel 21 găsim un indiciu important despre Hristos în contrast cu Zedechia. Acest capitol cuprinde judecata asupra lui Israel și se termină astfel: „Pentru că ați făcut să se aducă aminte de nelegiuirea voastră, descoperindu-vă fărădelegile, arătându-vă păcatele în toate faptele voastre; pentru că le păstrați în amintire, veți fi prinși cu mâna. Și tu, nelegiuitule, gata să fii ucis, prinț al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Stăpânul Domnul: La o parte cu diadema, jos coroana! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos! Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi da.” (Ezechiel 21,24-27).

Atât în Ieremia cât și în Ezechiel găsim un pasaj deosebit, în care sunt tratate ultimele evenimente asupra Ierusalimului și Iuda, și anume Ieremia capitolele 30-33 și Ezechiel capitolele 33-39; mai târziu vom vorbi despre acestea. Și în aceste secțiuni Mesia Cel promis ocupă iarăși locul primordial: „... Vor sluji Domnului Dumnezeului lor și împăratului lor

David, pe care li-l voi ridica” (Ieremia 30,9). „Căpetenia lui va fi din mijlocul lui și stăpânitorul lui va ieși din mijlocul lui” (Ieremia 30,21). „În zilele acelea ... voi face să răsară lui David un Vlăstar drept; și El va înfăptui dreptatea și judecata în țară” (Ieremia 33,15). Și în Ezechiel: „Voi pune peste ele un singur păstor care le va paște, pe slujitorul Meu David; El le va paște, El va fi păstorul lor ... slujitorul Meu David va fi un prinț în mijlocul lor” (Ezechiel 34,23.24; vezi și 37,24.25).

Legătura dintre prima și a doua captivitate

Vedem astfel în mijlocul decăderii și al judecății aceste făgăduințe ale unei binecuvântări nespuse de mari, făgăduințe care încă își așteaptă împlinirea. Este deci foarte important să ținem seama că aceste făgăduințe pentru sfârșit deseori stau în strânsă legătură cu reîntoarcerea din prima captivitate după 70 de ani. Când se vorbește despre această întoarcere, atunci deseori sunt numite binecuvântări, pe care poporul în timpul acela nicidecum nu le-a primit, ci pe care le va primi în viitor, de exemplu un împărat din casa lui David, unirea lui Iuda cu Israel, pieirea tuturor dușmanilor poporului, poziția centrală pe care o va ocupa poporul pe pământ, și așa mai departe. Prima întoarcere este deci foarte frecvent văzută în prorocii ca fiind una cu întoarcerea viitoare, și aceasta are ca urmare că prima captivitate, deci cei 70 de ani în Babel, este privită ca fiind una cu cea de-a doua captivitate, care a început cu a doua distrugere a Ierusalimului în anul 70, și care durează încă. Găsim aceasta de exemplu în secțiunea amintită în Ieremia capitolele 30 și 31, unde reîntoarcerea din captivitatea babiloniană este adusă în legătură cu binecuvântările viitoare. Același lucru găsim în Osea 3, unde poporul este dus în captivitate și această captivitate se sfârșește abia cu viitorul împărat „David”. Și în Deuteronom capitolele 28, 30 și 32, marea prorocie a lui Moise, găsim același principiu: cetatea mare va cădea din cauza necredincioșiei și decăderii ei; aceasta se referă atât la prima cât și la a doua asediere a Ierusalimului. După aceea găsim (prima și a doua) captivitatea văzută ca fiind una și reîntoarcerea cu binecuvântarea la sfârșit și restaurarea. Vedem de exemplu și în Zaharia 2,7.8 cum după captivitatea babiloniană Dumnezeu Se îndură iarăși de popor și poporul se întoarce din Babel înapoi în Sion; dar și aici binecuvântările amintite vor deveni realitate abia în viitor. Citim acolo: „Iată, Eu vin și voi locui în mijlocul tău ... vor fi poporul Meu. Eu voi locui în mijlocul tău” (Zaharia 2,10.11). Am văzut deja că aceasta va avea loc abia în viitor.

Aici avem cheia pentru înțelegerea acestei legături dintre prima și a doua captivitate. Așa cum am văzut, în timpul dintre prima și a doua captivitate poporul este fără slavă, fără prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, și el nu mai este poporul lui Dumnezeu. Lo-Ami este acum numele lui. Noi trebuie să păstrăm în vedere că această perioadă de timp, despre care vorbim, este încă în „timpul nașunilor”, care va înceta abia cu sfârșitul celei de-a doua captivități. Reîntoarcerea rămășiței din Babel nu este restaurarea nașunii, nu este o restaurare a legăturii deosebite dintre Israel și Dumnezeu. Și cât de mic a fost numărul oamenilor care s-au întors cu adevărat din Babel! A fost numai o fracțiune din toții iudeii, în timp ce cea mai mare parte a rămas în Babel. Aceasta nu a fost restaurarea poporului întreg, ci a fost numai întoarcerea unei grupe mici de iudei, ca să alcătuiască un stat iudeu, care după scurt timp va fi iarăși distrus și din nou a mers în captivitate. „Scurt timp”, căci în istoria mântuirii din Biblie se spune foarte puțin despre această perioadă. Patru sute de ani rămân chiar complet în întuneric. Deci care a fost scopul restaurării unui stat iudeu, care potrivit

gândurilor lui Dumnezeu scurt timp mai târziu va înceta să mai existe? Avea numai *un singur* scop, și acesta este deosebit de important! Dumnezeu aduce o rămășiță înapoi în țară, ca să prezinte acestei rămășițe mici pe Mesia – nu în demnitatea împărătească, pe care El o va avea public în viitor, ci ca Robul suferind al Domnului. Acesta, și numai acesta este marele scop al întoarcerii din Babel, potrivit gândurilor lui Dumnezeu: o locuire temporală a unui popor iudeu în țara făgăduită, pentru ca în mijlocul lor să Se poată naște Mesia. Și aceasta pentru ca o parte a poporului să fie pusă la ultima și totodată cea mai mare probă din partea lui Dumnezeu: atitudinea lor față de Unsul Domnului. Știm cum poporul în această probă a păcătuit cel mai grav. El a respins pe Mesia al lor și L-au omorât. De aceea poporul a fost din nou alungat prin judecata lui Dumnezeu și Ierusalimul a fost din nou pustiit. Toate acestea au avut loc sub domnia națiunilor, în „timpul națiunilor”.

Cele patru imperii mondiale

După ce am încercat să schițăm foarte pe scurt caracterul întoarcerii din Babel și restaurarea Ierusalimului, acum ne putem face o imagine mai bună despre aceste evenimente. Probabil este bine să spunem câteva cuvinte despre „timpul națiunilor”, în care Dumnezeu a dat domnia asupra pământului în mâinile căpeteniei națiunilor. Așa cum am amintit deja, aceste „timpuri” se întind de la pustiirea Ierusalimului de către Nebucadnețar și până la revenirea lui Mesia, când El va instaura Împărăția păcii și va pune capăt puterii națiunilor. Acest „timp al națiunilor” îl putem împărți după cunoscutele patru imperii mondiale succesive, și anume cel babilonian, cel medo-persan, cel greco-macedonian și cel roman. Numărul patru este numărul pământului. Ne gândim la cele patru puncte cardinale și la cele patru margini ale pământului. El cuprinde deci pământul, și aceasta este adecvat, dacă ne gândim la cele patru imperii mondiale, care în istoria mântuirii lui Dumnezeu cuprind toate popoarele situate în cercul istoriei profetice. Dar numărul patru arată și altceva: el ne arată că puterea mondială nu a rămas în mâinile *unui singur popor, unei singure* dinastii, ci pe parcursul secolelor a trecut la patru popoare. Dumnezeu, care a pus domnia mondială în mâinile popoarelor, a trebuit de trei ori s-o dea altui popor, deoarece acestea unul după altul s-au dovedit nedemne pentru această putere, deoarece ele nu au dat cinstea care se cuvenea Aceluia prin care ele au primit această putere, ci au mers pe căile lor proprii. Necedincioșia și neascultarea, care au dus pe Israel la cădere, nu au rămas străine nici stăpânilor peste națiuni, și de aceea judecata lui Dumnezeu vine asupra lor tot așa cum a venit peste Israel. De aceea scenele finale viitoare arată judecata lui Dumnezeu atât asupra lui Israel cât și asupra ultimului imperiu mondial, împărăția romană. Ambele au o căpetenie fără Dumnezeu: pe antihrist respectiv fiara, care ambele vor fi nimicite de Domnul Isus la venirea Sa (Apocalipsa 19). Este de asemenea important să se vadă, că atât Israel cât și căpetenia națiunilor (cezarul roman în locuitorul lui Pilat) sunt vinovați de moartea lui Mesia. Prin aceasta amândoi au umplut măsura nedreptății lor și amândoi vor fi nimiciti. Dar dacă atât Israel cât și națiunile au eșuat în misiunea lor, care este atunci răspunsul lui Dumnezeu? Atunci El Însuși va alege un Om după inima Sa, va trezi un Prinț din casa lui David. Acesta va instaura un regat, care în veac nu va fi distrus și a cărui domnie nu va fi dată niciunui alt popor (Daniel 2,44). Acesta va domni peste rămășița lui Israel și peste rămășița națiunilor.

Istoria imperiilor mondiale o găsim la prorocii care pornesc de la punerea la o parte a lui Israel și vorbesc despre perioada intermediară, timpul în care națiunile au primit de la

Dumnezeu domnia asupra pământului, și aceștia sunt Daniel, Ioan (în cartea Apocalipsa) și indirect și Zaharia. Ei trebuie strict diferențiați de prorocii care au prorocit în timpul când Israel a fost mai mult sau mai puțin recunoscut de Dumnezeu ca popor al Său și când tronul Său mai era încă în Ierusalim. Aici dușmanul poporului este în mod deosebit Asur, nuiuaa lui Dumnezeu, pe care Domnul o folosește ca să disciplineze poporul răzvrătit din cauza idolatriei lui, în timp ce este rostită judecata asupra lui Asur însăși, când și el s-a ridicat de asemenea împotriva lui Dumnezeu (printre alții prorocul Naum). Daniel și Ioan văd domnia în mâinile națiunilor, și anume în mâinile căpeteniei celor patru imperii mondiale, și în mod normal aceasta condiționează o cu totul altă relație față de Israel, care aici este Lo-Ami, sub domnia căpeteniei națiunilor. (Vezi referitor la diferența între aceste prorocii în mod deosebit capitolul 6).

Pe scurt, dar foarte clar găsim istoria celor patru împărății și a împărăției lui Hristos, care urmează după acestea, prezentată în Zaharia 6,1-8 și 13. Ele sunt prezentate acolo prin cele patru cară ale lor. Primul car cu caii roșii reprezintă împărăția babiloniană. Carul al doilea cu caii negrii (mezii și perșii) pornește spre miazănoapte, aceasta înseamnă că aceste popoare sub Cyrus cuceresc Caldeea și Babilonul. Carul cu caii albi merg după el, aceasta înseamnă că imperiul greco-macedonean sub Alexandru cel Mare cucerește întreg imperiul medo-persan. În final pornește carul al patrulea cu cai bălțați spre sud. Romani realmente au mers mult mai departe spre sud decât au mers celelalte imperii; dar ei nu au mers numai spre sud, ci caii „puternici”, dotați cu putere mai mare decât oricare altă împărăție (cu toate că ei constituiau mai puțin o unitate, căci ei erau bălțați – compară cu Daniel 2,41), năzuiau să străbată pământul. Aceasta le va fi permis.

Mai detaliat găsim toată istoria în Daniel, desigur nu privită din punct de vedere strict istoric, ci potrivit cu gândurile lui Dumnezeu referitoare la lumea aceasta. În capitolele 3 și 4 ne este prezentată foarte detaliat aroganța și mândria primului și celui mai mare cap al națiunilor, Nebucadnețar. El, cel căruia Dumnezeu i-a făcut parte de cea mai mare onoare pe pământ, a acaparat această onoare cu forța. Din fericire și-a venit în fire prin judecata lui Dumnezeu și a dat lui Dumnezeu onoarea care I se cuvine (Daniel 4,34-37), dar paguba a avut deja loc și ea s-a arătat tot mai puternic la urmașii lui. „Fiul” (nepotul) lui, Belșatar, a desconsiderat pe deplin cunoașterea Dumnezeului cerului, căci el a lăudat pe „dumnezeii de argint și de aur”, așa că Daniel i-a amintit de judecata care a venit odinioară peste Nebucadnețar și apoi i-a spus: „Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri; ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; ... ai lăudat pe dumnezeii de argint, de aur, ... care nici nu văd, nici n-aud și nici nu pricep nimic; și n-ai slăvit pe Dumnezeul în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale. ... Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt. ... ai fost cântărit în balanță și ai fost găsit ușor. ... împărăția ta este împărțită și dată mezilor și perșilor” (Daniel 5,4,22-28). În aceeași noapte Belșatar, împăratul Caldeei a fost omorât, prin aceea că Babilonul a fost surprinzător cucerit prin Cyrus, sau Cores, persanul (versetul 30). Aceasta este judecata despre care vorbește Zaharia în capitolul 6,8, când îngerul i-a spus: „Iată că cei ce se îndreaptă spre țara de la miazănoapte fac să se potolească mânia Mea în țara de la miazănoapte.” Cyrus a fost astfel nuiuaa lui Dumnezeu, ca să pedepsească pe Belșatar și în felul acesta să aducă liniște duhului lui Dumnezeu.

Cyrus este singur semit între căpeteniile națiunilor, care ne este numit în Scriptură. În felul acesta – vorbind omenește – nu este de mirare că tocmai el a fost cel care a dat iudeilor

permisiunea să se reîntoarcă în țara lor și să reconstruiască Templul (2 Cronici 36; Ezra 1). Și în alte locuri Biblia vorbește despre acest păstor și uns al Domnului (Isaia 44,28; 45,1). Cucerirea imperiului medo-persan de către Alexandru cel Mare este descrisă detaliat de Daniel, cu mult timp înainte ca aceste lucruri să aibă loc. În capitolul 8 găsim ridicarea celui de-al treilea imperiu: berbecul este distrus de șaful venit din apus, iar în capitolul 11 se vorbește direct despre aceasta: „Iată, se vor mai ridica trei împărați în Persia. Cel de al patrulea va strânge mai multă bogăție decât toți ceilalți; și când va deveni puternic prin bogățiile lui, va răscula totul împotriva împărăției Greciei. Dar se va ridica un împărat viteaz, care va stăpâni cu o mare putere și va lucra după voința lui. Și când se va întări, împărăția lui se va sfârâma și va fi împărțită în cele patru vânturi ale cerurilor, ...” (versetele 2.4). Aceasta vorbește prin sine însuși și este confirmat de scriitorii istoriei. După Alexandru împărăția s-a descompus în patru părți, și prorocul se ocupă cu istoria a două părți, cea siriană și cea egipteană. În versetul 30 apare pentru prima dată a patra împărăție, când niște „corăbii din Chitim” vin de la prinții sirieni. Versetul 35 ne așează în timpul din urmă; vom reveni la acest subiect.

Ne-am îndepărta prea mult de la tema noastră dacă vom intra în detaliile acestei istorii. Vrem ca prin prezentarea generală a celor patru imperii să îndemnăm la un studiu personal, și anume mai întâi marele tablou din Daniel 2, cu capul de aur, pieptul și brațele din argint, pânțele și coapsele din bronz, și picioarele cu cele zece degete, o parte din fier și o parte din lut. În concordanță cu aceasta găsim în capitolul 7 (însă mai mult în caracterul lor adevărat, așa cum Dumnezeu le vede) cele patru fiare; leul (compară versetul 4 cu capitolul 2,37.38 și 4,16), ursul cu cele două părți (compară versetul 5 cu capitolul 2,39: *două* brațe; și capitolul 8,3.4.20: *două* coarne, leopardul cu *patru* capete (compară versetul 6 cu capitolul 2,39 și 8,5.21.22; 11,4: *patru* coarne) și în final fiara îngrozitoare cu *zece* coarne (compară versetul 7 cu capitolul 2,40.41; *zece* degete). Această ultimă împărăție este marea temă a cărții Apocalipsa, când în capitolul 13 găsim zece coarne și zece diademe și în capitolul 17 zece coarne, care sunt zece împărați. În toate descrierile – și aceasta este important – devine clar că istoria celor zece împărății nu s-a încheiat încă până astăzi, și că sfârșitul ei va fi la revenirea lui Hristos, când El va nimici pe deplin a patra împărăție – și în aceasta ultima și pe cele anterioare – și va instaura împărăția Sa a păcii. În Daniel 2 este Dumnezeul cerului Cel care instaurează această împărăție, în Daniel 7 este Fiul Omului (compară cu Matei 26,64), în Zaharia 6 este Vlăstarul, marele Preot-Împărat, în Apocalipsa 17 este Mielul, și în final, în Apocalipsa 19, este Cel credincios și adevărat, Cuvântul lui Dumnezeu, Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

Prorocia despre cele șaptezeci de săptămâni

Atât despre cele patru împărății. În primul rând este vorba de legătura lor cu Israel, pe care noi îl vedem supus tuturor împărățiilor în timpul istoriei mântuirii, până în momentul când rămășița lui Israel va fi eliberată de sub puterea națiunilor la revenirea lui Hristos și – din nou – va deveni punctul central al guvernării lui Dumnezeu pe pământ, acum în Persoana lui Mesia Însuși. Până în acest moment Ierusalimul este începând de la căderea lui în anul 589 înainte de Hristos o cetate fără slava lui Dumnezeu în Templu, de cele mai multe ori chiar și fără Templu. Și cu toate acestea chiar și în acest timp – sau mai bine spus: în „timpurile națiunilor” - cetatea aceasta a fost deseori subiectul revelațiilor deosebite ale lui Dumnezeu.

Căci în aceste „timpuri” rămasă s-a reîntors din Babel în cetate și a venit Mesia, nu în primul rând în demnitatea împărătească, ci ca Salvatorul smerit (Zaharia 9,9). În această cetate a luat naștere și Adunarea și a fost ridicată prima mărturie creștină, ca să nu mai vorbim despre evenimentele finale dramatice, care urmează să aibă loc în această cetate *înainte* „să se împlinescă timpurile națiunilor” (Luca 21,24) și să vină Mesia.

Primul din aceste evenimente, reîntoarcerea din Babel, merită un studiu detaliat. Am accentuat deja, că această reîntoarcere a unei părți foarte mici din popor nu este nicidecum împlinirea esențială a prorociilor (desigur cu excepția prorociei lui Ieremia despre cei șaptezeci de ani), ci numai o restaurare temporală a unei grupe mici de iudei în țara lor, pentru ca lor să li se prezinte Mesia, nu ca Împărat, ci ca Robul Domnului suferind. Însă ei, după cum știm, au preferat căpetenia națiunilor (pe cezarul roman) în locul lui Mesia al lor (Ioan 19,15), se supun autorității lui, și prin aceasta suferă judecata prin el. După aceea și această parte a poporului va fi dată până la sfârșitul timpurilor pe deplin domniei națiunilor, pe care ele însele le-au ales. Aceste principii sunt esențiale pentru înțelegerea prorociilor referitoare la „reîntoarcere” și la restaurarea poporului după captivitatea babiloniană. De fapt și această restaurare a fost nu mai puțin lucrarea lui Dumnezeu Însuși, căci ea a fost prorocită de Ieremia. Deoarece noi stăm înapoia istoriei și posedăm revelat întreg Cuvântul lui Dumnezeu, noi cunoaștem și motivele aceste reîntoarceri.

Pregătirea pentru această reîntoarcere din Babel constă în mod deosebit dintr-o lucrare a lui Dumnezeu în inimile *iudeilor* în Babel, care sunt credincioși Dumnezeului lor. Pentru aceasta avem un model deosebit în persoana prorocului Daniel, care nu numai a dorit reîntoarcerea în țară și prin aceasta împlinirea prorociilor, ci și a suferit în mod deosebit din cauza vinei și stării stricate a poporului. În Daniel 9 găsim mărturisirea vinei făcută cu smerenie de el. Dar noi vedem acolo și cum Dumnezeu dă un răspuns minunat aceluia care se află într-o nevoie așa de mare, care este legat de prorocia referitoare la cei șaptezeci de săptămână-ani. Răspunsul dat acestui om preaiubit (Daniel 9,23; 10,11.19) este așa de profund și așa de important, că chiar și noi avem mereu nevoie de acest răspuns, ca să înțelegem câtuși de puțin ceva despre istoria viitoare a Ierusalimului, da, despre întreaga prorocie. Daniel este omul care a avut parte de harul să primească această prorocie cheie, o prorocie despre cetate și despre Templu, care îi stăteau așa de mult pe inimă, o prorocie care se întinde până în timpurile îndepărtate din urmă, până în momentul când fărădelegea poporului și a cetății va fi ispășită. Este o prorocie care vorbește chiar și despre Acela prin care dreptatea va veni peste popor și peste cetate.

Vrem să ne ocupăm mai detaliat cu această prorocie importantă. Ea cuprinde o perioadă de timp de șaptezeci de „grupe de șapte”, care sunt hotărâte pentru poporul Israel și pentru cetatea Ierusalim. Din context și printr-o comparație cu Levitic 25,8 devine clar că prin aceste „grupe de șapte” este vorba de perioade de timp de șapte ani. Mult mai clar devine aceasta când vedem că prin ultima jumătate a „săptămânii-an”, așa cum se vede din alte locuri din Scriptură, se înțeleg trei ani și jumătate (Daniel 7,25; 12,7.11.12; Apocalipsa 11,2.3; 12.6.14). Ca să înțelegem bine această perioadă de timp de șaptezeci de săptămână-ani (aceasta este deci de șaptezeci de ori șapte = 490 de ani), trebuie să întrebăm când începe și când se sfârșește această perioadă de timp.

a) Începutul

În Daniel 9,25 citim clar, că cei șaptezeci de săptămână-ani încep cu momentul când pornește cuvântul pentru restabilirea și zidirea Ierusalimului. Când a fost acest moment? Citim în Biblie că Zorobabel s-a reîntors în Palestina cu scopul și la porunca lui Cores (Cirus) să rezidească Templul, dar nu citim nimic despre o poruncă referitoare la reclădirea cetății. S-a început într-adevăr reclădirea cetății, dar aceasta a avut loc împotriva poruncii împăratului din Babel (Ezra 4). Ezra a primit numai porunca de reclădire a Templului. Numai Neemia a primit de la împărat porunca și aprobarea de reconstruire a cetății însăși, așa cum citim în Neemia 2. Deci anul al 20-lea al împăratului Artaxerxes este începutul celor șaptezeci de săptămână-ani. Acesta trebuie să fi fost aproximativ anul 445 înainte de Hristos.

b) Sfârșitul

Citim în Daniel 9,24 că cele șaptezeci de săptămâni se întind până în momentul când va înceta fărădelegea, când se vor pune capăt păcatelor și se va face ispășirea nelegiurii. Este clar că în principiu aceasta a avut loc pe crucea de pe Golgota. Dar poporul ca întreg nu este încă împăcat cu Dumnezeu, cu toate că mulți iudei au fost deja împăcați și primiți în Adunare. Însă aici este vorba de împăcarea întregului popor, și noi știm din Romani 11,25-26, că aceasta va avea loc abia atunci când va intra „numărul deplin al neamurilor” și când Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiurile de la Iacov, atunci tot Israelul va fi mântuit. În afară de aceasta Daniel 9,24 spune că cele șaptezeci de săptămâni se vor încheia prin introducerea unei dreptăți veșnice, prin pecetluirea (încheierea) viziunilor și prorociilor (deci sfârșitul și împlinirea prorociei) și prin ungerea Celui Preasfânt (Locul Preasfânt cel nou). Nu este nici un dubiu că aceste drepturi se pot referi numai la revenirea lui Hristos, în care se împlinesc toate prorociile, care va instaura pe pământ o dreptate veșnică și va construi un Templu nou. Rezumând vedem deci că cele șaptezeci de săptămâni încep cu cuvântul lui Artaxerxe de reclădire a Ierusalimului și sfârșesc cu instaurarea Împărăției păcii la venirea lui Hristos.

Aici ne lovim de o problemă aparentă. Este adevărat că șaptezeci de săptămâni sunt 490 de ani. Dar de la Neemia au trecut deja mult mai mulți ani decât 490 de ani (și anume aproximativ 2400 de ani), și încă nu a avut loc revenirea lui Hristos. Dar dacă studiem mai în de aproape aceste șaptezeci de săptămâni, problema se rezolvă repede. Vedem că primele șizeci și nouă de săptămâni constituie un întreg, în timp ce săptămâna șaptezeci ocupă un loc cu totul deosebit. Primele șapte săptămâni (49 de ani) cuprind perioada de timp a restaurării Ierusalimului; această perioadă ne este descrisă în cartea Neemia și ne conduce spre sfârșitul liniei istorice a Vechiului Testament. Cele șizeci și două de săptămâni, care urmează după aceste șapte săptămâni, constituie trecerea spre Noul Testament. Da, noi citim, că cele șizeci și două de săptămâni se întind până la Mesia, Prințul, așa că primele șizeci și nouă de săptămâni se termină odată cu venirea lui Hristos („Hristos” înseamnă Unul și înseamnă același lucru ca „Mesia”).

După aceea găsim o realitate foarte remarcabilă. După șizeci și nouă de săptămâni linia istorică este evident întreruptă, căci sunt numite o serie de evenimente care în mod categoric trebuie să aibă loc *după* șizeci și nouă de săptămâni, dar în același timp *înainte* de săptămâna șaptezeci, despre care se vorbește abia în versetul 27. Aceasta este foarte ciudat, și noi trebuie

să reținem bine aceasta. Evenimentele propriu-zise din versetele 26 și 27 le vom studia mai târziu detaliat, dar deja acum atragem atenția asupra liniei principale, care merge prin această prorocie, pentru ca prin aceasta să devină foarte clar faptul important al amânării săptămânii șaptezeci. Probabil unii gândesc, că este ceva ciudat faptul că săptămâna șaptezeci nu urmează imediat după celelalte săptămâni, ci este amânată așa de mult timp (până scurt înainte de revenirea lui Hristos). Prorocia dă ea însăși răspunsul la acest fapt ciudat. Noi citim în versetul 26 că *după* săptămâna șaizeci și nouă Mesia va fi dat la o parte. Tocmai aceasta este partea ciudată a acestei prorocii; căci un Mesia-Prinț, un Împărat uns, domnește de fapt peste un regat, însă acest Mesia va fi înlăturat. De aceea urmează apoi și: „... nu va avea nimic”. Hristos a venit, ca să întemeieze Împărăția păcii, dar în loc de aceasta El va fi lepădat de supușii Lui și pentru un timp îndelungat va trebui să renunțe la Împărăția Sa și s-o lase în mâinile oamenilor. Fără regat și fără să posede o împărăție, Mesia va fi dat la o parte (va fi stârpit) de poporul Său. Din cauza aceasta instaurarea Împărăției păcii va fi amânată pentru mult timp, și prin aceasta și săptămâna șaptezeci, care precede direct Împărăția păcii (compară cu versetul 24). Abia în timpul final, după evenimentele revoluționare din versetul 26, care încă nu au loc, începe săptămâna șaptezeci și ultima, care se va încheia cu „introducerea unei dreptăți veșnice”, prin revenirea lui Mesia cel stârpit (dar înviat). Citim clar în versetul 26, că în această perioadă intermediară cetatea și Templul vor fi pustiite (ceea ce a avut loc realmente în anul 70 după Hristos prin conducătorul de oști roman Titus) și că după aceea PÂNĂ LA SFÂRȘIT va fi război. Abia după aceea, *în timpul sfârșitului*, începe săptămâna șaptezeci. Prin ce se va putea recunoaște sigur, că începe săptămâna șaptezeci? Prin aceea că ea începe printr-un legământ între „el” din versetul 27 (acesta se referă la căpetenia poporului roman, care în anul 70 după Hristos a pustiit cetatea și Templul) și „mulți” (aceasta este în cartea Daniel totdeauna mulțimea poporului iudeu, vezi 11,33.39; 12,3). Deci când se va încheia cândva un legământ de șapte ani între căpetenia împărăției romane reînstate și poporul iudeu, care va fi reîntors în țara lui, atunci vom ști că a început săptămâna șaptezeci – dacă Adunarea nu va fi atunci deja răpită. Pentru studiul nostru în continuare este deci important să se înțeleagă că săptămâna șaptezeci încă nu a trecut și așteaptă să se împlinescă, și anume din următoarele motive:

- a) Templul este încă pustiit,
- b) „sfârșitul” nu a venit încă,
- c) nu există încă o căpetenie romană peste un imperiu roman restabilit, și deci nu este nici un legământ cu poporul iudeu.
- d) păcatul poporului iudeu ca popor încă nu s-a încheiat,
- e) dreptatea veșnică peste poporul iudeu încă nu a venit,
- f) nu este încă restaurată Sfânta Sfintelor, care să fie unsă.

Evenimentele din această ultimă săptămână-an cuprind o parte mare a prorociilor. Discutarea acestor prorocii trebuie s-o amânăm pentru mai târziu.

Marele Împărat

La câteva secole după ce rămășița lui Israel s-a reîntors din Babel, vedem cum Dumnezeu prezintă poporului pe Mesia al Său. Dar cu regret vedem și cum Ierusalimul leapădă pe Împărat, așa cum a fost prorocit de proroci (vezi de exemplu Isaia 8,13-15 și mai detaliat Zaharia 11). Stricăciunea inimii izraeliților, da, și a națiunilor, devine pe deplin vizibilă când

Mesia, Domnul Isus, este răstignit de popor în conspirație cu națiunile în afara porților Ierusalimului și moare acolo. Aceasta este împlinirea cuvintelor din Daniel 9, unde se spune, că Mesia va fi stârpit și nu va avea nimic. Dar noi vedem cum după trei zile Mesia înviază din mormânt și Se arată ucenicilor Săi, ca să le explice de ce au fost necesare aceste suferințe și această moarte și cum va fi fundamentul pentru slava viitoare, pe care El o va avea, când Se va reîntoarce la poporul Său.

În acest context prin apostoli se dă o ultimă mărturie Ierusalimului și întregului popor cu făgăduința că dacă ei vor primi acum pe Mesia, El ar veni din cer ca să instaureze Împărăția păcii. Abia după ce această mărturie este respinsă, Ierusalimul va fi dat din nou la o parte pentru mult timp. Noua judecată asupra lui Israel își are punctul culminant într-o nouă pustiire a Ierusalimului. Iudeii au strigat odinioară: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Matei 27,25).

Prin aceasta au atras asupra lor judecata, despre care prorocii au vorbit deja. În diferite locuri din prorocii vedem cum lepădarea lui Mesia este legată cu pustiirea cetății și împrăștierea iudeilor. Am dat deja ca exemplu Daniel 9,26, unde găsim ambele realități: după aceste șaiszeci și nouă de săptămâni, Unsul va fi stârpit și nu va avea nimic. Poporul unui prinț care va veni va nimici cetatea și sfântul locaș și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; până la sfârșit va fi război, o hotărâre de pustiire.” Aici se vorbește despre poporul roman (care în viitor va avea un prinț, despre care este vorba în versetul 27), care a pustiit Ierusalimul și Templul, după ce Mesia a fost stârpit, fără să ia în posesiune împărăția Sa.

În Zaharia 13 găsim ceva asemănător (versetele 5-7), însă aici lepădării de către iudei i se adaugă și replica: Și El (Mesia) va zice: Nu sunt profet, sunt lucrător al pământului, pentru că un om m-a cumpărat ca rob din tinerețea mea. Și, dacă-l va întreba cineva: „De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?”, el va răspunde: În casa celor ce mă iubesc le-am primit. Scoală-te, sabie, asupra Păstorului Meu și asupra omului care Îmi este însoțitor! Zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor și oile se vor risipi. Și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici.” Hristos este Omul care a venit ca pe un pământ blestemat să îndure „munca sufletului Său”, lepădat de casa acelora care Îl iubeau; i-au bătut cuie în mâini. El a fost dus de Iehova în judecată, cu toate că El era tovarășul Lui. Urmările sunt duble: o împrăștiere a oilor (așa cum a avut loc în anul 70), și totodată un mesaj de mântuire pentru „cei mici”, cei neînsemnați, cei „nenorociți” ai turmei (capitolul 11,7), rămășița din Israel.

În cartea prorocului Mica găsim alte aspecte. Foarte cunoscut este versetul al doilea din capitolul 5, însă el este foarte puțin citit în contextul lui corect. Este o frază intercalată, care vorbește despre originea omenească (din Betleem) și originea divină (din veșnicie) a lui Mesia, a Domnitorului peste Israel; această frază intermediară stă în mijlocul unei secțiuni care se ocupă cu iudeii și Mesia al lor. De la capitolul 5 versetul 1 începe un fel de anexă (până la capitolul 5,15), în care Asiria stă în punctul central ca marele dușman din viitor al lui Israel; în viitor el va porni împotriva statului iudeu, și este Dumnezeu Însuși, care în capitolul 5 versetul 1 spune: „Acum, strângeți rândurile, fiică a trupelor.” Aceasta are cu adevărat loc, căci rămășița spune apoi: „căci suntem împresurați”. Asirianul va înconjura Ierusalimul, așa cum vom vedea mai târziu; dar imediat după aceea urmează o frază importantă, prin care prorocul redă cauza întregii suferințe, care vine asupra Ierusalimului: „Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiua peste obraz!” Lepădarea Judecătorului lui Israel de către iudei este cauza suferinței venite peste Ierusalim și peste popor; și după fraza intermediară din capitolul 5 versetul 2, prorocul continuă: „De aceea îi va părăsi, până la timpul când va fi în dureri cea

care are să nască.” După lepădarea lui Mesia poporul va fi lăsat în seama lui proprie și va ajunge în durerile nașterii, despre care vorbește capitolul 4, versetele 9 și 10; acesta este timpul actual, și în mod deosebit ultima parte a acestei perioade, care se încheie cu atacul prin surprindere venit de la asirieni și salvarea prin Mesia (capitolul 5,3b-6).

Alte mărturii din Vechiul Testament

Mai sunt și alte mărturii directe în Vechiul Testament cu privire la pustiirea Ierusalimului, dar ele stau totdeauna în legătură cu prima pustiire prin Nebucadnețar. În linia profetică a istoriei mântuirii aceste două pustiiri sunt totdeauna văzute ca fiind *una singură*, și este bine să se înțeleagă aceasta. Prima pustiire nu a fost – așa cum am amintit deja – o pustiire definitivă, căci a existat o făgăduință de restaurare la scurt timp (și anume după 70 de ani), chiar dacă această restaurare în final s-a referit numai la o mică parte a captivilor din Babel. Abia după ce această parte mică a lepădat pe Mesia și în felul acesta măsura de vină a fost umplută, această pustiire a devenit deplină și definitivă, cu o făgăduință de restaurare, care se va împlini abia în timpul din urmă.

Așa cum „prorociile reînțoarcerii” au fost împlinite parțial la întoarcerea din Babel și abia în timpul din urmă se vor împlini pe deplin, tot așa și „prorociile pustiirii” au mai multe împliniri: parțial au fost împlinite în anul 589 înainte de Hristos, și pe deplin în anul 70 după Hristos, la care noi trebuie să diferențiem clar prorociile care se referă la cele două asedieri (nu pustiiri totale), de care Ierusalimul va trebui să aibă parte în viitorul apropiat; vom vorbi despre aceasta. Exemple clare despre o astfel de „prorocie de pustiire” avem în Ezechiel 16 și 22, la care noi trebuie în primul rând să ne gândim la pustiirea prin Nebucadnețar; însă în ambele cazuri prorocia se întinde până în timpul din urmă. În Ezechiel 16 vedem că pentru Ierusalim va fi o binecuvântare nemărginit de mare, căci Domnul spune: „Dar Eu Îmi voi aduce aminte de legământul Meu făcut cu tine în timpul tinereții tale și voi face cu tine un legământ veșnic” (versetul 60); aceasta este în viitor, căci legământul nou, veșnic, va fi încheiat în Împărăția păcii (Jeremia 31,32). Însă prorocia se referă și la pustiirea din anul 70 după Hristos, căci abia atunci judecata a fost exercitată pe deplin. Același lucru vedem și în Ezechiel capitolul 22,1-22, unde se spune, că Ierusalimul după judecata asupra cetății va ajunge o rușine printre popoare și o batjocură printre toate țările (versetul 4), că locuitorii vor fi risipiți printre națiuni și răspândiți în felurite țări și prin propriile fapte cetatea va fi profanată înaintea popoarelor (versetele 15.16); și aceasta a avut loc pe deplin după pustiirea din anul 70 după Hristos.

Probabil în Deuteronom 28 găsim în vorbirea lui Moise descrierea cea mai directă și mai exactă a căderii Ierusalimului în anul 70 după Hristos, în mod deosebit în versetele 49-68. Vedem acolo un popor care vine de departe împotriva cetăților Israelului; cu zbor ca de vultur (simbolul național pe care romanii îl aveau pe drapelul lor) el va nimici poporul. Zidurile cetății vor cădea în urma asedierii. Poporul va fi așa de îngrozitor strâmtorat, că ei vor mânca rodul trupului lor! Ei vor fi stârpiți și puținii care vor rămâne vor fi împrăștiați printre națiuni, fără să ajungă vreodată la odihnă. Mulți dintre ei vor fi duși în Egipt, fără ca acolo să fie cineva care să-i cumpere. Toate acestea s-au împlinit literalmente în anul 70 după Hristos și după aceea.

Prorociile Domnului

Cele mai detaliate prorocii despre distrugerea prin Titus le găsim desigur în Noul Testament, și anume din gura Domnului Isus. În primul rând numim pilda nunții fiului de împărat din Matei 22,1-14. Acolo este vorba despre o cetate care este invitată de împăratul ei să participe la masa nunții fiului împăratului. Cetățenii cetății resping însă invitația și chiar omoară pe robii împăratului. Ce trebuie să facă împăratul cu cetatea păcătoasă? „Împăratul s-a mâniat: a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea” (versetul 7). Aceasta este judecata asupra Ierusalimului: Ierusalimul va deveni prada flăcărilor, deoarece el a respins mesajul mântuirii. În mod direct Domnul vorbește despre această judecată în Luca 19: „Vor veni peste tine zile când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strâmtora din toate părțile; te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut timpul cercetării tale.” (versetele 43.44) Ei nu au înțeles ce ei disprețuiau și în stricăciunea lor au respins mântuirea lui Hristos. De aceea această cetate trebuia distrusă, deoarece ea nu a cunoscut timpul de har.

Deci distrugerea nu putea fi ocolită – vina poporului era mare și Domnul Însuși a prorocit-o. Trebuie însă să ținem seama că această vestire a judecății niciodată și nicidecum nu putea anula făgăduințele care au fost date odinioară străbunilor lor. Dumnezeu a dat alesului Său aceste făgăduințe fără condiții și în har. Ele sunt baza de nezguduit pentru binecuvântările viitoare ale poporului (Mica 7,18-20). Tocmai pe acestea își întemeiază apostolul Pavel argumentarea în epistola către Romani capitolele 9-11. Este imposibil ca poporul Israel să fie pentru totdeauna dat deoparte de Dumnezeu, căci „în ceea ce privește alegerea sunt iubiți din cauza părinților lor. Căci darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără schimbare” (Romani 11,28.29). De aceea rămâne să existe o făgăduință de binecuvântare pentru Israel, cu toate că acum poporul este decăzut și mântuirea a ajuns la națiuni. „Fraților, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al neamurilor. Și în felul acesta tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul Meu pentru ei, când le voi șterge păcatele.” (Romani 11,25-27) Israel este astăzi în cea mai mare parte a lui împietrit, dar nu va rămâne așa. Când numărul deplin dintre națiuni a luat parte la pomul făgăduinței, atunci adevăratul Israel va fi în întregime mântuit. Rămâne deci un „până când”, și acest cuvânt foarte important este cheia pentru binecuvântarea viitoare a lui Israel. Și Domnul Isus folosește acest cuvânt, când vorbește despre pustiirea Ierusalimului gata să înceapă, ca să indice sfârșitul perioadei de punere la o parte a lui Israel. Citim astfel în evanghelia după Matei 23,37-39 (compară și cu Luca 13,34.35): „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am dorit să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată, vi se lasă casa pustie, căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului!”” Această prorocie cuprinde trei părți: întâi, lepădarea de către popor, în al doilea rând, casa iudeilor (căci nu mai era casa Tatălui Său) va fi pustiită și va rămâne mult timp pustiită, și în al treilea rând, ei nu vor mai vedea pe Domnul. Însă cândva poporul va striga din nou ceea ce a strigat la intrarea Lui în Ierusalim (Matei 21,9), și anume atunci când va reveni Mesia și din nou va intra în Ierusalim (Psalmul 24 și Psalmul 118). Abia la *această intrare* va fi vestită cu adevărat pacea poporului, și El va domni până la marginile pământului (Zaharia 9,9.10).

Făgăduințele restaurării

Acest „până când” plin de speranță, care include în sine sfârșitul pustiirii Ierusalimului și al lepădării lui Israel, îl găsim și în Vechiul Testament. Cităm unele prorocii, care vorbesc despre pustiirea Ierusalimului, legată cu restaurarea definitivă în timpul din urmă. În Isaia 32 avem începând cu versetul 9 un anunț energic al judecății care urmează să aibă loc, care va veni peste Ierusalim. Ea se termină în felul următor: „Căci palatul va fi părăsit, mulțimea cetății va fi uitată; dealul și turnul vor deveni pe veci peșteri, o bucurie a măgarilor sălbatici, o pășune a turmelor, *până când* Duhul se va turna de sus peste noi” (versetele 14.15). Această singurătate a cetății se va termina, când Duhul Sfânt va fi turnat peste acest popor, așa cum este descris în Ioel 2,28-32 și Ezechiel 36,27. Atunci va începe timpul minunat al binecuvântării, în care pacea și dreptatea vor locui pe pământ și poporul lui Dumnezeu va savura nederanjat odihna. Același lucru găsim în Ezechiel 21,13-22, unde pustiirea prin Nebucadnețar și prin Titus este văzută ca fiind una. Judecata lui Dumnezeu asupra acestei cetăți va fi îngrozitoare, și în cele din urmă va rămâne numai o grămadă de dărâmături. Însă apoi citim în versetul 27: „Dar lucrul acesta nu va avea loc *decât la* venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi da.” Blestemul, care este peste această cetate, va fi îndepărtat abia când va veni Mesia, care va domni peste ea.

Chiar dacă nu se folosește cuvântul *până*, totuși găsim același gând în Mica 3,9-4,5. Și aici sunt prezentate unul după altul principii importante, pe care le-am găsit și în alte locuri din Scriptură. Mai întâi starea îngrozitoare a conducătorilor poporului, care au clădit Sionul cu sânge și Ierusalimul cu nedreptate; stricăciunea și sfințenia de formă domină cetatea. Care trebuie deci să fie răspunsul lui Dumnezeu? „De aceea, din cauza voastră, Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre și muntele Templului o înălțime a unei păduri” (versetul 12). Dar este acesta sfârșitul? Nu, căci capitoul 4 continuă imediat după aceea: „Dar *în zilele din urmă*, muntele casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor.” După aceea urmează descrierea Împărăției păcii (pe care noi o cunoaștem și din Isaia 2), când Iehova-Mesia va judeca între multe popoare, când ei nu vor mai trebui să învețe războiul, și poporul lui Dumnezeu va umbla în Numele Domnului Dumnezeului său, totdeauna și veșnic.

Cum pot atunci așa de mulți oameni din zilele noastre să spună că pentru poporul pământesc al lui Dumnezeu nu mai este nici un viitor? Nu este făgăduința dată lui Avraam fără schimbare? Nu este cuvântul Domnului de nezguduit? Contrariul este valabil! Creștinii – și cu regret sunt mulți din aceștia -, care își permit să-și însușească toate binecuvântările lui Israel nu înțeleg care este situația reală. Căci corespunzător prorociei foarte clare în epistola către Romani 11 vedem într-adevăr că din pomul făgăduinței au fost rupte unele ramuri din cauza necredinței lor (partea împietrită a lui Israel) și că noi ca ramuri sălbatice am fost altoiți; dar dacă aceste ramuri sălbatice nu rămân în bunătatea lui Dumnezeu (ceea ce s-a și întâmplat între timp!), ele vor cunoaște asprimea Lui, pe care El a arătat-o și ramurilor naturale. Ele nu vor fi cruțate, ci vor fi tăiate, după care Israel va fi din nou altoit. O rămășiță din Israel și numărul deplin dintre națiuni sunt cruțate în timpul actual, însă atunci creștinătatea va fi tăiată și tot Israelul va fi mântuit. Realitatea decurge uneori altfel decât gândește omul; nu creștinătatea are viitor (desigur făcând excepție de viitorul ceresc al adevăratei Adunări), ci Israel. Aceasta este făgăduința minunată, de nezguduit, a prorociilor.

1. Preistorie

Noi trăim acum *după* timpul pustiirii Ierusalimului, în timpul în care este strânsă Adunarea. Găsim aceasta prezentat simbolic în Isaia 8,14-18; și aici vedem mai întâi judecata asupra locuitorilor Ierusalimului (versetele 14 și 15) și după aceea pe Omul Hristos, ca Cel lepădat, care Se încrede în Iehova, cu copiii pe care I i-a dat Iehova, care vor fi semne în Israel. Corespunzător indiciului clar din epistola către Evrei 2,11-13 aici este vorba de timpul Adunării, în care numai o rămășiță din Israel va fi mântuită (Romani 11,5); și dacă preluăm aici secțiunea din Evrei 2, atunci vedem și aici gândul aceluia în așteptare „până când”; da, în versetele 5-9 ne este prezentat că Domnul, care acum este văzut în mijlocul Adunării, nu este încă văzut ca Acela căruia Îi sunt supuse toate. Dar cândva El, Fiul Omului lepădat, prezentat în Psalmul 8, Cel care pentru un timp scurt a fost mai prejos de îngeri, va domni peste lumea din viitor; Dumnezeu Îl pune peste lucrarea mâinilor Lui.

În încheiere prorocia Domnului din evanghelia după Luca 21 ne oferă o ocazie bună să rezumăm cele spuse până acum. Această prorocie sintetică cuprinde următoarele evenimente (versetele 20-27).

1. Ierusalimul va fi înconjurat de armate; aceasta înseamnă pustiirea cetății.
2. Rămășița credincioasă din Iudeea și Ierusalim va fugi pe munți.
3. Urmează apoi zilele de răzbunare asupra Ierusalimului, în concordanță cu prorocia.
4. Iudeii cad uciși de sabie și sunt împărțiați ca prizonieri printre popoare.
5. Noi trăim acum în timpul când Ierusalimul este călcat în picioare de națiuni.
6. Dar există iarăși un „până când”! Judecata asupra Ierusalimului se termină atunci când se vor fi împlinit „timpurile națiunilor”; așa cum am spus mai înainte, această perioadă de timp este perioada de domnie a națiunilor, în mod deosebit a celor patru imperii mondiale. Restaurarea actuală a statului Israel arată că acest timp al națiunilor se va împlini curând (compară versetele 29-31).
7. Sfârșitul acestor timpuri va fi caracterizat prin semne îngrozitoare, prin frică printre popoare și o zguduire a puterilor cerului.
8. Urmează apoi revenirea Fiului Omului în putere și cu mare slavă. El va nimici imperiile mondiale și va salva poporul Său și cetatea.

Firul călăuzitor se întinde deci de la venirea și lepădarea lui Mesia, punerea la o parte a lui Israel, care urmează după aceasta, și pustiirea Ierusalimului, mesajul mântuirii adus națiunilor, strângerea Adunării (în timp ce Ierusalimul zace pustiit) până la timpul din urmă: aceste ultime evenimente, care vor veni peste Ierusalim, și revenirea lui Hristos constituie tema capitolelor următoare.

2. RESTAURAREA NAȚIUNII IUDAICE

Când în timpul din urmă vor avea loc evenimentele despre care este vorba în prorocii, noi găsim poporul iarăși în țară, ca o națiune iudaică restaurată. Și prorociile „până” din Vechiul Testament și din Noul Testament au ca premisă, că poporul va fi din nou în țară după a treia mare captivitate. Așa este de exemplu cazul în Daniel 9, capitol în care noi găsim în versetul 26 pustiirea cetății Ierusalim și a Templului și potopul. Însă în versetul 27 un popor este iarăși deodată în țară (aceștia sunt „cei mulți”), care încheie un legământ cu romanii și evident practică și serviciul în Templu. În prorocii găsim deci pe de o parte pustiirea cetății și împrăștierea iudeilor printre națiuni, iar pe de altă parte în timpul din urmă, *înainte* să înceapă evenimentele finale, un popor restaurat într-o cetate restaurată. Întrebarea este, în ce fel și în ce împrejurări va avea loc această restaurare pregătitoare a națiunii iudaice. Noi putem spune și: *a avut* loc, căci noi știm, că această restaurare a avut loc în timpul actual prin înființarea statului Israel în anul 1948. Însă în acest studiu noi suntem interesați în primul rând să aflăm ce ne spune Scriptura în această privință. Deci noi nu ne vom ocupa cu cea mai mare parte din evenimentele recente, în măsura în care ele nu au fost prorocite în Biblie.

Înfrunzirea copacilor

Când trebuie să aibă loc restaurarea statului Israel, ce spune Biblia? Domnul spune: „Vedeți smochinul și toți copacii. Când înfrunzesc, voi singuri cunoașteți, văzându-i, că de acum vara este aproape. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Luca 21,29-31). „Înfrunzirea” smochinului (Israel) are loc în același timp cu înfrunzirea celorlalți copaci; retrezirea la viață a trunchiului de copac adormit Israel are loc cu o neliniște generală vehementă printre popoare: multe state noi, care secole la rând au dormitat, se trezesc din nou la viață (în mod deosebit în Orientul Apropiat), ca să joace rolul rânduit lor de prorocie: Siria, Egiptul, Filisteea (fășia Gaza, Palestinienii), Amon, Moab (Iordania) și Edom (Arabia Saudită?) (compară cu Ieremia 12,14,15). În același timp și alți „copaci” înfrunzesc: vechiul imperiu roman începe să se trezească la viață, chiar dacă sub o altă formă, mai mult ca un legământ de popoare, așa cum a fost prorocit de proroci (Daniel, Ioan). Este forma finală a străvechiului „copac”, pe care îl găsim deja în Daniel 4 în persoana lui Nebucadnețar. Alături este „copacul” puternic Asur, marea putere a timpului din urmă din nord, care este descrisă în Ezechiel 31, și în sfârșit creștinătatea, care a început ca un grăunte de muștar, ca cea mai mică dintre toate semințele, dar care în timpul din urmă crește și devine un copac uriaș (Matei 13,31.32). Marea evoluție a tuturor acestor copaci inițiază timpul din urmă și este semnul infailibil pentru înfrunzirea smochinului: restaurarea statului iudeu.

Reîntoarcerea în stare de necredință

Cum va avea loc această restaurare? Vedem o concordanță cu situațiile de demult, când poporul a mers în țara Canaan, ca acolo să găsească o localitate de domiciliu. Psalmul 107 ne dă o privire generală a căilor lui Dumnezeu cu poporul Său cu privire la salvare și restaurare. Toate arată spre o salvare mare a celor credincioși din popor în timpul din urmă, însă acest psalm prezintă modelul tuturor căilor lui Dumnezeu. După ieșirea din Egipt avem în primul rând trecerea prin pustiu și drumul spre Canaan, care se termină în „cetatea de locuit”, aceasta

2. Restaurarea națiunii iudaice

este Ierusalimul, unde se va construi Templul (compară cu Exod 15, în mod deosebit versetele 13 și 17). Apoi găsim în versetul 10 reîntoarcerea din Babel, unde poporul a fost în suferință și zăvorât cu zăvoare de fier (compară cu Psalmul 137; Isaia 45,2), deoarece ei s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. După aceea începând cu versetul 17 se vorbește despre o a treia grupă: păcătoșii, la care a fost trimis Cuvântul lui Dumnezeu (Hristos), prin care ei vor fi vindecați și salvați; ei vor fi introduși în Adunare și vor jertfi Domnului jertfe de laudă. În final sunt iudeii, care merg cu vapoare pe mare. Aceștia sunt deci aceia care sunt împrăstiați printre națiuni (compară cu Isaia 17,12; Apocalipsa 17,15). După aceea ne este prezentată soarta acelor dintre ei care sunt credincioși: în necazuri mari, pricinuite lor din partea națiunilor, ei strigă către Domnul, care îi duce la odihnă și îi introduce în portul mult dorit (Palestina).

Însă de la versetul 33 se descrie pe ce drum greu vor obține ei în cele din urmă binecuvântarea în țară. Mai întâi vedem acolo starea în care Dumnezeu aduce pe celelalte țări din cauza răutății locuitorilor lor; este posibil ca aceste țări să fie țările cu mărturie creștină, a căror bunăstare va scădea. Versetele 33 și 34 se referă probabil la starea în care s-a aflat țara începând din anul 70 după Hristos și până nu demult. Pustiul se va transforma într-un iaz și pământul uscat în izvoare de apă; sub conducerea lui Dumnezeu vor veni cei înfometați ca să locuiască acolo și să întemeieze o cetate de locuit: Ierusalimul (versetul 36). Ei vor însămânța ogoare și vor sădi vii, și prin binecuvântarea lui Dumnezeu se înmulțesc. Dar se vorbește aici despre credință și salvare reală? Este o restaurare exterioară în țară, într-adevăr în binecuvântare, dar binecuvântarea este exterioară, fără o transformare totală a inimii. De aceea Dumnezeu aduce peste oamenii aceștia, care locuiesc în pace și bunăstare în țară, o frică mare, și prin aceasta mulți „săraci și sinceri” vor veni la lumină și Dumnezeu îi va apăra. Versetul 43 conține un principiu foarte important. Cu adevărat înțelept este acela care nu numai savurează binecuvântările, ci și ia seama că aceste binecuvântări sunt de la Domnul. Aceasta trebuie să dea naștere la întoarcere la Dumnezeu, și aceasta are loc în necaz, când binecuvântarea va fi din nou luată (compară cu Osea 14,9). Deci aici ne este prezentat în cuvinte puține că mai întâi este vorba de o restaurare exterioară a poporului în țară, dar și Ierusalimul este restaurat în același timp, dar fără schimbarea inimii. Abia în necaz se vor vedea credincioșii adevărați. Ei vor fi aceia care vor fi salvați. Despre aceasta vorbește psalmistul în Psalmul 119,67: „Până când n-am fost umilit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău.” Aceasta va spune credinciosul israelit în Împărăția de o mie de ani. Vom reveni mai târziu la Psalmul 107, când pe baza liniei principale prezentate vom analiza detaliat și alte locuri din Scriptură.

Deci va fi o reîntoarcere a poporului și o restaurare a națiunii, dar care va începe în necredință. Vedem aceasta și din cunoscutul text din Ezechiel 37, în care este descrisă valea oaselor uscate, o prezentare simbolică a restaurării lui Israel în timpul din urmă. Vedem clar în acest loc, că această restaurare are loc în două etape diferite: când prorocul începe să procească despre aceasta, începe prima etapă: oasele uscate se apropie unele de altele și sunt acoperite cu tendoane, carne și piele. Dar nu au încă duh. Explicația pentru aceasta este dată în versetul 12: poporul Israel iese din mormintele lui și se va reîntoarce în țara lui. Aceasta este crearea statului Israel în anul 1948, și anume o asociere de oase, fără însă să fie Duh în ele. Inimile izraeliților nu sunt încă umplute de Duhul lui Dumnezeu. Însă prorocul trebuie să procească din nou și după aceea începe a doua etapă a restaurării: Duhul vine în ei, și prin aceasta sunt treziți la viață nouă și stau pe picioare lor, așa cum spune versetul 14: Duhul lui

2. Restaurarea națiunii iudaice

Dumnezeu le va fi dat, așa că ei vor trăi și (după necaz) vor primi o locuință fixă în țara lor. Și aici găsim iarăși că aceasta va fi recunoscută ca fiind făcută de Domnul. Aceasta este restaurarea spirituală, care, așa cum vom vedea în continuare, va avea loc abia după necazul cel mare.

Un al treilea loc din Scriptură care ne arată că restaurarea națională va avea loc în necredință înaintea restaurării spirituale, îl găsim în Isaia 18. Aici prorocul vorbește despre un popor care este încă „împrăștiat și devastat”, și despre un popor „înfricoșător de la începutul lui, neam care tot așteaptă și este călcat în picioare, a cărui țară este tăiată de râuri.” Acesta este poporul Israel, împrăștiat printre națiuni, jefuit de țara și posesiunile lui, un popor înfricoșător și minunat, care așteaptă de secole restaurarea lui, după ce judecata lui Dumnezeu a trecut peste acest popor, când țara a fost pustiită. Dar iată, vine un moment când drapelul se va înălța pe munți și se va suna din trompetă. Toți locuitorii lumii vor vedea aceasta, vor auzi și vor fi uluiți. Israel va lua iarăși țara în posesiune. La aceasta îi va ajuta o țară de partea cealaltă a râurilor Etiopiei (Nil și Eufrat), deci o țară îndepărtată, în afara cercului istoric profetic obișnuit al lui Israel. După părerea mea această „țară” este Europa de vest (probabil în legătură cu America), așa cum voi încerca mai târziu să arăt.

Deci în cel fel are loc această restaurare națională? Drapelul va fi înălțat pe munți, dar aici nu spune că Dumnezeu va face aceasta. Poporul o face în propria putere. Și ce trebuie să spună Dumnezeu în această privință? El spune prorocului: „Eu voi privi liniștit din locuința Mea, ca arșița în lumina soarelui, ca aburul de rouă în căldura secerișului” (Isaia 18,4). Dumnezeu Se retrage și îi lasă pe ei să înceapă. El nu intervine, căci în acest popor întors înapoi El vede rămășița alcătuită deodată, și aceasta va avea loc „ca arșița în lumina soarelui” și „ca aburul de rouă în căldura secerișului”. Înainte ca această rămășiță să aibă parte de binecuvântare și de odihnă, înainte să aibă loc recolta, când grâul se strânge în grânar, trebuie să vină judecata peste poporul necredincios: ei vor fi tăiați și stârpiți, o pradă a păsărilor răpitoare (Apocalipsa 1,18-20: 19,15.17.18). Poporul s-a reîntors în țara lui și a întemeiat statul Israel. Cu siguranță aceasta este o împlinire minunată a prorociilor, dar aceasta are loc într-o stare de necredință, peste care trebuie să vină judecata ca să stârpească pe păcătoși și să curețe rămășița. În final va veni binecuvântarea; atunci izraeliții vor fi aduși în Sion ca un dar de jertfă – rămășița dintre cele zece seminții (Țefania 3,10; Isaia 66,20), și atunci Numele Domnului va locui din nou la locul Său, pe Muntele Sionului.

Primirea lui antihrist

Vrem acum să privim mai exact evenimentele pe care acest popor le va trăi, poporul reîntors în necredință. În privința aceasta vrem să atragem atenția de la început asupra unui lucru. Reîntoarcerea lui Israel este pentru noi creștinii o atenționare importantă, că venirea Domnului pentru Adunarea Sa este foarte aproape. Căci o serie de alte evenimente referitoare la acest popor vor avea loc în cea mai mare parte a lor, sau chiar pe deplin, după ce Adunarea a fost răpită. În orice caz ultima jumătate a săptămânii-an (vezi capitolul 3) începe după răpirea Adunării, căci noi știm că această jumătate de săptămână începe cu instaurarea urâciunii pustiirii în Templu (Daniel 9,27). Epistola a doua către Tesaloniceni capitolul 2 ne învață că aceasta va avea loc abia după marea decădere a creștinătății și descoperirea omului păcatului (a lui antihrist), și noi știm că aceste lucruri nu pot avea loc, dacă mai înainte nu a fost luat „cel ce stă în cale”, și acesta este Duhul Sfânt, care la venirea Domnului pentru ai Săi

va fi luat la cer împreună cu Adunarea (versetul 6 și 7; compară cu versetul 1). Abia după ce Duhul adevărului va fi luat, poate duhul rătăcirii să se descopere pe deplin (compară cu versetul 11; vezi 1 Ioan 4,6). Deci evenimentele cu care noi ne vom preocupa acum vor avea loc în cea mai mare parte a lor, sau în totalitate, după răpirea Adunării.

Așa cum am amintit deja, la mijlocul săptămânii omul păcatului va instaura urâciunea pustiirii (vezi în continuare) și se va descoperi în adevăratul lui caracter. Unul din evenimentele cele mai importante care trebuie să aibă loc în Israel va fi, că ei vor primi pe acest om ca conducător suprem al statului, da, ca Mesia. Domnul Isus a atenționat deja pe conducătorii păcătoși ai Ierusalimului: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi.” (Ioan 5,43) Ei au respins batjocoritor pe adevăratul Mesia, care nu a căutat propria Lui onoare, ci onoarea Aceluia care L-a trimis. Dar pe omul, care va veni în numele lui însuși, da, care va fi însuflețit de satan însuși, pe acela îl vor primi cu bucurie și îl vor onora ca Mesia. Același lucru găsim în Zaharia 11: mai întâi este prezentat adevăratul Păstor, care are milă de oile suferinde, dar care va fi lepădat și trădat de popor. După aceea este prezentat opusul Lui: păstorul nebun, pe care Dumnezeu Însuși îl pune ca judecată în țară (versetele 15-17). Acesta nu se va îngriji de oi, ci va mânca pe aceia care l-au primit, și îi va rupe; el va părăsi oile, dar după aceea se va usca și va pieri „prin suflarea gurii Lui” (2 Tesaloniceni 2,8). Ce poziție va ocupa acest om! El este nu numai falsul Mesia, expresia iudaismului decăzut, ci și întruchiparea celei mai profunde decăderi a creștinătății. Da, despre el se va spune, că el este antihrist, cel care tăgăduiește pe TATĂL ȘI PE FIUL (1 Ioan 2,22b). Această tăgăduire a celui mai sublim adevăr creștin, această legătură minunată dintre Tatăl și Fiul, Hristos, a Fiului lui Dumnezeu și a lui Dumnezeu, care a fost revelat în ființa Lui cea mai profundă ca Tată, această tăgăduire este germenul decăderii din timpul nostru și a decăderii din timpul din urmă. Aceasta este natura creștinilor cu numele din timpul din urmă, în timp ce noi găsim în 1 Ioan 2,22a semnul caracteristic al acestui „iudeu” fals: „cel care tăgăduiește că Isus este Hristosul”.

Caracterul lui antihrist

Deci anticristul este un creștin iudeu, care va decădea atât de la iudaism cât și de la creștinism. Deja numele lui arată că el este marele dușman al lui Hristos. Pe acest om iudeii îl vor face împăratul lor. În Daniel 11 găsim o descriere detaliată a lui (în versetele 36-40). Este clar că tocmai Zaharia și Daniel vorbesc detaliat despre antihrist, deoarece aceste cărți – împreună cu Apocalipsa, la care vom reveni – vorbesc despre cele patru imperii mondiale, dintre care imperiul roman este ultimul imperiu. Dacă pornim de la faptul că antihrist va fi marele prieten și aliatul prințului imperiului roman reinstaurat, atunci antihrist se potrivește foarte bine acestor cărți. Așa cum am spus, el va arăta adevăratul lui caracter abia în a doua jumătate a săptămânii-an (vezi în continuare capitolul 3), așa că noi îl vom cunoaște atunci mai bine. Aici însă, înaintea celei de-a doua jumătăți a săptămânii, trebuie să-l analizăm în caracterul care îl are până atunci.

În Noul Testament, care a fost scris în timpul noii perioade de timp în legătură cu Adunarea, găsim pe antihrist în mod deosebit în caracterul lui religios ca conducător al religiei false, chiar dacă în cartea Apocalipsa se face referire la puterea lui politică. Însă în Vechiul Testament, cartea poporului Israel, vedem clar caracterul lui politic, și anume ca împărat al lui Israel (chiar dacă acolo se fac referiri și la trăsăturile lui religioase). Am amintit deja Daniel

2. Restaurarea națiunii iudaice

11,36-40. Daniel 11 este istoria Siriei și Egiptului, văzute ca două din cele patru părți ale imperiului grec de odinioară. Până la versetul 35 prorocia s-a împlinit pe deplin, chiar dacă în ea sunt incluse unele înțelegeri simbolice pentru timpul din urmă, în mod deosebit în ultima parte. Începând cu versetul 36 ne aflăm clar în timpul din urmă, așa cum se vede din ultima parte a versetului 34 și versetul 40. Daniel scrie, așa cum am spus, despre „timpurile națiunilor”, și timpul din urmă este la el ultima etapă a acestor timpuri, deci scurt înainte de revenirea lui Hristos (vezi capitolul 8,17.19.26; 12,4.6.9.13). În afară de aceasta găsim aici două cuvinte cheie, care se referă în mod deosebit la timpul din urmă, și anume „timpul mâniei” (Daniel 8,19; Isaia 10,25) și „hotărât” (Daniel 9,26.27; Isaia 10,22.23; 28,22). În această secțiune se scrie despre „împăratul”, și este clar, că acesta nu poate fi împăratul nordului sau sudului, căci aceștia nu sunt niciunde numiți în acest capitol numai cu cuvântul „împăratul”, fără vreo adăugare. În afară de aceasta Daniel 11,40 spune că atât împăratul nordului cât și împăratul sudului vor face război cu „împăratul”. Deci acest împărat nu poate fi altul decât împăratul lui Israel din timpul din urmă; și în alte locuri el este denumit cu acest nume misterios „împăratul” (Isaia 30,33; 57,9, în mod deosebit în Ieremia 4,9). Că el realmente nu poate fi altcineva decât împăratul lui Israel se vede și din însușirile lui: a) „hotărât” în prorocii se referă totdeauna la Israel, în mod deosebit la Ierusalim, b) el nu va ține seama de „dorința femeilor”; aceasta se poate referi numai la Mesia, a cărui mamă dorea să fie orice femeie iudaică; aceasta arată iarăși caracterul lui „anticreștin”; c) el pune domnitori peste „mulți”, aceștia sunt în Daniel fără excepție mulțimea poporului iudeu (capitolul 9,27; 11,33.39; 12,3); d) el va împărți „țara” ca răsplată; ce este această „țară” aflăm dacă căutăm același cuvânt ebraic în Exod 20,12; Deuteronom 4,1; Ezechiel 7,2 și alte locuri.

Acest împărat al lui Israel din timpul din urmă este anticristul. Aceasta se vede din multe locuri. În primul rând se vede din Noul Testament, că antihrist se va așeza în Templul din Ierusalim (2 Tesaloniceni 2,4). În continuare găsim în Daniel 11 următoarele însușiri ale lui antihrist: el acționează după părerea lui proprie; el este cel care vine în numele lui propriu (Ioan 5,43). El se înalță peste tot ce este vrednic de Dumnezeu; și aceasta o găsim în 2 Tesaloniceni 2,4. El desconsideră pe Mesia (versetul 37); el tăgăduiește că Isus este Hristosul (1 Ioan 2,22). El cinstește pe dumnezeul fortărețelor (conform multor comentatori acesta este dumnezeul principal al romanilor; versetul 38); după părerea mea aceasta este ceea ce găsim în Apocalipsa 13,12-16: el îi face pe oameni să se închine chipului căpeteniei imperiului roman. El va păși cu ajutorul dumnezeului străin (versetul 39); aceasta este ce spune Apocalipsa 13,12: el se folosește de toată puterea primei fiare. Cine recunoaște dumnezeul străin capătă cinste, pe acesta el îl face domnitor și îi dă un domeniu; așa spune Apocalipsa 13,16.17, că el dă drepturi de comerț celor care se închină chipului. Pe neașteptate am ajuns prin aceasta în a doua jumătate a săptămânii-an; dar aceasta este inevitabil, dacă se vrea să se cunoască anticristul. Înainte de acest timp, în care el încă nu a introdus serviciul religios al urâciunii, el se va comporta ca un adevărat iudeu. Iudeii îl vor primi plini de entuziasm, deoarece el este figura puternică de care ei tocmai au nevoie. Ca și astăzi, și atunci va fi amenințarea permanentă din partea popoarelor învecinate, și tocmai de aceea ei acceptă pe omul care a făcut acest bloc al puterii romane uriașe să fie aliatul lor. Cu toate că el va fi un creștin (chiar dacă desigur numai cu numele) și probabil va sta mai mult în Roma decât în Ierusalim (vezi în continuare), el este totuși un iudeu, care are în vedere binele poporului său; cel puțin așa pare în afară. Nu este el omul care îi va apăra de pericolul care amenință? Două locuri din Scriptură aruncă lumină pe faptele spuse aici.

Legământul cu moartea și cu locuința morților (Șeol)

În Isaia capitolele 55-57 găsim vestirea mântuirii la toți credincioșii de pe pământ, aceasta înseamnă, mântuirea din timpul Împărăției păcii, dar totodată anunțarea judecării pentru toți dușmanii lui Dumnezeu. Iudeii credincioși vor moșteni „țara” și vor posedea Sionul, dar cei păcătoși vor fi spulberați (Isaia 57,13). Când Domnul enumeră păcatele lor, El spune: „Și te-ai dus la împărat cu untdelemn, ți-ai înmulțit miresmele, ți-ai trimis solii departe și te-ai plecat până la Locuința Morților. Te-ai oboșit de mulțimea căilor și n-ai zis: ‚Zadarnic!’ Tot mai găsești putere în mâna ta: de aceea nu te doboară întristarea. Și de cine te sfiai, de cine te temeai, de ai mințit, de nu ți-ai adus aminte și nu ți-a păsat de Mine? Și Eu tac, și încă de mult timp: de aceea nu te temi tu de Mine.” (Isaia 57,9-11) Explicație minunată! Aici vorbește Dumnezeu despre timpul când El a stat liniștit și a privit la faptele poporului necredincios. Am văzut deja în Isaia 18 cum poporul s-a întors în țară în stare de necredință și a ridicat drapelul peste munți, în timp ce Dumnezeu a stat liniștit. În această secțiune de aici vedem ce va face poporul. Ei sunt îngrijorați și se tem de dușmanii lor din jur, dar nu se gândesc să ceară ajutor de la Dumnezeu (versetul 11). Nu, mai bine își pun încrederea în oameni. Ca să se apere fac două alianțe: în primul rând ei vin cu untdelemn la „împăratul”, aceasta înseamnă că ei ung pe antihrist ca împărat și îl recunosc ca Mesia (aceasta înseamnă: unsul); ei îl onorează cu un belșug de miresme. Dar ei mai încheie și o a doua alianță: ei trimit mesageri într-o țară îndepărtată și după lunga lor călătorie găsesc putere nouă, prin aceea că ei încheie o alianță josnică cu Șeolul (locuința morților). Ce înseamnă aceasta? Nu este aceasta alianța cu cel care are puterea morții (Evrei ,14), acesta este diavolul, balaurul cel vechi, care se va revela pe pământ în statura imperiului roman (Apocalipsa 12,3; compară cu capitolul 13,1)? Această „țară îndepărtată” (compară cu Isaia 18,1) va deveni aliatul lui Israel, așa cum noi vedem în timpul nostru încercările de apropiere între Israel și Europa. Deci Israel încheie o alianță cu anticristul și una cu căpetenia statului roman; acestea două sunt foarte strâns legate între ele, așa cum deja am văzut și vom mai vedea (compară cu Apocalipsa 13,11.12; 16,13; 19,20). Și antihrist va fi o unealtă a lui satan, căci el va vorbi ca un balaur (Apocalipsa 13,11).

În aceste două alianțe va fi inclus în mod deosebit Ierusalimul, tema studiului nostru. Antihrist se va așeza în Templul din Ierusalim (2 Tesaloniceni 2,4). Foarte clar vorbește despre aceasta o altă secțiune a cărții Isaia, și anume capitolul 28, unde citim începând cu versetul 14: „De aceea ascultați cuvântul Domnului, batjocoritorilor, care stăpâniți peste poporul acesta din Ierusalim! Pentru că ziceți: ‚Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o alianță cu Locuința Morților: când va trece, biciul copleșitor nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna! ...” și așa mai departe. Și aici vedem din nou exact aceleași elemente: ei se tem de biciul copleșitor, care va năvăli în țară, așa cum presupun conducătorii Ierusalimului, însă ei speră ca Ierusalimul să rămână cruțat de acest bici (care este, așa cum vom vedea mai târziu, asirianul), și anume de aceea, pentru că ei au încheiat două alianțe, care să-i apere de acest bici, și anume cu moartea (aceasta este cu antihrist, care, ca și balaurul, vorbește despre prințul morții) și o alianță cu Șeolul (acesta este locul unde moartea își exercită puterea, domeniul morții; aceasta este împărăția romană, cu care balaurul se va identifica, după cum am văzut, și unde antihrist va exercita puterea primei fiare; Apocalipsa 13,12).

Informații suplimentare despre această alianță cu căpetenia statului roman găsim în versetele deja numite din Daniel 9, versetele 26 și 27. În versetul 26 am citit că poporul roman

2. Restaurarea națiunii iudaice

a pustiit cetatea sfântă și Templul (în anul 70 după Hristos). Acest același popor roman, conform acestui verset, va avea un prinț, care atunci încă nu era, dar care va veni deodată. Și acum, în versetul 27, el este prezent. Evident și poporul s-a reîntors iarăși în țară (în ce formă, aceasta am văzut-o în alte locuri), și el are evident iarăși un Templu, cel puțin se aduc jertfe de tăiere și de mâncare. După aceea stă aici că prințul roman va încheia o alianță cu *mulți* (aceștia sunt totdeauna mulțimea poporului iudeu necredincios), și anume pentru o perioadă de șapte ani. Aceasta este săptămâna șaptezeci și ultima săptămână-an a lui Daniel, care va veni peste țară și peste cetatea sfântă, ca să înceteze fărădelegea, să pună capăt păcatelor și să introducă dreptatea veacurilor (versetul 24). Restul versetului acesta arată clar că acești șapte ani se împart în două perioade de trei ani și jumătate. În mod deosebit ultimii trei ani și jumătate constituie o temă foarte importantă a prorociilor. Această perioadă este denumită diferit: 1) ca „un timp, timpuri și o jumătate de timp” (Daniel 7,25; 12,7; Apocalipsa 12,14). Daniel 7 este scris în limba aramaică și o comparație cu capitolul 4 versetul 16 devine clar, că cuvântul aramaic pentru „timp” înseamnă și „an”. În capitolul 12,7 este în limba ebraică, și acolo este același cuvânt ca de exemplu în Levitic 23,2, care înseamnă un „anumit timp”, perioada dintre două sărbători anuale, deci este un an. Expresia „un timp, timpuri și o jumătate de timp” înseamnă deci trei ani și jumătate. În continuare noi găsim patruzeci și două de luni (Apocalipsa 11,3; 12,6). Compară și cu Daniel 12,11.12, unde este vorba de evenimentele care vor avea loc la treizeci respectiv la șaptezeci și cinci de zile după săptămâna șaptezeci.

Colaboratorii ai asirienilor

Momentan ne limităm încă la prima jumătate a săptămânii-an și la întâmplările care vor avea loc în acest timp, cu toate că Scriptura nu vorbește așa de detaliat despre aceasta, așa cum o face despre a doua jumătate de „săptămână”. Am găsit până acum, că din cauza fricii de o invazie a asirianului, a împăratului nordului, conducătorii Ierusalimului vor încheia o alianță cu antihrist și căpetenia statului roman. În rest sunt indicii în Scriptură, că este posibil ca acest împărat al nordului să încerce să alcătuiască o partidă în mijlocul poporului iudeu, ca prin aceasta să ușureze invazia. Vor fi deci un fel de „colaboratori”, care vor pactiza cu puterea dușmană, niște adepti în poporul iudeu, care să ajute să i se dea țara în mâini. Unele indicii, pe care le-am găsit în această privință, le vom cita aici.

În Daniel 8 avem viziunea cu berbecul și cu țapul, o prezentare a istoriei imperiului medo-persan și a imperiului greco-macedonean; din acest ultim imperiu vor rezulta patru imperii mai mici, și dintr-unul din acestea se ridică un împărat mic, despre care știm (din descriere), că a fost Antiochus Epiphanes, un împărat din nord (Siria). Dar versetele 17, 19 și 26 ne învață clar că această viziune are nu numai o împlinire istorică, ci va avea și o împlinire importantă în timpul din urmă, în timpul mâniei (compară Daniel 11,36 și Isaia 10,25). De aceea importanța acestei viziuni începând cu versetul 20 este mai mare decât viziunea însăși (așa cum noi găsim deseori în Scriptură). Aici este deci vorba simbolic despre împăratul nordului în timpul din urmă, așa cum noi îl găsim prezentat detaliat în capitolul 11. Despre acest împărat sunt scrise următoarele (Daniel 8,23-25): „La sfârșitul stăpânirii lui (și anume a celor patru împărății), când răzvrățiții vor fi umplut măsura, se va ridica un împărat cu fața arogantă și cunoscător al enigmelor. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va prospera, va acționa, va distruge pe cei puternici și chiar pe poporul

sfinților. Prin inteligența lui va face să prospere înșelăciunea în mâna lui; se va înălța în inima lui; și prin prosperitatea lui va strica pe mulți ...” și așa mai departe. Deci acest bărbat va fi prezentat ca fiind un intelectual inteligent, care are pricepere în lucrurile tainice, care acționează uimitor, dar care va fi și o sursă de stricăciune pentru poporul sfinților (Israel). El nu numai va invade țara – aceasta are loc abia către sfârșitul ultimei săptămână-an -, ci prin pricepere și înșelăciune va provoca stricăciune. Fără îndoială prin vorbirea lui șireată va ști să înșele pe mulți. Fără ca ei să observe: „pe neobservate” (textual: „în liniște sigură”). Conducătorii din Ierusalim vor recunoaște intențiile lui și spre protecția lor vor face alianță cu „moartea și cu Șeolul”, dar mulți din popor nu vor întrevădea șireteniile asirianului. Spaima lor va fi cu atât mai mare, când el va invade deodată țara și va face ravagii printre ei. Atunci ei vor striga desperați: „Iată, vitejii plâng afară; solii păcii plâng cu amar. Drumurile sunt pustii; nimeni nu mai umblă pe drumuri. Asur a rupt legământul, a disprețuit cetățile, nu s-a uitat la nimeni (adică, nu a ținut seama de nimeni)” (Isaia 33,7.8) Iudeii vor avea parte de această dezamăgire mare, atunci când „pustiitorul” va năvăli în țară (Isaia 33,1). Pustiitorul este în prorocii un nume foarte des întâlnit pentru asirian, împăratul nordului (vezi printre altele Isaia 28,2; Ieremia 6,22.26; Daniel 9,27). Când asirianul va năvăli în țară, iudeii vor vedea că alianța lui a fost numai aparentă și înșelăciune bine chibzuită. Și desigur el este inteligent; în Daniel 11 vedem mult mai bine cât de inteligent își face el lucrările. Începând cu versetul 35 ne aflăm foarte clar în timpul din urmă, dar și versetele anterioare se referă la împlinirea istorică și vor avea împlinirea lor deplină în viitor, ca de fapt întreg capitolul. Citim apoi în versetul 32: „Va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul. Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor acționa.” În versetul 30 citim în ce constă această alianță: împăratul nordului „mânios împotriva legământului sfânt ... își va îndrepta atenția spre cei care vor părăsi legământul sfânt.” Aceasta înseamnă că el este dușmanul acestui legământ, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu poporul Său, și este dușmanul aceluia care țin cu tărie la acest legământ. El își va îndrepta interesele spre aceia care părăsesc acest legământ, da, acționează în chip păcătos față de acest legământ. El va încerca prin lingușiri să înșele și să-i aducă la decăderea totală de la Dumnezeul cel viu. În privința aceasta citim în Naum 1,11 despre Asur: „Din tine a ieșit cel care urzea rele împotriva Domnului, *cel care făcea planuri rele.*”

Obținem astfel următorul tablou: o mare parte a celor două seminții (iudeii) se va întoarce în necredință în țara Palestina, unde se va instaura statul Israel. Ei vor fi însă strâmtorați de vecinii lor și de aceea fac alianță cu antihristul, un om decăzut atât de la iudaism cât și de la creștinism, și cu căpetenia imperiului roman reinstaurat. Aceasta o vor face în mod deosebit căpeteniile Ierusalimului. Însă vecinul lor cel mai puternic, împăratul nordului (Siria, probabil în legătură cu Turcia și/sau Irak) va exercita în mod rafinat influența lui distrugătoare în popor și va câștiga mulți de partea lui, care vor crede că el este aliatul lor. Când însă el va invade țara, ei vor fi tot așa de groaznic tratați ca și restul iudeilor. Un exemplu despre acest mod de procedare josnic îl găsim cu câteva secole mai înainte la un alt asirian, care a făcut același lucru (2 Împărați 18,14-17): și anume este vorba de împăratul asirian Sanherib, care a pretextat că Ezechia ar putea să fie cruțat de alte cuceriri, dacă va plăti un tribut mare. Când Ezechia a dat efectiv acest tribut și chiar numeroase comori din Templu, Sanherib și-a călcat cuvântul și a pornit împotriva Ierusalimului.

3. CONSTITUIREA RĂMĂȘITEI

O rămășiță în Sion

După aceste evenimente orientate mai mult politic ajungem acum la o temă foarte importantă, și anume constituirea unei „rămășițe” credincioase în mijlocul poporului păcătos. În toate evenimentele profetice, care vor avea loc, Duhul lui Dumnezeu ne îndreaptă atenția spre o grupă de iudei mică, slabă și asuprită, care în mijlocul acestei decăderi se va întoarce la Domnul. Acești credincioși în asuprirea și frica lor sunt subiectul îndurării lui Dumnezeu. Și când în cele din urmă au trecut prin judecățile lui Dumnezeu, ei vor intra în binecuvântarea împărăției păcii, și Dumnezeu va alcătui din ei noul Israel. Vrem acum să cercetăm cum va lua naștere această rămășiță și ce se va întâmpla cu ea înainte să înceapă ultima jumătate a săptămânii-an. Ca îndrumare pentru aceasta luăm istoria tocmai amintită din 2 Împărați capitolele 18 și 19, care ne descriu lupta dintre împărăția lui Iuda și invazia împăratului Asiriei. Toată această istorie este un model al luptei viitoare a lui Iuda împotriva Asiriei, și acesta este și motivul pentru care aceeași istorisire o găsim și în Isaia capitolele 36-39, care constituie o parte a prorociilor. În această istorisire găsim prezentat simbolic, că în timpul din urmă va exista o rămășiță, preponderent în Ierusalim. Ea va lua naștere prin râvna Domnului și va ajunge la mare slavă, când asirianul va fi nimic: „Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță și din Muntele Sionului cei scăpați. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.” (2 Împărați 19,31; Isaia 37,32). În Isaia 10 această rămășiță este văzută de asemenea în legătură cu căderea asirianului. Începând cu versetul 5 este prezentat, că asirianul, care a fost nuiua mânia lui Dumnezeu, ca să disciplineze poporul, s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și de aceea va merge la pierzare. „Dar, după ce Domnul Își va împlini toată lucrarea Lui pe Muntele Sionului și în Ierusalim, voi pedepsi pe împăratul Asiriei (versetul 12). – „În ziua aceea, rămășița lui Israel și cei scăpați din casa lui Iacov nu se vor mai sprijini pe cel ce îi lovea; ci se vor sprijini în adevăr pe Domnul, Sfântul lui Israel. O rămășiță, rămășița lui Iacov, se va întoarce la Dumnezeul cel puternic. Chiar dacă poporul tău, Israele, ar fi ca nisipul mării, totuși numai o rămășiță se va întoarce, căci nimicirea este hotărâtă, făcând să se reverse dreptatea. Și nimicirea aceasta, care a fost hotărâtă, Stăpânul, Domnul oștirilor o va aduce la îndeplinire în toată țara. Totuși, așa vorbește Stăpânul, Domnul oștirilor: „Poporul Meu, care locuiți în Sion, nu te teme de asirian. ... Dar, peste puțin timp, pedeapsa va înceta și mânia Mea se va întoarce împotriva lui, ca să-l nimicească.” (Isaia 10, versetele 20-25) Deci va fi constituită o rămășiță, care și aici este văzută în mod deosebit în legătură cu Sionul.

Ea va învăța până la sfârșitul săptămânii-an, în mijlocul asupririi din partea asirianului, să se încreadă în Dumnezeu. Nimicirea și hotărârea de pustiire (compară cu Daniel 9,26.27) va veni asupra păcătoșilor din poporul Israel și asupra asirianului; dar rămășița va fi salvată, când a trecut timpul mâniei (compară cu Daniel 8,19; 11,36).

Legătura rămășiței cu Ierusalimul o vedem și în Psalmul 107, despre care am vorbit deja. Sunt în mod deosebit cei credincioși dintre iudei, care acolo au Duhul lui Dumnezeu înaintea ochilor lor. În versetul 30 citim cum ei sunt aduși din mulțimea poporului în portul dorit, și în versetul 36 că Dumnezeu lasă pe cei flămânzi să locuiască în țară, care dintr-o pustie a devenit un iaz; ei întemeiază în această țară o cetate de locuit, și aceasta este Ierusalimul.

Maschilimii

Dar cum se va constitui, mai exact, această rămășiță? Găsim în cartea Daniel că constituirea va începe printr-o grupă de oameni ai lui Dumnezeu deosebiți, numiți „maschilim”. „Maschilim” înseamnă „priceput” sau „învățător”. Această însușire, de a poseda „pricepere”

3. Constituirea rămășiței

sau „cunoștință”, așa cum o găsim în mod deosebit la Daniel (Daniel 1,4.17; 5,11.12.14), include în sine că acești oameni vor primi cunoștință cu privire la gândurile și căile lui Dumnezeu. Tocmai în acest timp de mare decădere Dumnezeu va pregăti astfel de oameni (Psalm 14,2; 53,2; 94,8) și va vorbi poporului: „... Ci, cine se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea Îmi găsesc plăcerea, zice Domnul” (Ieremia 9,24). Domnul Isus Însuși este caracterizat de această „pricepere”, atât în umblarea Lui pe pământ (Isaia 52,13), cât și în viitor în Împărăția păcii (Ieremia 23,5). Și tot așa în viitor se vor găsi astfel de oameni în poporul lui Dumnezeu, despre care se va putea spune: „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii, toți cei ce o practică vor avea o minte sănătoasă” (Psalm 111,10; compară cu Proverbe 1,1-7).

Acești „pricepuți” nu vor căuta în primul rând să îmbunătățească starea păcătoasă a poporului, căci „de aceea, în timpuri ca acestea, înțeleptul trebuie să tacă; căci sunt timpuri grele” (Amos 5,13). Ei vor fi mai mult martori ai lui Dumnezeu și Îl vor predica în popor și prin aceasta „vor îndruma pe mulți spre dreptate” (Daniel 12,3), aceasta înseamnă că o mare mulțime va ajunge la credința în Dumnezeu prin predica lor. Sau așa cum exprimă Daniel 1,32b.33: „Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor acționa. Înțelepții poporului vor învăța pe mulți.” Prin predica maschilimilor poporului „mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriti; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege” (Daniel 12,10). Domnul va lua seama la cei credincioși din mijlocul poporului, care se tem de Numele Său, și îi va scrie într-o carte de aducere aminte, pentru ca ei să fie cruțați (Maleahi 3,16.17).

Pricepere și înțelegere în căile lui Dumnezeu și în Cuvântul Său va caracteriza această rămășiță. În mod deosebit găsim mărturia lor în Psalmul 119. Prin inspirația Duhului lui Dumnezeu ei pot spune acolo: „Am mai multă pricepere decât toți învățătorii mei, căci mărturiile Tale sunt cugetarea mea adâncă. Înțeleg mai mult decât cei bătrâni, căci am păzit îndrumările Tale.” (versetele 99 și 100). Înainte ca acești credincioși să fie în țară, ei aparțineau celor fără credință, dar acum au cunoscut pe Dumnezeu. „Până ce am fost smerit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău ... Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduirile Tale” (versetele 67 și 71). În mod deosebit în necazurile prin care vor trece, vor învăța să se încreadă în Dumnezeu. „Am rătăcit ca o oaie pierdută: caută pe slujitorul Tău, căci n-am uitat poruncile Tale” (versetul 176).

Și astfel putem cita tot acest psalm, care vorbește așa de instructiv și detaliat despre credincioșii rămășiței în mijlocul necazului. În orice caz este clar că cei credincioși vor cerceta Cuvântul lui Dumnezeu și Îl vor păzi. Ei vor primi mesajul Domnului înainte să se reverse mânia Sa, și ei vor practica dreptatea, vor căuta dreptatea și smerenia (Țefania 2,1-3).

Pecetluirea robilor lui Dumnezeu

Înainte să vină necazul peste acest popor, Dumnezeu poartă grijă ca rămășița Lui să fie păzită de la început de judecățile care se apropie. Găsim aceasta în Apocalipsa 7. Dumnezeu trimite un înger (acesta este Hristos; compară 8,3; 10,1), care are pecetea Dumnezeului cel viu. Robii lui Dumnezeu vor fi pecetluiți cu această pecete pe frunțile lor, înainte să înceapă judecățile (compară Ezechiel 9,4). Prin aceasta Dumnezeu face pe acești izraeliți proprietatea Lui de nepierdut. Observă că din fiecare seminție sunt douăsprezece mii, și nu numai din cele două seminții; și aceia din cele zece seminții, care se vor întoarce și vor fi mântuiți abia după revenirea lui Hristos, sunt deja aici pecetluiți. Chiar dacă sunt încă pierduți fără urmă și încă „dorm în țărâna pământului” (Daniel 12,2), Dumnezeu totuși îi vede și pecetluiește pe aleșii Lui. Momentan ei încă nu se văd, dar după instaurarea Împărăției păcii El îi va strânge de la cele patru margini ale pământului (compară cu Matei 24,31).

3. Constituirea rămășiței

La numărarea semințiilor Manase și Iosif sunt numiți unul lângă altul, cu toate că Manase aparține de fapt lui Iosif. Evident Iosif stă pentru Efraim, și probabil numele lui Efraim este aici trecut sub tăcere, deoarece acest nume amintește de păcatul îngrozitor al celor zece seminții (vezi în mod deosebit cartea Osea). Nici seminția lui Dan nu este amintită; aceasta nu înseamnă că în Împărăția păcii nu va fi nici un danit; știm aceasta în sens pozitiv din Ezechiel 48,1.2.32. Mulți presupun că numele acestei seminții este lăsat la o parte în cartea Apocalipsa capitolul 7 deoarece din această seminție ar putea să vină antihrist. Aceasta este într-adevăr o presupunere, dar aceasta nu este neîntemeiată. În istoria profetică a lui Israel, așa cum ne este ea prezentată în Geneza 49 în binecuvântarea fiilor lui Iacov, Dan este clar un model al lui antihrist: „Dan va judeca pe poporul său (Dan înseamnă „judecător”), ca una din semințiile lui Israel. Dan va fi un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, mușcând călcâiele calului, făcând să cadă călărețul pe spate.” De aceea Iacov spune imediat după aceea (și prin el rămășița viitorului): „În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!” (Geneza 49,16-18). Un alt argument este, căci tocmai daniții au fost primii care au batjocorit public Numele Domnului (Levitic 24,11) și au fost prima seminție care a introdus public idolatria (Judecători 18), da, a căror cetate Dan a devenit centrul idolatriei (1 Împărați 12,39.30). Deci, batjocura și idolatria sunt marile însușiri ale lui antihrist (Daniel 11,36-39; Apocalipsa 13,11-17).

Revenim la tema noastră. Din fiecare seminție va fi pecetluit un număr de robi ai lui Dumnezeu, aleși ai Lui. Aceasta nu vrea să spună de la sine că ei vor rămâne până la revenirea Domnului pe pământ; căci vom vedea, că mulți din această rămășiță vor fi omorâți; însă înseamnă că moartea nu va mai avea nici o putere asupra lor; ei vor învia la începutul Împărăției păcii și vor domni împreună cu Hristos o mie de ani (Apocalipsa 20,4). Da, cu trupurile lor de înviere cerești ei vor avea chiar o slavă mult mai mare decât a acelor care vor intra în Împărăția păcii fără să moară. Este o întrebare, dacă numărul 144000 trebuie să-l înțelegem în adevăratul sens al cuvântului. În orice caz pentru Dumnezeu va fi o plinătate de aleși, pe care El îi va salva din fiecare seminție. Acest număr nu trebuie confundat cu numărul 144000 din Apocalipsa 14, care au trecut prin necazul cel mare și care sunt exclusiv din cele două seminții, a lui Iuda și Benjamin.

Serviciul în Templu și predica

Vrem să urmărim în continuare istoria acelor care în Israel s-au întors la Dumnezeu. Am văzut că această rămășiță se va concentra în mod deosebit în Ierusalim. Ei vor avea un templu în această cetate (Apocalipsa 11,1). Aceasta poate fi o clădire existentă sau un templu, pe care ei îl vor construi, probabil chiar pe locul inițial pe care astăzi stă moscheea Omar. Oricum ar fi, va fi o clădire pe care Dumnezeu o recunoaște ca Templu al Său, în care va sta iarăși un altar și unde cei credincioși ai Lui se vor închina. Dumnezeu va recunoaște acest loc ca loc sfânt, pe care adoratorii sfinți se vor apropia de El. Acolo unde este acest loc, El vorbește chiar despre o cetate sfântă (versetul 2). Însă ceea ce este în jurul Templului, curtea din față, pe acestea Dumnezeu nu le recunoaște; acesta va fi domeniul în care poporul păcătos va locui, unit cu popoarele care vor domni peste ei și care vor călca în picioare cetatea sfântă în ultima jumătate a săptămânii-an.

Rămășița credincioasă își va avea într-adevăr centrul în Ierusalim, dar ei nu vor rămâne permanent acolo. Nu, ei vor ieși să ducă credința lor la concetățenii lor și la toate popoarele de pe pământ. Ce este credința lor? Ei au învățat din nou să se încreadă în ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Ei vor aștepta venirea foarte apropiată a lui Mesia, care va apare pe pământ, conform prorociilor, ca să instaureze Împărăția. Așa cum a făcut Ioan Botezătorul, vor ieși și ei să pregătească inimile oamenilor pentru venirea lui Mesia, pentru ca mulți să aștepte împreună cu ei Împărăția păcii și să se întoarcă de la umblarea lor păcătoasă și cu pocăință să-și îndrepte ochii spre Sfântul lui Israel. Așa cum este cunoscut, în evanghelia după Matei găsim pe Domnul Isus ca Împărat al lui Israel, care vine la poporul Său, ca să vestească

3. Constituirea rămășiței

Împărăția păcii. Premergătorul Lui, Ioan, a predicat: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor s-a apropiat” (Matei 3,2), și chiar și Domnul Isus Însuși a predicat acest mesaj (Matei 4,17); El a mers prin toată Galileea, a învățat în sinagogile lor și a predicat evanghelia Împărăției și a vindecat orice boală și orice neputință care era în popor (Matei 4,23). În capitolele 5-7 El prezintă principiile pe care se va întemeia Împărăția, și El arată cine va avea parte de această Împărăție. În capitolele 8 și 9 această predică a principiilor este întărită prin semnele Împărăției. De aceea este de așteptat ca noi să găsim în această carte o prezentare model a predicii despre Împărăție, așa cum o vor face iudeii credincioși în timpul din urmă. Realmente, pe tot parcursul acestei evanghelii ucenicii Domnului sunt un model al rămășiței viitorului. În capitolele 5-7 El Se adresează exclusiv lor (capitolul 5,1.2), îi învață cum trebuie să se comporte ei în timpul din urmă față de dușmanii lor; dar El începe predica Lui prin a numi fericiți pe aceia care în mijlocul acestor necazuri vor fi credincioși.

Vedem apoi cum Domnul Isus continuă cu predicarea evangheliei Împărăției și merge prin toate cetățile și satele (Matei 9,35). Tot așa și iudeii credincioși în viitor vor ieși înainte să vină necazul cel mare și vor predica evanghelia Împărăției, dar atunci nu numai în Israel, ci pe tot pământul, spre mărturie tuturor popoarelor, până va veni sfârșitul (Matei 24,14; vezi începând cu versetul 3). Simbolic vedem aceasta în capitolele 9 și 10. Domnul merge și predică Împărăția; însă recolta este foarte mare, și lucrătorii sunt puțini (Matei 9,37). De aceea în capitolul 10 Domnul trimite pe ucenicii Săi. Și ei pleacă să vestească evanghelia Împărăției, așa cum vor face și în viitor. Și atunci izraeliții erau ca oile care nu aveau păstor, și tot așa va fi și în viitor (Zaharia 10,2; 11,16.17; Ezechiel 34,6-10; compară cu Numeri 27,17; 1 Împărați 22,17; 2 Cronici 18,16; Psalm 119,176). După aceea ucenicii pleacă și lucrarea lor este așa de strâns legată cu cea a rămășiței din viitor, că cuvintele, pe care Domnul li le adresează, pot fi numai atunci înțelese, dacă ne gândim la această rămășiță; în mod deosebit în versetele 16-23. Ei vor fi dați pe mâna sinedriilor, vor fi duși înaintea căpeteniilor și împăraților, din pricina Lui și să fie o mărturie pentru acești împărați, da, pentru toate popoarele. Duhul Tatălui lor îi va însoți. Și apoi citim literalmente despre timpul sfârșitului: „Fratele va da la moarte pe fratele său și tatăl pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinților lor și-i vor omorî. Veți fi urâți de toți, din cauza Numelui Meu; dar cine va îndura până la sfârșit, va fi mântuit. Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți sfârși cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului.” Aici se vorbește direct de revenirea Domnului pentru poporul Său. Când El va reveni, iudeii credincioși nu vor avea timp destul să predice evanghelia în toate cetățile, așa de mare și de grea va fi lucrarea. Această descriere se aseamănă în multe privințe cu descrierea din capitolul 24, în mod deosebit cu versetul 9, care se termină cu: „Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi predicată în toată lumea ca o mărturie pentru toate popoarele. Și atunci va veni sfârșitul.”

Misiunea din Matei 28

Ultima referire la predica din viitor a rămășiței pentru toate popoarele o găsim în capitolul 28 începând cu versetul 16. Deseori se gândește că aici avem misiunea încredințată Adunării să vestească tuturor popoarelor evanghelia harului lui Dumnezeu în Hristos, dar este imposibil ca aici să se vorbească despre aceasta. Domnul vorbește aici ucenicilor, care totdeauna sunt modele ale rămășiței, și anume pe muntele din Galileea, locul lepădării și disprețului. Ucenicii Lui veneau din Galileea, iudei disprețuiți dintr-un ținut disprețuit, care s-au pus de partea unui Mesia lepădat (și în această evanghelie Domnul este cu adevărat lepădat). Și această scenă are loc pe un munte care în evanghelia după Matei totdeauna este în legătură cu Împărăția, așa cum am văzut deja mai înainte (vezi Matei 5,1; 15,29; 17,1).

Care parte din această scenă are legătură cu Adunarea? Este clar că aici nu trebuie să căutăm Adunarea, căci ce se petrece în continuare? Ucenicii văd pe Domnul și Îl preamăresc;

3. Constituirea rămășiței

ei Îl recunosc ca Împărat. Și Domnul primește acest titlu, căci El accentuează demnitatea lui regală: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. *Deci* mergeți”. Observă la expresia „*deci*”, care se referă la cele anterioare. Ucenicii trebuiau să meargă și să-L vestească ca Împărat al întregului pământ. În evanghelia după Matei nu găsim înălțarea la cer, ci găsim pe Domnul pe pământ ca Împărat pe pământ; și găsim rămășița, care predică pe acest Împărat pământesc. Aceasta nu este misiunea Adunării.

Apoi: „*Deci* mergeți și faceți ucenici din toate națiunile.” Cu certitudine aceasta nu este misiunea creștină! Este într-adevăr adevărat, că la începutul Adunării predica celor doisprezece a avut realmente caracterul evangheliei Împărăției (vezi începutul în cartea Faptele Apostolilor), dar după ce lui Pavel i s-a revelat taina despre Adunare ca trup al lui Hristos, care este legată cu un Cap ceresc, glorificat, evanghelia a primit un alt caracter.

Evanghelia în timpul actual nu constă în a face *popoarele* ucenici, ci de a pune deoparte pe ucenicii lui Hristos *din* toate popoarele, pentru a alcătui un popor nou, deosebit. Dumnezeu Și-a aruncat privirile ca să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său (Faptele Apostolilor 15,14; vezi și Tit 2,14; 1 Petru 2,9,10). Să faci popoarele ucenici este un gând care se potrivește pe deplin în cadrul Împărăției. Da, în Împărăția păcii popoarele vor fi binecuvântate ca *popoare* (vezi printre altele Isaia 25,6,7; 42,6; 49,6,7; 56,7; 60,3; 62,2,10; Ieremia 3,17; 4,2; 33,9; Mica 4,1-4; 7,16,17; Țefania 3,10,20; Zaharia 8,20,23; 14,16-19; compară cu Matei 25,31-46; Apocalipsa 20,8). Cine în timpul din urmă dintre popoare se va întoarce la Dumnezeu, acela va aparține în continuare popoarelor – abia pe pământul nou nu vor mai fi popoare, ci numai „oameni” (Apocalipsa 21,3); cine însă în timpul nostru se întoarce la Dumnezeu, – luat în sensul strict – nu mai aparține popoarelor, ci *poporului* (compară diferențierea în 1 Corinteni 10,32).

De aceea și sfârșitul capitolului 28 este foarte important: „botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.” Cine sunt acești „i”? Ca să înțelegem aceasta, trebuie să știm că în limba greacă aici se spune textual: „faceți ucenici toate națiunile (popoarele), botezându-i”; deci substantivul „ucenici” nu este accentuat aici, așa că acest „i” se referă direct la popoare. Iudeii credincioși vor merge ca să facă ucenici popoarele și să boteze, aceasta înseamnă că ei vor încerca să pregătească toate popoarele pentru venirea Împăratului, care are autoritate asupra întregului pământ (versetul 18) și care va domni peste toate popoarele. Ei vor încerca să convingă popoarele să se întoarcă la Dumnezeu, pentru ca ele să primească așa cum se cuvine pe Mesia, și ei îi botează, nu numai pentru că ei au recunoscut păcatele lor, ci înainte de toate cu privire la sosirea în curând a lui Mesia. *Creștinește este să pui deoparte un popor dintre popoare; iudaic este să faci toate popoarele ucenici și să le botezi* (că nu toate popoarele se vor întoarce la Dumnezeu, aceasta este o altă chestiune, dar aceasta nu schimbă acest principiu). Este un botez care se aseamănă cu botezul lui Ioan Botezătorul, cu marea diferență, că botezul lui Ioan se limita la Israel. Țelul însă este același: să chemi oameni la pocăință având în vedere Împăratul care va veni și împărăția, și să-i botezi, în timp ce ei își mărturiseau păcatele (Matei 3,1-12). Botezul are întotdeauna loc cu privire la ceea ce *urmează*, nu cu privire la ce este înapoia noastră. Acești iudei vor fi botezați, nu *pentru că* ei își mărturisesc păcatele, ci *prin aceasta* ei sunt gata să întâmpine pe Mesia, în timp ce își mărturisesc păcatele. Ca creștini noi nu suntem botezați, *pentru că* noi am venit la credință, ci *pentru ca* noi să umblăm în înnoirea vieții (Romani 6,4), *pentru ca* noi prin botez să venim sub autoritatea lui Hristos (Faptele Apostolilor 2,38; 8,12; 19,5), *pentru ca* noi să îmbrăcăm pe Hristos (Galateni 3,27), *pentru ca* noi să fim salvați, și anume pentru pământ (Marcu 16,16; 1 Petru 3,21; compară cu Faptele Apostolilor 2,41,47), și așa mai departe. Tot așa în viitor mulți se vor boteza, *pentru ca* ei să fie gata să primească pe Mesia și *pentru ca* ei să păzească poruncile lui Mesia (Matei 28,20); acestea sunt principiile Împărăției prezentate în evanghelia după Matei (capitolele 5-7).

În încheiere încă ceva: Domnul va fi la ucenicii Lui până la sfârșitul veacului. Și aici ucenicii nu pot fi altceva decât un model al rămășiții din viitor, căci ei înșiși nu au rămas pe

3. Constituirea rămășiței

pământ până la sfârșitul acestei perioade. Rămășița însă se poate baza pe apropierea lui Hristos, până a trecut perioada de timp, aceasta înseamnă, până El revine și instaurează Împărăția păcii (compară cu Matei 10,22; 24,13). Făgăduința dată Adunării are un caracter: noi nu avem nevoie de făgăduința din versetul 20, căci *înainte* de sfârșitul veacului Adunarea va fi luată deja în cer. Pentru noi este valabil: „... și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4,17).

Credința rămășiței

Vedem deci din aceasta, că în timpul din urmă vor fi credincioși iudei, care vor merge și vor vesti că venirea lui Mesia și a Împărăției Lui s-a apropiat. Ei vor predica în toate cetățile și satele lui Israel, dar nu se vor opri la atât. Alții vor merge în toată lumea și pretutindeni vor chema popoarele să se pocăiască și să împlinească poruncile Lui. Mulți vor primi cuvântul lor și vor fi botezați pentru Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Această formulă de botez merită atenția noastră. Este remarcabil, că această formulă de botez nu o găsim niciunde în cartea Faptele Apostolilor; mereu găsim „pentru” (capitolul 2,38; 8,16; 19,5) sau „în Numele Domnului” (capitolul 0,48); și în alt loc „pentru Hristos” (Romani 6,3; Galateni 3,27) sau „pentru moartea Lui” (Romani 6,3). Botezul pentru Trinitate îl găsim numai în Matei 28, și aceasta are o însemnătate cu totul deosebită, tocmai pentru timpul din urmă. Ucenicii au înțeles aceasta și *nu* au îndeplinit misiunea din Matei 28, ci pe cea din Luca 24,47. Acolo găsim misiunea creștină. Acolo Domnul este prezentat ca Domnul glorificat în cer (după înălțarea la cer), acolo nu sunt predicate poruncile lui Hristos la toate popoarele, ci „pocăința și iertarea păcatelor, către toate popoarele, începând din Ierusalim.” Ucenicii au făcut aceasta; misiunea din Matei 28 stă neîndeplinită până la timpul sfârșitului. Atunci Domnul va recunoaște rămășița ca fiind frații Lui (versetul 10, compară cu Matei 25,40); atunci ei nu vor începe în Ierusalim, acesta va fi dat popoarelor (Matei 23,37-39; Luca 21,24), ci vor merge până la marginile pământului, ca să vestească pe Dumnezeu ca Tată (în sensul de „Creator”; Deuteronom 32,6; Isaia 64,8; Maleahi 2,10), ca să predice pe Isus ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu (în sensul din Psalmul 2,7; Luca 1,35), și toate acestea le vor face în puterea Duhului Sfânt (cu toate că El nu locuiește în ei).

Realmente o rămășiță dintre iudei vor recunoaște pe Isus ca Mesia al lor și Îl vor predica după ce Adunarea va fi luată. Da, despre ei stă scris, că ei păzesc credința lui Isus (Apocalipsa 14,12), aceasta înseamnă, că ei Îl cunosc ca subiect al credinței lor. Noi citim și, că ei au mărturia lui Isus (Apocalipsa 12,17; 20,4). Și ce este aceasta? „Mărturia lui Isus este duhul prorociei” (Apocalipsa 19,10), aceasta înseamnă că duhul care lucrează în proroci este Isus, care dă mărturia Sa (era duhul lui Hristos, care era în ei și vestea mai dinainte; 1 Petru 1,11). Și cartea Apocalipsa este prorocie și aparține mărturiei pe care Isus a primit-o de la Dumnezeu și a dat-o robului Său Ioan (Apocalipsa 1,1-3, compară cu 22,18.19). Și aceste cuvinte profetice, pe care Isus le-a mărturisit în Duhul prin prorocii Lui și prin Ioan, le va poseda și le va cunoaște rămășița. Ei vor cunoaște pe Dumnezeu ca pe Acela care stă pe tronul Lui și este gata să trimită judecățile asupra pământului acesta. Și ei vor cunoaște pe Hristos ca Fiul Omului, care odinioară a fost lepădat, dar acum este încununat cu slavă și onoare, care stă gata să înceapă domnia. Această credință a rămășiței este exprimată în Psalmul 8, prin aceea că ei sunt legați cu Fiului Omului lepădat dar glorificat. Însă ei mărturisesc nu numai credința în Domnul, ci și credința în Isus ca Mesia. Însă ceea ce ei nu vor ști, este că Isus Mesia este Domnul (Iehova) Însuși. Ei vor recunoaște aceasta abia când se va împlini ceea ce Domnul Însuși a spus: „și vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns” (Zaharia 12,10). Este deci de asemenea clar, că ei nu au parte de adevărurile specific creștine: ei cunosc pe Dumnezeu ca Tată al Domnului Isus, dar nu ca Tată al lor în Hristos; ei cunosc pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu și ca Mesia, dar nu în relația Lui sublimă cu Adunarea: ca și cap al trupului și

3. Constituirea rămășiței

ca Mire al miresei Sale; acest privilegiu este exclusiv destinat nouă, celor care în perioada actuală am venit la credință.

„Începutul durerilor”

Dacă ne preocupăm în continuare cu soarta acestei rămășițe dinaintea ultimei jumătăți a săptămânii-an a lui Daniel, vom constata, că ei deja în acest timp vor avea de suferit multe prigoane, da, că mulți dintre ei vor fi omorâți, și anume în perioada pe care Domnul o numește „începutul durerilor” (Matei 24,8). Când vor merge să predice împărăția cerurilor în propria lor țară, atunci vor fi prigonii dintr-o cetate în alta, dar ei nu vor avea nici o frică, căci dușmanii lor pot numai să le omoare trupul, dar sufletul este păstrat la Dumnezeu. Ei vor fi credincioși în slujba lor, prin aceea că se vor gândi la cuvântul Domnului, care în mod deosebit va fi valabil pentru ei: „Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 10,7.23.28.32.33). Creștinii falși, care se vor scula, războaiele și veștile despre războaie, foametea, epidemiile și cutremurele de pământ vor fi pentru ei semne, că sfârșitul s-a apropiat (Matei 24,3-8). Ei vor fi trădați ca să fie chinuți și omorâți, și vor fi urâți de toate popoarele din pricina Numelui Domnului lor (Matei 24,9.10). Aceasta este perioada în care maschilimii vor învăța pe mulți din popor, dar un timp îndelungat ei vor cădea prin sabie, foc, întemnițare și pradă. Unii dintre maschilimi vor cădea, pentru ca mulți să fie încercați, curățiți și albiți, până la timpul sfârșitului (Daniel 11,33.35).

Aceste prigoane vor ține până la sfârșitul săptămânii-an; Daniel 7 ne oferă un tablou al acestei întregi perioade, când „cornul cel mic”, care va ieși din fiara a patra (aceasta este prima fiară din Apocalipsa 13, căpetenia romană) a încheiat un legământ pentru șapte ani cu mulțimea poporului iudeu, dar care, sprijinit de antihrist, se va ridica împotriva „sfinților din locurile cele mai înalte” (versetele 18,21,22,25). Că vor fi credincioși iudei, cel puțin în prima linie, se vede din versetul 27, unde „poporul sfinților Celui Prea Înalt” va fi făcut la începutul Împărăției păcii cel mai puternic dintre toate popoarele. Sfinții din acest popor sunt uniți în mod deosebit cu cerul – de aceea expresia „locurile cele mai înalte” -, deoarece ei cred într-o împărăție cerească și într-un Mesia, care va reveni din cer, și mai ales pentru că ei ca sfinți cerești vor domni împreună cu Hristos în Împărăția păcii (Apocalipsa 20,4.6). Pe acești sfinți îi va prizoni fiara și îi va omorî (Daniel 7,21.25). Mulți vor persevera până la sfârșit, și când poporul păcătos va fi stârpit prin judecățile lui Dumnezeu, acești sfinți vor rămâne (Zaharia 13,8.9), și frații lor, care au fost omorâți, vor învia, și ei vor constitui împreună „poporul sfinților”, acesta este „tot Israelul”, adevăratul Israel în ochii lui Dumnezeu (Romani 11,26).

Martirii dinaintea ultimei jumătăți a săptămânii-an

Pe credincioșii, care vor fi omorâți înainte de ultima jumătate a săptămânii-an, îi găsim în mod deosebit în cartea Apocalipsa. În capitolul 6 sunt descrise evenimentele care stau în legătură cu deschiderea primelor șase peceti; aceste evenimente nu sunt încă judecățile directe, ci sunt lucruri de atenționare, zguduitoare ale lumii, care au loc fie prin schimbări politice radicale, fie prin catastrofe naturale. Acesta este deci „începutul durerilor” (Matei 24,8) *dinaintea* ultimei jumătăți a săptămânii-an, care începe în Matei 24,15 și în Apocalipsa 8,13, unde sunt vestite cele trei mari dureri ale timpului din urmă (compară cu 9,1; 11,2; 12,6). Citim în cartea Apocalipsa 6,9 că în această perioadă, în timp ce se deschide pecetea a cincea, se văd suflete sub altar. Acestea sunt sufletele oamenilor care au fost sacrificați din cauza Cuvântului lui Dumnezeu și din cauza mărturiei care o aveau. Desigur aceștia nu pot fi martiri creștini, deoarece toată Adunarea este văzută în starea glorificată în cer deja începând cu capitolul 4,4, în imaginea bătrânilor. Pe lângă aceasta este de asemenea clar, că nu sunt creștini, deoarece ei roagă pe Dumnezeu pentru răzbunare față de dușmanii lor, și aceasta nu este creștinește, dar este însă în concordanță cu Vechiul Testament, cu iudaismul. Trebuie să

3. Constituirea rămășiței

fie oameni (probabil iudei, cel puțin cea mai mare parte dintre ei) care au fost omorâți din cauza mărturiei lor – nu sfinți glorificați, ci suflete – și care acum în duhul Vechiului Testament cer răzbunare. Rugăciunile lor și rugăciunile fraților lor de pe pământ sunt aduse la Dumnezeu de către credincioșii din cer (Apocalipsa 5,8) și de Hristos (Apocalipsa 8,3.4). După strigătul lor de răzbunare li se dă o haină albă și li se spune, că ei trebuie să se mai odihnească un timp scurt, până când se va împlini numărul celor împreună slujitori cu ei și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.

Putem deci să diferențiem clar două grupe de martiri: cei din prima grupă au murit în prima jumătate a săptămânii și sunt văzuți aici sub altar; cei din grupa a doua vor fi omorâți în scurt timp, deci în timpul celei de-a doua jumătăți a săptămânii. După aceea numărul martirilor va fi deplin. Acești morți vor învia la începutul Împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 20,4). Găsim prima grupă de martiri, care vor muri înainte de ultima jumătate a săptămânii-an, și în Apocalipsa 12,10.11. În această secțiune se descrie cum diavolul este aruncat din cer pe pământ, și în continuare vom vedea că acest eveniment inițiază ultima jumătate de săptămână-an. Vedem în continuare în versetul 10, că satan, după ce a fost aruncat jos, nu va mai fi mult timp „acuzatorul fraților”, deoarece el nu va mai putea veni în apropierea lui Dumnezeu, ca să-i acuze. Și cine sunt acești frați? Aceștia sunt aceia care l-au biruit din pricina sângelui Mielului și din pricina cuvântului mărturiei lor, da, care nu și-au iubit viața până în moarte. Sunt deci credincioși, care după răpirea Adunării și înainte ca diavolul să fie aruncat pe pământ, vor fi pe pământ și vor depune mărturie. Puterea pentru aceasta o găsesc în sângele Mielului, și prin aceasta ei vor fi cu adevărat biruitori, cu toate că aparent sunt învinși, căci sunt omorâți. În cartea Apocalipsa biruitorii credincioși sunt totdeauna aceia care au murit din cauza mărturiei lor, dar tocmai prin aceasta au obținut victoria, deoarece ei vor învia și vor domni cu Hristos o mie de ani (Apocalipsa 12,11; 15,2; compară cu capitolul 2,7.11.17.26; 3,5.12.21; 5,5; 20,4; 21,6.7).

Prima carte a psalmilor

Mai rămâne un punct important, care în acest context merită atenția noastră. O parte care nu trebuie subapreciată din toată mărturia profetică a Sfintei Scripturi este cartea psalmilor. Un studiu mai detaliat arată că nu numai anumiți psalmi sunt foarte clar psalmi mesianici, ca de exemplu Psalmul 2; 16; 22; 45; 69; și așa mai departe, ci *toți* psalmii, în mod deosebit studiați în contextul lor continuu, vorbesc despre Hristos, dar nu văzut ca și Cap al Adunării Sale, ci legat cu rămășița credincioasă dintre iudei în viitor, în concordanță cu caracterul Vechiului Testament. Îl vedem în glorificarea Lui și în regalitatea Lui, dar și în mod deosebit în suferințele Sale, nu numai în suferințele ispășitoare și în moartea Sa, ci în mod deosebit și în suferințele Sale provocate de oameni, în suferințele din pricina dreptății. Psalmii se subîmpart, după cum este cunoscut, în cinci cărți: prima carte (Psalmii 1-41) descrie rămășița, în timp ce ea este încă în țară, și anume înainte de ultima jumătate a săptămânii-an (deci tema cu care noi ne ocupăm), în timp ce ea este încă legată cu Templul și cu Ierusalimul și Domnul este încă chemat ca Domn și El stă în legătură cu poporul. Deci prima carte tratează (nu în mod istoric, ci moral) prima jumătate a săptămânii-an, și deoarece această perioadă arată concordanțe cu cei trei ani și jumătate ai slujbei lui Hristos, aceasta este și o temă importantă în prima carte.

În cartea a doua (psalmii 42-72) credincioșii sunt alungați din țară, și numai o mică rămășiță a rămas în Ierusalim; nu mai este Domnul, Cel care este chemat, ci în general este Dumnezeu.

În cartea a treia (psalmii 73-89) nu mai este vorba numai de iudei, ci de tot Israelul, de toate cele douăsprezece seminții; este tratată toată istoria lor, de la începutul ei.

Cartea a patra (psalmii 90-106) include și popoarele, da, toate creaturile, în evenimente și introduce pe Hristos, văzut în gloria revenirii Sale și în toate etapele venirii Sale.

3. Constituirea rămășiței

Cartea a cincea (psalmii 107-150) introduce Împărăția de o mie de ani și dă totodată o privire de ansamblu a tuturor căilor care au condus la țelul final; se termină printr-o serie de cântări de laudă.

Tema noastră ne conduce la prima carte a psalmilor, despre care noi putem da numai o privire de ansamblu foarte redusă, și numai în contextul temei noastre. Prima carte se poate subîmpărți în trei părți: psalmii 1-8 descriu ungerea Împăratului, lepădarea Sa și umilirea Sa și în final domnia Sa regală ca Fiu al Omului; rămășița este văzută legată cu El, care va avea parte de aceeași umilire și lepădare. Psalmul 1 și 2 prezintă cele două principii mari ale întregii cărți: în primul rând credințioșia și ascultarea lui Hristos și a rămășiței, și în al doilea rând prezintă pe Fiul lui Dumnezeu, care va fi uns în Sion ca Împărat. Dar atât cei credincioși cât și Împăratul vor fi lepădați, și de aceea în psalmii 3-7 găsim exercițiile credinței în această stare de lepădare; în aceste exerciții ochii sunt îndreptați spre Ierusalim și spre Templu (Psalm 3,4; 4,6; 5,7). În psalmul 8 toate lucrurile sunt supuse lui Hristos, și El este văzut în lepădarea Lui ca Fiu al Omului.

În partea a doua a primei cărți a psalmilor (psalmii 9-15) vedem rămășița în relația ei cu Dumnezeu, cu dușmanul și cu poporul păcătos. Psalmul 9 privește în credință spre Cel Prea Înalt, acesta este Dumnezeu, așa cum Îl vor cunoaște în Împărăția păcii. În opoziție cu aceasta psalmul 10 vorbește despre „cel păcătos”. Aceasta este o expresie specifică în psalmi, care înainte de toate se referă la omul păcatului, la cel nelegiuit (2 Tesaloniceni 2,3.8), acesta este antihrist. Psalmii 11-13 vorbesc despre încrederea în Dumnezeu, chiar dacă au rămas numai câțiva credincioși; găsim în acești psalmi și prigoana din partea dușmanului. Acest necaz ține până la împărăția păcii, când „nebulul” (antihrist) va fi tăiat (Psalm 14) și rămășița va locui în siguranță (Psalm 15).

Partea a treia (psalmii 16-41) vorbește despre Hristos, în care se găsește toată mântuirea și care va fi revelat. Psalmii 16-24 arată marile principii despre aceasta; psalmii 16-18 arată principiile vieții adevărate, dumnezeiești (psalmul 16 vorbește în mod deosebit despre Hristos ca Robul desăvârșit, ascultător); în psalmii 19-21 vedem credința, care se încrede în mărturiile lui Dumnezeu (creația și Legea) și pe mântuirea prin Mesia cel făgăduit (respectiv rugăciune și cântare de mulțumire pentru Împărat); aceasta ne conduce direct la psalmii 22-24, în care vedem pe Hristos la cruce și urmările suferințelor Lui ispășitoare: cântarea de laudă în Adunare, păzirea unei rămășițe (psalm 23) și în final domnia (psalm 24). Subîmpărțirea următoare a părții a treia a primei cărți a psalmilor (psalmii 25-39) este marea mărturie a rămășiței, totdeauna în legătură cu Templul. Rămășița exprimă aici credința ei în salvarea definitivă, deoarece baza pentru aceasta a fost pusă la cruce. Psalmii 25-29 conțin baza pentru această încredere, văzută din punctul de vedere al omului: recunoașterea vinii (psalm 25), umblarea în nevinovăție (psalm 26), adorarea (psalm 27), și văzută din punctul de vedere al lui Dumnezeu: protecția Sa și atotputernicia Sa (psalmii 28 și 29). Psalmii 30-34 sunt urmarea celor anterioare: cântarea de laudă pentru mântuire, iertarea, învățătura din partea lui Dumnezeu și călăuzirea venită din partea Sa (în mod deosebit psalmul 32). În contrast cu mântuirea rămășiței găsim judecata lui Dumnezeu făcută pe drept păcătoșilor. Această punere față în față o tratează psalmii 35-39. Vedem acolo pieirea dușmanilor, în mod deosebit a „păcătosului”. Cei blânzi moștenesc țara (mai ales psalmul 37) după necaz (psalmii 38 și 39). În final psalmii 40 și 41 aruncă o privire retrospectivă pe drumul pe care s-a arătat harul lui Dumnezeu: Hristos, Cel care prin Duhul veșnic al lui Dumnezeu S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată (Evrei 9,14). Prin aceasta rămășița poate primi mântuirea. Această carte a psalmilor se încheie cu o cântare de laudă generală.

4. NECAZUL LUI IACOV

În istoria Ierusalimului am ajuns la un eveniment deosebit de decisiv, care își va pune amprenta pe toată istoria care va urma. Am văzut cum iudeii (din cele două seminții) au instaurat în Palestina un stat iudeu, fără să se fi întors la Dumnezeu. În continuare am văzut cum vor face ca țara să devină iarăși înfloritoare și vor primi Ierusalimul. Apoi ei vor încheia o alianță cu antihrist și cu căpetenia statală a imperiului roman reinstaurat (Europa unită), ca să se apere de marele lor dușman din nord, asirianul. De asemenea am mai văzut că în mijlocul acestei nelegiuiri se va constitui în Ierusalim o rămășiță de credincioși, care prin cercetarea Scripturii vor aștepta pe Isus ca Mesia și vor predica evanghelia împărăției iminente, nu numai în cetățile lui Israel, ci tuturor națiunilor. Mulți se vor întoarce la Dumnezeu prin predica lor, dar totodată mulți dintre ei vor fi prizoniți și omorâți. Ceilalți vor fi curățiți prin aceasta și vor fi făcuți potriviți pentru a trece prin evenimentele îngrozitoare, pe care noi trebuie acum să le descriem. Mai mult ca oricând Ierusalimul stă acum în centrul tuturor evenimentelor. Înainte însă de a ne ocupa cu Ierusalimul, trebuie să căutăm cauza tuturor acestor grozăvii care vor avea loc; și această cauză nu este în Ierusalim, ci în evenimentele profunde din cer.

Satan este aruncat din cer

Aceste lucruri sunt descrise în cartea Apocalipsa capitolul 12, unde noi găsim o prezentare de ansamblu a întregii istorii a lui Israel. El este prezentat acolo ca o femeie; ea are douăsprezece seminții (douăsprezece stele) și este îmbrăcată cu autoritatea cea mai înaltă (a soarelui). Aceasta este satan însuși (versetul 9), însă prezentat aici în înfățișarea împărăției romane (versetul 3). Acest imperiu își are centrul pe cei șapte munți ai Romei și a trăit șapte forme de guvernare (Apocalipsa 17,9.10). În forma ei finală ea va fi constituită dintr-o alianță de zece state (zece degete, Daniel 2; Apocalipsa 12; 13; 17) și va cuprinde o treime din teritoriul profetic al pământului (Apocalipsa 12,4). În versetele 4 și 5 vedem că romanii și-au îndreptat mânia împotriva marelui Împărat, care a venit din femeie; dar cu toate că ei l-au omorât, nu au putut face nimic împotriva Lui. El se ridică din moarte și este răpit la Dumnezeu și la tronul Lui. În această răpire este inclusă fără îndoială și răpirea Adunării, care de asemenea va păstori națiunile cu un toiag de fier (Apocalipsa 2,26.27), în timp ce din versetul 6 se vede că istoria lui Israel se reia cu evenimentele care vor avea loc după răpirea Adunării. În acest verset este vorba de cele 1260 de zile ale ultimei jumătăți ale săptămânii-an, în timp ce versetele care urmează, versetele 7-17, ne informează despre ce va avea loc în această perioadă. Mai întâi este descris prin ce se inițiază această perioadă. În cer începe o luptă între Mihail și îngerii lui, pe de o parte, și balaurul și îngerii lui, pe de altă parte. Această luptă se desfășoară în defavoarea ultimilor, căci ei sunt aruncați din cer pe pământ. În felul acesta li s-a închis pentru totdeauna accesul în cer (compară cu Iov 1,6; 2,1). Aceasta este a doua mare cădere de care satan trebuie să aibă parte; prima a avut loc după căderea lui în păcat (Isaia 14,12-15; Ezechiel 28,12-17; Luca 10,18); a treia cădere va avea loc la începutul Împărăției păcii (Apocalipsa 20,1-3) și a patra la sfârșitul Împărăției păcii (Apocalipsa 20,10).

Aici în capitolul 12 diavolul este aruncat pe pământ. Nu ne putem imagina ce înseamnă aceasta. Deja în timpul nostru el este căpetenia lumii acesteia (Ioan 12,31; 14,30; 16,11),

dumnezeu veacului acesta (2 Corinteni 4,4), dar el este încă în locurile cerești (Efeseni 2,2; 6,12). Când însă el va fi aruncat pe pământ și va acorda direct puterea lui mai marilor pământului (așa cum vom vedea), și Duhul Sfânt nu mai este pe pământ, ca să împiedice fărădelegea (2 Tesaloniceni 2,7.8), acțiunea lui diabolică va fi îngrozitoare, cu atât mai mult cu cât Dumnezeu atunci va fi exercitat judecata de împietrire la aceia care nu au ascultat de Evanghelie (2 Tesaloniceni 2,9-12). Activitatea lui satan va fi însă de scurtă durată pe pământ – numai trei ani și jumătate (compară cu versetul 14), și tocmai de aceea mânia lui va fi mai aprinsă, căci el știe, că are numai puțin timp (versetul 12).

Urmărirea „femeii”

De îndată ce el a fost aruncat pe pământ, mânia lui este îndreptată spre această „femeie”. Trebuie să știm că această femeie nu reprezintă tot poporul, inclusiv pe cei nelegiuți, ci numai pe adevăratul popor, așa cum Dumnezeu îl vede, ca rămășiță. Cu marea mulțime a poporului iudeu stă căpetenia statală romană – în această perioadă ea fiind personificarea diavolului – în relații de bună înțelegere, căci ea a încheiat cu ei o alianță de șapte ani (Daniel 9,27). Între timp jumătate din această perioadă a trecut. Așa cum am spus, căpetenia statală romană este văzută aici ca unealta directă a lui satan; am găsit aceasta principial deja în versetul 3. Ura lui împotriva iudeilor credincioși este în realitate ura lui satan împotriva lui Dumnezeu. Citim în capitolul 13,2, că balaurul (diavolul) a dat fiarei (căpetenia statală romană) puterea lui, tronul lui și o mare autoritate, o putere care este așa de mare că tot pământul se va minuna de fiară și se va închina balaurului, care a dat autoritate fiarei și va spune: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?” (Apocalipsa 13,3.4) Că fiara va fi însuflețită de diavolul se vede din aceea că în patruzeci și două de luni se vor face lucruri mari și se vor rosti hule mari împotriva lui Dumnezeu, da, Îi vor huli Numele, Locuința Lui și pe locuitorii cerului (Adunarea și îngerii) (Daniel 7,8.20.25; Apocalipsa 13,5.6).

Vedem deci clar, că imperiul roman își va avea influența lui propriu-zisă, satanică, abia în ultima jumătate a săptămânii-an, după ce diavolul va fi aruncat pe pământ. În versetul 5 se spune că i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. În Daniel 7 vedem același lucru: fiara se va strădui să schimbe „timpurile” (acestea sunt timpurile stabilite de Domnul) și Legea, și ele vor fi realmente date în puterea ei pentru un timp și timpuri și o jumătate de timp (trei ani și jumătate). Din aceasta devine clar, că el prin alianța cu Israel (Isaia 28,15; 57,9.10; Daniel 9,27) are o mare influență, așa de mare, că el va putea chiar să intervină în serviciul divin iudaic, care va fi practicat în Ierusalim în Templu (Apocalipsa 11,1). La început el va permite acest serviciu divin, dar când diavolul s-a întărit, va pune capăt acestui serviciu divin (desigur, acest serviciu divin va fi practicat de rămășiță) și va începe să prigonească din greu pe sfinți (Daniel 7,21.25). Și Daniel 9,27 vorbește despre aceasta: „dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare.” Deci ultima jumătate de săptămână este timpul celor mai grele prigoane pentru rămășiță, așa de grele, că această perioadă nu are voie să dureze mai mult, căci altfel toți cei credincioși vor muri (Matei 24,22). De aceea și Daniel 12,11.12 spune: „De la vremea când va înceta jertfa necurmată ... vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cine va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!” Fericit este numit acela care în acest timp greu rabdă și ajunge la sfârșit, chiar la sfârșitul evenimentelor, care au loc scurt după cei trei ani și jumătate. Da, răbdarea și

creința (Apocalipsa 13,10) sunt necesare, pentru a rămâne în picioare, când fiara va face război împotriva sfinților și îi va birui (Apocalipsa 13,7).

Rezumat pe scurt: după ce satan a fost aruncat din cer pe pământ, el va însufleți căpetenia statală romană, care va face să înceteze în Ierusalim serviciul divin și va exercita prigoane împotriva sfinților într-o măsură nemaicunoscută, așa că mulți vor muri. Știm că strâns legat cu căpetenia statală romană va fi un om, un creștin iudeu apostat, care va fi primit ca Mesia de iudeii fără Dumnezeu: antihristul. Căpeteniile Ierusalimului vor încheia alianță cu el și cu fiara (Isaia 28,15; 57,9,10). Antihrist va fi un fel de ministru de propagandă pentru căpetenia statală romană, căci noi citim în Apocalipsa 13,11-15 că el lucrează cu toată autoritatea fiarei dintâi și va îndrepta atenția tuturor națiunilor spre fiară.

Antihrist în adevărata lui înfățișare

Acest bărbat va fi deci mai mult decât căpetenia statală romană întruchiparea lui satan; fiara va poseda puterea mare, pe care a primit-o de la balaur, dar antihrist va fi figura puterii spirituale, care exercită puterea fiarei. Citim despre el că el va vorbi ca un balaur (Apocalipsa 13,11); el exercită nu numai puterea balaurului, ci duhul lui și cuvintele lui sunt ale balaurului – el este diavolul întrupat, și el se va revela ca atare, de îndată ce diavolul va fi aruncat pe pământ. Înainte de acest timp el a acceptat ca să fie iudei evlavioși în Ierusalim, care aduceau jertfe de tăiere în Templul lor, dar acum s-a terminat cu acestea. Împreună cu aliatul lui, fiara, el se ridică împotriva oricărui serviciu divin: citim în Apocalipsa 17 și 18, cum cei zece împărați (căpeteniile statale ale celor zece state ale imperiului roman) împreună cu fiara (marele conducător politic, căruia cei zece împărați îi vor da toată puterea) va distruge total marea biserică catolică romană, probabil la începutul ultimei jumătăți a săptămânii-an. Biserica, a cărei sferă de putere se suprapune în cea mai mare parte a ei cu ținutul vechiului imperiu roman de vest, va fi distrusă pe deplin. (Dacă aici vorbim despre Biserică, ne gândim desigur la creștinii de nume, căci adevărații credincioși au fost luați deja de mult în cer). În afară de serviciul romano-catolic, așa cum am spus, va fi anulat și serviciul divin iudaic. Cu ce le va înlocui fiara și prorocul fals (căpetenia statală romană și antihrist)? Cu o idolatrie îngrozitoare! Domnul Isus Însuși schițează un tablou foarte clar în evanghelia după Matei 12,43-45 și în evanghelia după Luca 11,24-26 în pilda cu duhul necurat, care iese dintr-un om, dar care nu găsește odihnă și de aceea împreună cu alte șapte duhuri, mai rele decât el, revine în casă și o locuiește. Așa se va întâmpla cu acest neam rău. Da, odată cu captivitatea babiloniană idolatria s-a sfârșit; poporul nu a mai avut nici un idol, și nici în timpul Domnului Isus. Dar casa era goală – în locul slujirii idolilor nu a fost introdusă slujirea Domnului. De aceea starea din urmă a poporului va fi mult mai rea decât starea de la început. Idolatria va reveni, și anume sub o formă mult mai extinsă și mai îngrozitoare decât a fost vreodată. Acesta este timpul lui antihrist.

Urâciunea pustirii

Ce va face antihrist atunci? Am văzut că în acest timp el (la porunca fiarei) va face să înceteze jertfele în Templu. În acest Templu el va ridica, așa cum a făcut și Antiochus Epiphanes atunci (Daniel 8,11.12; 11,31), în locul altarului o urâciune care pustiește. În cartea Daniel acest idol este numit „urâciune”. De fapt în toată Biblia cuvântul „urâciune” se referă

la idoli. În Daniel 12,11 citim, că la începutul ultimei jumătăți a săptămânii-an jertfa necurmată va înceta și în locul acesteia se va așeza urâciunea care pustiește. Și în Daniel 9,27 (un verset citat deja frecvent) găsim același lucru: „Dar la jumătatea săptămânii (căpetenia romană) va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și, pe aripa (compară cu Isaia 8,8) urâciunilor idolești va veni unul care distruge.” Iudeii în amăgirea lor vor gândi că acest idol îi va apăra împotriva unei invazii amenințătoare, dar tocmai această slujbă idolatră le va aduce o invazie trimisă de Dumnezeu (vezi mai ales Isaia 10,5-11). O altă traducere a acestui verset, tot așa de bună, spune: „... și alături de aripa (și anume a heruvimului) va sta urâciunea pustiirii (sau: pustiitorul). În Sfânta Sfintelor se va ridica o urâciune. Este clar că începând din acest moment Dumnezeu nu mai poate să recunoască acest Templu ca fiind templul Său (compară în continuare cu Apocalipsa 11,1). El îl va detesta (Isaia 66,1-4) și în cele din urmă la revenirea lui Hristos îl va nimici (Isaia 66,5.6).

Cine este deci acest idol al urâciunii care aduce pustiirea? Din versetele anterioare putem presupune: Iudeii vor căuta protecție la acest idol împotriva invaziei amenințătoare a „pustiitorului” (în prorocii acesta este totdeauna asirianul), și noi am văzut deja că căpeteniile iudaice vor încerca să se protejeze împotriva acestei invazii printr-o alianță cu fiara (Isaia 28,15; 57,9.10). Este deci probabil că acest idol este fiara romană. Exact același lucru ne învață și Apocalipsa 13. Citim acolo că antihrist va determina pe oameni să facă un tablou fiarei; el însuși va poseda puterea să dea suflare de viață tabloului acestei fiare, așa că acest tablou diabolic poate să vorbească și să facă ca oricine nu se închină tabloului fiarei să fie omorât. Din toate aceste situații putem vedea că antihrist va ridica în Templu, în Sfânta Sfintelor, un tablou al căpeteniei statale romane, așa că iudeii fără Dumnezeu, care își vor pune toată încrederea în fiară și vor căuta protecție la ea, vor avea un tablou palpabil al acestui bărbat, pe care îl vor onora și i se vor închina, căci altfel vor fi omorâți. Mulți sfinți, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus (Apocalipsa 14,12), și mulți alții, care până atunci nu au crezut, dar care acum *totuși* vor refuza să se închine acestui idol și vor primi Evanghelia veșnică de la Dumnezeu ca și Creator (Apocalipsa 14,6.7) vor fi omorâți (Apocalipsa 13,15; 14,13; 15,2; 20,4). Așa de departe va merge slujba idolatră a lui antihrist, că el se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare, așa că el se va așeza în Templul lui Dumnezeu și se va da drept Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2,4).

Pe baza acestor locuri din Scriptură putem să înțelegem mai bine și Daniel 11,37-39. Am văzut deja, că începând cu versetul 36 este vorba despre timpul din urmă și despre antihrist. În versetele 36 și 37 găsim aceleași lucruri pe care tocmai le-am citit în 2 Tesaloniceni 2: „Nu va ține seama nici de Dumnezeul părinților săi, nici de dorința femeilor; nu va ține seama de nici un dumnezeu, căci se va slăvi pe sine mai presus de toți.” El va vorbi lucruri uimitoare (sau: dezgustătoare) împotriva Dumnezeului dumnezeilor. Pe cine va onora el în locul Acestuia? El va cinsti pe dumnezeul fortărețelor, „dumnezeului, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri plăcute”. Cine este acest „dumnezeu al fortărețelor”? Acesta trebuie să fie fiara romană, și anume din următoarele motive: dumnezeul fortărețelor arată clar spre dumnezeul suprem al romanilor, Jupiter Capitolinus. Acesta este dumnezeul Capitoliului, fortăreața romană. În afară de aceasta aici este o paralelă clară la versetul 31, unde găsim o descriere cum Antiochus Epiphanes a instaurat urâciunea pustiirii în Templu și aceasta era, așa cum știm, de asemenea Jupiter Capitolinus. În al treilea rând, versetul 39 arată că el va ajunge cu vază cu ajutorul acestui dumnezeu străin, și noi mai

știm că marele lui ajutor și aliatul lui este căpetenia statală romană. În privința aceasta este interesant de știut, că motivul politic cel mai important al prigoanelor creștine era, că creștinii nu au recunoscut cezarul roman ca Dumnezeu și nu au vrut să-i aducă jertfe. Ca și în Egipt și Japonia, cezarul a fost privit ca fiind unul care descindea din familia dumnezeiască și trebuia să i se aducă închinare. Tot așa antihrist va face un tablou al fiarei și îl va pune ca idol în Templu, așa cum a făcut și Antiochus. Foarte clar comparabil cu ceea ce se spune în Apocalipsa 13,16.17, stă aici, că fiecare care va recunoaște pe dumnezeul străin va primi mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți țara ca răsplată.

Necazul cel mare

Ce se va întâmpla în acest timp cu rămășița credincioasă? Pentru ea acest timp este un timp de necaz îngrozitor și prigoane, în care mulți vor fi omorâți. Acesta este „timpul de necaz pentru Iacov” despre care vorbește Ieremia (Ieremia 30,7) și despre care Daniel spune: „Acesta va fi un timp de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt popoare și până la vremea aceasta” (Daniel 12,1). Domnul Isus folosește cuvinte asemănătoare, când vorbește despre acest timp: „atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi” (Matei 24,21; compară Marcu 13,19). Vezi și Psalm 20,1; 37,39; 50,15; Isaia 33,2; 37,3; Ieremia 15,11; 16,19; Apocalipsa 12,14; Naum 1,7; Habacuc 3,16; Țefania 1,15. Trebuie deci să înțelegem bine la ce se referă aceste expresii „timpul necazului” și „necazul cel mare”. Ele nu sunt, de exemplu, identice cu „ceasul încercării care va veni peste toată lumea” (Apocalipsa 3,10) și cu „necazul cel mare” din Apocalipsa 7,14 (compară cu Apocalipsa 2,22). Aceste expresii cuprind aproximativ aceeași perioadă de timp, dar ultimele expresii numite au o semnificație mult mai extinsă, căci ele se referă *la tot pământul și la toate popoarele*. Dimpotrivă primele două expresii *se referă numai la rămășița lui Israel*; ele nu se referă nici măcar la partea necredincioasă a iudeilor!

Aceasta trebuie s-o diferențiem bine; timpul de necaz pentru Iacov este timpul în care rămășița credincioasă va fi prigonită, strâmtorată și omorâtă din cauza credinței și credincioșiei ei față de Cuvântul lui Dumnezeu și din cauza credinței în Isus. Această strâmtorare va avea sfârșit când Mesia la revenirea Sa îi va salva. Este într-adevăr adevărat că și iudeii păcătoși vor ajunge în mare strâmtorare, dar aceasta este o cu totul altă strâmtorare. Necazul lor va începe când asirianul va năvăli în țară și va pune stăpânire pe ea, va asedia Ierusalimul și îl va cucerii. Această strâmtorare nu este prigoană din pricina credinței, ci este mâna lui Dumnezeu îndreptată împotriva poporului fără Dumnezeu. Asur este nuiua de disciplinare în mâna lui Dumnezeu (Isaia 10,5). Rămășița nu va avea parte de aceste judecăți, căci în acel timp ea va fi deja de mult timp fugită din țară, ascultătoare de atenționările lui Dumnezeu, așa că ea va fi în siguranță față de această judecată. Strâmtorarea ei nu este o judecată, ci o încercare folositoare și o curățire venită din partea lui Dumnezeu (compară cu Zaharia 13,8.9). Numai în Ierusalim va rămâne o grupă de credincioși. Ei nu vor fugi din țară, ci vor rămâne consecvenți în judecăți până la sfârșit și în final vor fi folosiți de Dumnezeu, pentru ca împreună cu rămășița care se va întoarce din țările învecinate (unde a fugit), ca să bată pe asirian. Deci încă o dată: sunt două „necazuri”, necazul rămășiței prin strâmtorarea din partea celor fără Dumnezeu, în mod deosebit din partea lui antihrist și a fiarei, și necazul poporului fără Dumnezeu, când asirianul (cu toată alianța iudeilor cu fiara) va pustii țara.

Aceasta este marea linie generală a evenimentelor. Sper că prezentarea în continuare a acestor evenimente va oferi un tablou mai bun decât o poate face această linie generală.

Fuga credincioșilor în Iudeea

Dacă ne gândim mai detaliat la derularea ultimei jumătăți de săptămână-an și întrebăm care este primul eveniment după instaurarea slujbei urâciunii pustiirii, atunci Domnul Însuși ne dă răspunsul: „De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel (Daniel 12,11) așezată în Locul Sfânt (cine citește să înțeleagă!) atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei să nu se coboare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de cele însărcinate și de cele care vor alăpta în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în sabat, pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din cauza celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” (Matei 24,15-22; Marcu 13,14-20). Imediat după instaurarea slujbei urâciunii rămășița din Iudeea va fugi la munți, și își va aduce aminte de cuvântul Domnului. (Acesta este deci un indiciu suplimentar, că ei vor cunoaște și Noul Testament. Da, tocmai pentru ei este valabil îndemnul: „Cine citește să înțeleagă!”) Observă că aici se spune „cei ce vor fi în Iudeea”! Aceștia vor fugi; vom vedea îndată că rămășița din Ierusalim va rămâne în cetate.

Ce se va întâmpla cu rămășița din Iudeea, după ce ea a fugit, și unde va fugi ea? Ea va trebui să se ascundă, ca să scape de prigoanele îngrozitoare. Dumnezeu Însuși spune credincioșilor Săi: „Du-te poporul Meu, intră în cămărilor tale și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locuința Lui ca să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față și nu îi va mai acoperi pe cei uciși.” (Isaia 26,20.21). În timp ce mânia vine peste pământ, rămășița va fi ascunsă. „Mânia” (*zaaem*) este deseori în prorocii un indiciu spre judecățile lui Dumnezeu asupra poporului păcătos în timpul ultimei jumătăți de săptămână-an; vezi Daniel 8,19; 11,36; Ezechiel 22,24; prin intermediul lui Asur: Isaia 10,5.25; compară cu Isaia 13,5; și împotriva lui Asur însuși: Isaia 30,27; compară cu Ieremia 50,25; și mai general: Ieremia 10,10; Ezechiel 21,36; Naum 1,6; Habacuc 3,12; Țefania 3,8. Uneori stă în legătură cu „hotărât” (*necheratsah*) și anume în Isaia 10,22-25 și Daniel 11,36; acesta este un alt cuvânt caracteristic pentru timpul sfârșitului (vezi în privința aceasta Isaia 28,22; Daniel 9,26.27), în aceste texte și în Isaia 10,23 legat cu un al treilea cuvânt specific timpului din urmă: „distrugere” (*kalah*) (cu înțelesul de „îndeplinire”): vezi Ezechiel 13,13; Daniel 11,16 „și nimicirea va fi în mâna Lui”: Isaia 10,23; Ieremia 4,27; 5,10.18; 30,11; 46,28; Ezechiel 11,13; 20,17; Naum 1,8.9; Țefania 1,18.

Locul de refugiu al rămășiței

După aceste detalii „tehnice” despre prorocie revenim la tema noastră. Am văzut că rămășița va fi ascunsă în timpul judecăților. Așa a fost întotdeauna, când Ierusalimul a ajuns la strâmtorare: în timpul asedierii Ierusalimului de către Nebucadnețar, rămășița era deja de mult timp în Babel, și în timpul asedierii prin Titus, creștinii erau de asemenea în afara țării; în toate cele trei cazuri credincioșii la cuvântul lui Dumnezeu au părăsit la timp locul care

urma să fie judecat, și au ieșit din țară. O excepție o constituie rămășița, care în viitor va rămâne în Ierusalim și va rezista. Rămășița care va fugi din țară va fi ocrotită de Domnul Însuși. Deja la strigătul de asediu Dumnezeu a spus: „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți în țară, care faceți ce este drept înaintea Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi ascunși în ziua mâniei Domnului.” (Țefania 2,3) Același lucru găsim ca principiu și în psalmi: „Căci El mă va ocroti în coliba Sa în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Său și mă va înălța pe stâncă.” (Psalm 27,5; 31,20) Departe de Ierusalim, departe de serviciul divin, departe de întrunirile solemne (compară cu Țefania3,18), Dumnezeu îi va păzi. Și unde, mai exact? În Cuvântul lui Dumnezeu ne sunt numite locuri diferite. Mai întâi ne îndreptăm spre Psalmul 107.

Am vorbit deja despre acest psalm deosebit, dar de fapt numai până la versetul 38; până la acest verset (începând cu versetul 23) vedem reîntoarcerea iudeilor în țară, întemeierea cetății de locuit și cultivarea pământului. Aceasta este restaurarea națiunii iudaice, la început în odihnă sigură și prosperitate, valabile și pentru rămășiță. Dar după aceea vine necazul cel mare: „și ei sunt împruținați (aceia care aparțin lui Dumnezeu, care sunt subiectul acestui psalm) și copleșiți prin asuprire, nenorocire și suferință. El varsă dispreț asupra celor mari și-i face să rățăcească printr-un pustiu fără drum, dar El ridică pe cel sărac din întristare și înmulțește familiile ca niște turme.” (versetele 39-41) Vedem aici că rămășița va rățăci în pustie în timpul necazului cel mare, însă Domnul o va păzi acolo. Același lucru găsim și în Apocalipsa 12: „Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile ... Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei, unde este hrănită un timp, timpuri și jumătatea unui timp, departe de fața șarpelui. Atunci șarpele a aruncat din gură apă ca un râu după femeie, ca s-o ia râul. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care balaurul îl aruncase din gură.” (versetele 6,14-16) Dumnezeu va proteja rămășița Sa și o va face inatacabilă în pustie.

Se pune acum întrebarea, dacă noțiunea „pustie” trebuie s-o înțelegem literalmente sau este o expresie simbolică, fiind vorba de un domeniu lipsit de orice înviore, fără o fântână cu apă vie, deci fără nici o savurare spirituală. Așa spune Psalmul 63,1: „Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ uscat și neumblat, fără apă.” Acest psalm (din cartea a doua a psalmilor) trebuie, ca și Psalmul 42 (vezi versetele 1,2,6), încadrat în ultima jumătate a săptămânii-an (vezi în continuare, mai târziu). În afară de acest aspect al aridității mai este și un alt sens al cuvântului „pustie”; acest sens îl găsim în Ezechiel 20,35; „pustia popoarelor”, și în Osea 2,14 în legătură cu împrăștierea printre popoare: „... o voi ademeni și o voi duce în pustie și voi vorbi inimii ei”. În orice caz este sigur, că prociile ne învață clar că rămășița va fi realmente păzită în mijlocul anumitor popoare din jurul Palestinei. Citim de exemplu în Isaia 16, că lui Moab i se spune: „Trimiteți mielul (textual: oile grase) cârmuitorului țării din Sela (sau: din ținutul stâncos), prin pustie, la muntele fiicei Sionului. ... ascunde pe cei ce sunt urmăriți, nu da pe față pe cei fugiți! Lasă să locuiască pentru un timp la tine pe cei izgoniți ai Mei, Moabule, fii un loc de scăpare pentru ei împotriva pustiitorului! Căci apăsarea va înceta, pustiirea se va sfârși, cel care calcă țara în picioare va pieri. Și un scaun de domnie va fi stabilit prin îndurare; și în cortul lui David va sta în adevăr pe el unul, judecând și căutând dreptatea și grăbind dreptatea.” (versetele 1-5)

Aici vedem că rămășița, cei alungați ai lui Dumnezeu, vor găsi un loc de refugiu în țara Moab, unde vor fi ocrotiți până când „pustiitorul” (asirianul, compară cu Isaia 33,1) își va

ajunge sfârșitul (Daniel 11,45) și „apăsătorul” (antihrist) va dispărea; după aceea oile grase din Sela și ale pustiei (!) vor fi adunate și vor fi duse înapoi la Ierusalim. Deci Moab va fi un loc de refugiu pentru iudeii fugiți, așa cum a fost cazul și în timpul lui Nebucadnețar (Ieremia 40,11.12). Probabil la aceasta se referă și expresia din Psalmul 60,8 și 108,9: „Moab este ligheanul în care Mă spăl”, aceasta înseamnă un loc de curățire pentru rămășiță.

Probabil și Filisteea aparține popoarelor care vor sluji ca loc de refugiu pentru sfinți, căci Țefania 2,7 spune: „Malurile acestea vor fi pentru rămășița casei lui Iuda; acolo vor paște; se vor odihni seara în casele Ascalonului; căci Domnul Dumnezeuul lor nu-i va uita și va restabili pe captivii lor”; însă aceasta mi se pare a se referi mai mult la timpul când rămășița se va fi reîntors în țară (compară cu versetul 9). Aceasta cu atât mai mult cu cât fuga la munți (Matei 24; Marcu 13; Psalm 42,6) are loc mai degrabă spre răsărit decât spre apus. În sfârșit mai găsim un indiciu în Psalmul 120, primul psalm din cântarea treptelor (cântările de urcare spre Ierusalim), în care avem o privire de ansamblu captivantă cu privire la istoria finală a Ierusalimului. Psalmii 120-122 ne arată sentimentele rămășiței, care a fugit din țară și locuiește în străinătate: „Vai de mine că locuiesc la Meșec, că locuiesc în corturile Chedarului! Destul mi-a locuit sufletul lângă cei ce urăsc pacea.” (Psalm 120,5.6). Cuvântul ebraic pentru „a locui” are înțelesul de „a umbla pe undeva ca oaspete sau ca protejat”. Deci o parte din rămășiță va fi în Meșec, la nord de Palestina în Asia Mică și spre partea de răsărit. O altă parte locuiește în „corturile Chedarului”, situat în partea de nord-vest a peninsulei arabice și se învecinează la sud cu Palestina.

Meșec îl găsim și în Geneza 10,2, unde – ca urmași ai lui Iafet - cuprinde același teritoriu, în timp ce în Ezechiel 38,2.3 este de asemenea numit, unde însă are o însemnătate mult mai largă, și anume „adâncurile miazănoaptei” (versetul 6), și unde este legat cu Roș, acesta este Rusia. Chedarul îl găsim și în Isaia 21,13-17, unde în mod clar aparține ținutului arabic, apoi în Isaia 60,7, unde este unit cu poporul său frate Nebaiot, fiul lui Ismael, tatăl arabilor (Geneza 25,13). Vezi și Cântarea Cântărilor 1,5; Isaia 42,11; Ieremia 2,10; 49,28; Ezechiel 27,13.21; 32,26. La aceste popoare își va găsi refugiul rămășița, dar cu siguranță ea nu se va simți bine acolo. Cu toate că Dumnezeu o apără, ea suferă din cauza păcătoșeniei acelor la care ea și-a găsit refugiul: „Destul mi-a locuit sufletul lângă cei ce urăsc pacea. Eu sunt pentru pace; dar de îndată ce vorbesc eu, ei sunt pentru război” (Psalm 120,6.7). Căci și aceste popoare, la care se află rămășița, vor lua parte la lupta împotriva Ierusalimului (Psalm 83,4-8). Dar între timp nădejdea rămășiței se bazează pe deplin pe Domnul, Cel care a făcut cerurile și pământul, și cu încredere își îndreaptă ochii credinței spre Sion (Psalm 121; 125,1.2).

Rămășița care rămâne în Ierusalim

Vrem să lăsăm rămășița din Iudeea, care a fugit din țară, acolo unde se află și vrem să ne îndreptăm atenția spre o grupă de credincioși care a rămas în Ierusalim. Tocmai acolo, care trăiesc așa de aproape de urâciunea pustiirii, Domnul nu le-a spus ca ei să fugă la munți! Cuvântul lui Dumnezeu este extrem de exact, și este foarte important să vedem această diferență între cei credincioși din Iudeea și cei credincioși din Ierusalim; o grupă plecată din țară și cealaltă grupă rămasă înapoi în Ierusalim. Aceasta este cu totul diferit de starea din anul 70 după Hristos, așa cum o găsim anunțată în Luca 21. Atunci au trebuit și aceia, care erau în cetate, să fugă la munți: „Atunci cei din Iudeea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului (vezi versetul 20) să iasă afară din el și cei de prin ogoare să nu intre în el”

(versetul 21). Însă aceasta nu o găsim în Matei 24, și acesta este unul din multele indicii, că acolo se referă nemijlocit la viitor, sau cel puțin la un alt eveniment decât cel din Luca 21. Aceeași diferență o avem în Apocalipsa 12. Mai întâi vedem acolo femeia, care fuge în pustie și acolo este ocrotită o mie două sute șazeci de zile de atacurile lui satan, și apoi găsim la sfârșitul capitolului o altă grupă, „rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus” (versetul 17). Este clar, că aceștia sunt iudei, căci ei aparțin seminței femeii. Dar ei nu sunt în pustie, aceasta devine clar din context. Dar cine sunt ei? Da, noi cunoaștem două grupe de credincioși iudei: cei ce sunt în Iudeea și cei ce sunt în Ierusalim. Prima grupă fuge în pustie, deci grupa din versetul 17 trebuie să fie rămășița din Ierusalim, care în ultimele zile este ținta atacurilor lui satan, așa cum vom vedea.

Cuvântul lui Dumnezeu scrie foarte detaliat despre această rămășiță din Ierusalim, dar, și aceasta este de asemenea de înțeles, aproape întotdeauna în legătură cu marele atac al asirianului și al aliaților lui asupra Ierusalimului. În rest găsim numai relatări generale despre ea. Semnificativă este întrebarea, de ce o grupă de credincioși trebuie să rămână în cetate, în timp ce la asedierile anterioare nu a fost așa. Este probabil bine să anticipăm pe scurt istoria, ca să înțelegem această întrebare. La toate asedierile anterioare este așa, că a avut loc o judecată foarte energică, ale cărei urmări erau de lungă durată. În timpul lui Nebucadnețar trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru pustiirea Ierusalimului „până se vor împlini timpurile neamurilor”. (Luca 21,24). În astfel de împrejurări nu putea să rămână nici un credincios în locul unde judecata era așa de definitivă, ci toți credincioșii trebuiau să părăsească acest loc. Dar în viitor aceasta va fi altfel. Și atunci va avea loc cu adevărat o asediere (și anume prin asirian), și de asemenea și această asediere va fi o judecată a lui Dumnezeu asupra poporului păcătos, dar aceasta va dura foarte scurt timp. Când asirianul scurt după aceea va încercui noul Ierusalim, atunci Domnul Isus îl va nimici, și El va elibera Ierusalimul, aceasta înseamnă, rămășița din această cetate. Deci nu este vorba de o judecată de lungă durată, ci un moment scurt de necaz, ca să omoare pe păcătoși și să curețe și să elibereze rămășița. Și ce este mai important: scurt timp înainte de venirea Domnului pe pământ tocmai această rămășiță va fi folosită în guvernarea lui Dumnezeu ca contragreutate împotriva acțiunii nimicitoare a asirianului; ea este o unealtă importantă în mâna lui Dumnezeu, ca în final să nimicească și pe asirian.

Probabil cineva va întreba: de ce atunci rămășița din Iudeea va trebui să fugă? Probabil de aceea, că influența și puterea asirianului va fi mult mai mare în locurile de câmpie decât în cetățile întărite și apărate. De aceea locuitorii din Iudeea sunt mai bine apărați în străinătate, de unde însă în ultimele zile vor fi de asemenea o unealtă importantă în mâna lui Dumnezeu, pentru ca după cucerirea prin asirian acesta să fie atacat și alungat din Palestina. Deci două centre ale puterii: rămășița ca o putere dinăuntru spre în afară, ca să se împotrivescă asirianului, și rămășița din Iudeea reîntoarsă în țară, ca o putere exercitată din exterior, ca să cadă în spatele dușmanului. Această prezentare pe scurt vrem s-o detaliem în continuare pe baza Scripturii.

În mod deosebit cartea Apocalipsa ne dă unele relatări despre rămășița care rămâne în Ierusalim. În capitolul 11 suntem în cele „patruzeci și două de luni” sau „o mie două sute șazeci de zile” în ultima jumătate de săptămână-an. Unii au presupus, că aici este vorba de prima jumătate de săptămână-an (tot așa la început și fratele Darby, dar mai târziu și-a schimbat părerea), dar nu ni se pare corect. Căci niciunde în prorocii această perioadă nu ne este descrisă ca patruzeci și două de luni sau o mie două sute șazeci de zile sau trei ani și

jumătate; totdeauna aceste expresii se referă la ultima jumătate de săptămână-an; am avea atunci aici o excepție cu totul deosebită. Vezi în privința aceasta Daniel 7,25; 12,7; (compară cu 9,27; 12,11.12) Apocalipsa 11,2.3; 12,6.14; 13,5. În locurile din Daniel urmează expresia „sfârșit”; deci ele trebuie să se refere la ultima jumătate a săptămânii-an; locurile din Apocalipsa 12 au de asemenea legătură clară cu ultimii trei ani și jumătate, ceea ce devine clar printr-o comparație cu Matei 24,15-22 și Daniel 9,26.27; de asemenea Apocalipsa 13,5 comparat cu Daniel 7,25 și 9,27. Să fie atunci Apocalipsa 11,2.3 o excepție în acest caz? La aceasta se adaugă un alt argument important. Acești trei ani și jumătate sunt singura indicare exactă a timpului, pe care o avem despre timpul din urmă, și aceasta este de înțeles, dacă ne gândim că tocmai aceasta este perioada de timp în care Dumnezeu nu mai lucrează cu poporul Israel în previziunea Sa, ci în mod direct, și totodată are loc acțiunea directă a lui satan. Aceasta este în același timp și perioada în care împărăția romană se descopere ca fiara satanică și antihristul ca fiu al pierzării, în timp ce pe de altă parte este perioada în care Dumnezeu trimite nuiava Sa de disciplinare la popor, și anume pe asirian, și în al treilea rând este timpul în care rămășița este curățită prin necaz. Este deci clar că credința, care cunoaște prorociile, așteaptă acești trei ani și jumătate care conduc la sfârșit și la începutul nou. Credința recunoaște că primii trei ani și jumătate s-au împlinit demult în cei trei ani și jumătate în care Domnul Isus a umblat pe pământ, la sfârșitul căror Mesia a fost stârpit (Daniel 9,26.27). Numai poporul păcătos, care a lepădat pe Mesia, va trebui să mai treacă încă o dată prin primii trei ani și jumătate, și aceasta va avea loc când vor încheia alianță pentru șapte ani cu căpetenia statală romană. Dar Dumnezeu nu recunoaște acești primii trei ani și jumătate ca parte a acțiunii Lui directe asupra pământului, și de aceea această perioadă de timp nu este detaliată, și nici în Apocalipsa 11. Dacă de exemplu comparăm cu capitolul 12; în toată istoria lungă a lui Israel nu găsim acolo nici o singură indicare a timpului înainte de începerea ultimei jumătăți a săptămânii-an.

În capitolul 11 versetul 1 vedem în primul rând pe iudeii credincioși care în timpul primei jumătăți a săptămânii an (fără indicarea timpului) se închină în Templul pe care Dumnezeu încă îl consideră ca Templu al Său. După aceea curtea din față a Templului și toată cetatea sunt date națiunilor, și anume pentru patruzeci și două de luni. Noi știm (și vom vedea) că este asirianul și aliații lui cel care va cuceri cetatea în ultima jumătate de săptămână-an. În mod corespunzător găsim prezentată rămășița, care în această perioadă se va afla în cetatea sfântă, și anume prin doi martori. Este clar că acești doi martori nu reprezintă întreaga rămășiță, căci noi citim, că ei vor fi omorâți după trei ani și jumătate și după trei zile și jumătate vor învia, și cu siguranță aceasta nu se va petrece cu toată rămășița; pe de altă parte nici nu este sigur, că sunt literalmente două persoane, care aparțin rămășiței. Citim despre acești doi martori că ei au putere să procească înaintea Feței Domnului întregului pământ (acesta este Dumnezeu într-o legătură recunoscută cu pământul; compară cu Iosua 3,11 și Apocalipsa 11,13). Din gura lor va ieși foc, care va mistui pe dușmanii lor. Ei au însușirile celor doi unși din Zaharia 4,1-14 și ale lui Moise și Ilie. La sfârșitul mărturiei lor ei vor fi uciși de căpetenia statală romană; trupurile lor moarte vor sta trei zile și jumătate pe străzile Ierusalimului, după aceea ei vor învia și în timpul unui cutremur mare de pământ se vor înălța la cer.

În ceea ce privește rămășița rămasă în Ierusalim: în sens mult mai general cartea Apocalipsa ne învață că mulți dintre credincioșii din țară vor fi omorâți în timpul ultimei jumătăți de săptămână-an. Aceștia sunt „frații” care vor fi adăugați morților care au murit înaintea ultimei jumătăți de săptămână-an (Apocalipsa 6,11). Mulți credincioși vor fi omorâți în timpul acesta,

deoarece ei refuză să se închine tabloului ridicat de antihrist (Apocalipsa 13,15); acestora le aparțin și mulți dintre națiuni. Dacă se va părea că acești oameni au fost învinși, totuși Duhul Sfânt mărturisește despre ei: „Ferice de acum în acolo de morții care mor în Domnul! Da, zice Duhul, ei se vor odihni de muncile lor, căci faptele lor îi urmează.” (Apocalipsa 14,13). Aceștia primesc plată după faptele lor (Apocalipsa 22,12), cei necredincioși însă vor fi judecați după faptele lor (Apocalipsa 20,13). Cei credincioși au parte de „ferice”, care este rostit de șapte ori în această carte (Capitolul ,3; 14,13; 16,15; 19,9; 20,6; 22,7.14).

5. PRIMUL ATAC AL ASIRIANULUI

Dacă trecem acum să discutăm evenimentele politice din Ierusalim, care au loc scurt înainte de revenirea Domnului, atunci este bine, dacă mai înainte noi ne vom face o impresie de ansamblu clară despre starea de lucruri. Iudeii din cele două seminții s-au întors în Palestina și cu toată vrăjmășia statelor învecinate au întemeiat acolo un stat. Ei ajung la bunăstare, dar ei rămân în necredință față de Dumnezeu. Ia naștere însă o rămășiță credincioasă, care își pune nădejdea în Dumnezeu. Dar această rămășiță trebuie să fugă în străinătate, atunci când căpetenia statului Israel, antihristul (aliat cu căpetenia statală a imperiului roman reinstaurat), va introduce idolatria în Templul din Ierusalim. Credincioșii iudei vor fugi; numai în Ierusalim rămâne o grupă mică de credincioși.

Alianța asiriană

În tot acest timp statele vecine vrăjmașe nu stau liniștite, ci sunt în răscoală. Despre aceasta vorbește Psalmul 2: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său. „Să rupem legăturile lor și să aruncăm departe de noi funiile lor!” (versetele 1-3) În acest „a cugeta lucruri deșarte” asirianul joacă de la început un rol decisiv. „Din tine (acesta este Ninive, capitala Asiriei) a ieșit cel care urzea rele împotriva Domnului, cel care făcea planuri rele.” (Naum 1,11) Vom vedea că asirianul vrea să primească singur prada; dar ca să obțină aceasta, la început se aliază cu statele vecine și împreună plănuiesc un atac împotriva Ierusalimului. Credincioșii, care își dau seama de aceasta, vor striga în acest timp către Domnul: „Dumnezeule, nu sta liniștit! Nu tăcea și nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată, vrăjmașii Tăi se frământă și cei ce Te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului Tău și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine. „Veniți”, zic ei, „să-i distrugem, să nu mai fie un popor, ca să nu se mai amintească numele lui Israel!” Căci s-au sfătuit împreună cu o inimă, au făcut împreună un legământ împotriva Ta: corturile lui Edom și ismaeliții; Moabul și hagareniții; Ghebal, Amon, Amalec, filistenii cu locuitorii Tirului. Asiria s-a unit și ea cu ei și sunt un braț al fiilor lui Lot.” (Psalm 83,1-8).

Versetele următoare (9-11) descriu în chip minunat judecățile care vor lovi națiunile, care în ultimele zile se vor ridica împotriva lui Israel și împotriva lui Mesia. Anticipăm evenimentele și pe baza acestui psalm dăm aici o scurtă privire de ansamblu a acestor judecăți. Judecățile se împart în trei etape: prima etapă versetele 9 și 10, etapa a doua versetul 11a și a treia etapă versetul 11b. Primilor dușmani, care vor fi bătuți, li se va întâmpla ce s-a întâmplat Midianului, când el sub conducerea oștirii sale, Sisera, a fost bătut la râul Chison, acesta este Meghido (compară cu Judecători 4,7; 5,19-21); aceasta arată desigur nemijlocit spre oștirea imperiului roman reinstaurat și a aliaților lui, care se vor strânge la Armagedon (Apocalipsa 16,16) – Armagedon înseamnă „ținutul muntos din Meghido” – și care potrivit cu Apocalipsa 19,19-21 va fi nimicit în acest loc. Aceștia sunt primii dușmani, cu care se vor confrunta. Celei de-a doua grupă îi va merge cum le-a mers căpeteniilor Midianului, Oreb și Zeeb. Potrivit cu cartea Judecători 7,23-25 ei au fost omorâți pe munții lui Efraim. Cine ne este prezentat în aceste căpetenii? Găsim un răspuns clar în Isaia 10,24-26: „Poporul Meu,

5. Primul atac al asirianului

care locuiești în Sion, nu te teme de asirian ... dar, peste puțin timp ... Domnul oștirilor va învârti biciul împotriva lui, cum a lovit pe Midian la stâncă Oreb.” Deci această a doua etapă a judecății exercitate asupra popoarelor dușmane cuprinde înfrângerea lui Asur; Asur va fi călcat în picioare pe munți (vezi Isaia 14,24.25). Și Gog, căpetenia Roșului (Rusiei), marea putere dinapoia împăratului nordului, va fi scurt după aceea bătut pe munții lui Israel (Ezechiel 39,1-6).

În sfârșit urmează etapa a treia: sunt bătute popoarele prezentate prin Zebach și Țalmuna. Aceste căpetenii midianite au fost bătute conform istoriei din cartea Judecători 8 în afara granițelor Canaanului, și aceasta se deosebește direct față de judecățile anterioare. Ce judecată se va face în viitor în afara țării, după ce au avut loc celelalte judecăți? Este bătălia mare, care va avea loc în țara Edom. Din descrierea din Isaia 34 și 63, versetele 1-6, vedem că este vorba de judecata asupra dușmanilor Domnului, care până în acel moment nu au fost bătuți. În Isaia 34,6b citim: „căci Domnul are un sacrificiu la Boțra și un mare măcel în țara Edomului.” Cuvântul „sacrificiu” corespunde cuvântului ebraic „*sebach*”. Acesta este deci exact același cuvânt ca și numele unuia dintre cele două căpetenii. Aceasta este cu atât mai ciudat cu cât acest cuvânt pentru „sacrificiu” în înțelesul unei judecăți a lui Dumnezeu se găsește numai de trei ori în Vechiul Testament: o dată pentru Israel (Țefania 1,7.8), o dată pentru Gog (Ezechiel 39,17.19; compară cu Ieremia 46,10) și aici în Isaia 34. Faptul că este folosit și cu privire la Gog, arată legătura strânsă dintre aceste ultime două judecăți, care se recunosc clar și în Psalmul 83,11 – cu toate că prima judecată are loc în Israel și a doua în afara lui Israel. Acest context este clar și prin aceea că cuvântul „Oreb”, care înseamnă „corb”, se întâlnește în Isaia 34, și anume în versetul 11, în timp ce teascul din Isaia 63,2.3 se referă la Zeeb, care a fost omorât într-un teasc. În final această stare, în care ajunge Edom prin judecată, este exprimată prin numele Țalmuna. Acest nume înseamnă: „umbra (sau: protecția) nu va fi dată”. Edom este singura țară care nicidecum și niciodată nu va mai primi vre-o binecuvântare, ci va fi prada animalelor sălbatice (Isaia 34,10,11; Ezechiel 25,13; 35,1-15; Ioel 3,19; Maleahi 1,3-4).

Caracterul asirianului

Am văzut deci, că asirianul plănuiește un atac împotriva lui Israel. Înainte să descriem în continuare acest atac, trebuie să clarificăm întrebarea, cine este de fapt acest asirian și în ce caracter ne este el prezentat în prorocii. Pentru aceasta trebuie să ne fie clar, cărțile profetice pot fi împărțite în două grupe total diferite. Prima grupă a prorocilor au prorocit într-un timp în care Israel a fost mai mult sau mai puțin recunoscut ca popor al lui Dumnezeu și Dumnezeu încă executa guvernarea în mijlocul poporului Său; aceasta a avut loc înainte de căderea Ierusalimului în anul 589 înainte Hristos. Grupa a doua de proroci vorbesc în timpul în care poporul nu mai era recunoscut ca popor al lui Dumnezeu, ci era pus la o parte pentru un timp. Guvernarea lui Dumnezeu nu își mai avea reședința în Ierusalim, ci la căpetenia popoarelor, începând cu Nebucadnețar. Deci aceste prorocii stau în legătură cu timpul națiunilor. Prorocii care aparțin acestei a doua grupă sunt Daniel, Ioan (cartea Apocalipsa) și parțial și Zaharia. Ei pornesc de la faptul că domnia asupra pământului a fost încredințată națiunilor, și ei ne prezintă istoria acestor popoare sub forma celor patru imperii mondiale și în final arată cum și aceste națiuni au eșuat, sunt și ele vinovate de moartea lui Mesia și apoi împreună cu Israelul fără Dumnezeu (unite cu Israel prin alianță) vor cădea pradă judecății finale.

5. Primul atac al asirianului

Restul prorocilor aparțin deci primei grupe, în timpul când Israel era încă recunoscut. Subiectele prorociilor lor nu sunt imperiile mondiale, ci ei ne arată decăderea lui Israel, și anume sub aspect dublu: în primul rând îngrozitoarea slujire la idoli și răzvrătirea împotriva Domnului, și în al doilea rând lepădarea lui Mesia. În acești proroci asirianul este nuiaua trimisă de Dumnezeu să judece pe Israel din cauza păcatelor lor. Această judecată a lovit în primul rând pe cele zece seminții, care sunt duse în captivitate în Asiria. Acolo au rămas dispărute până în ziua de astăzi, și vor rămâne dispărute până când Dumnezeu Însuși le va aduce înapoi. Dar judecata asupra celor *două* seminții prin asirian încă nu a avut loc. Este remarcabil că asirienii niciodată nu au fost în Ierusalim, cu toate că ei uneori au asediat această cetate (Isaia 36 și 37). Această judecată a fost amânată până în timpul din urmă, în timp ce judecățile de mai înainte (din anii 589 înainte de Hristos și 70 după Hristos) au fost executate prin căpeteniile imperiilor mondiale. Această judecată a iudeilor prin Asur o găsim înainte de toate în Isaia, Mica, Ioel, Naum și Țefania, unde de asemenea vedem cum Asur însuși va fi judecat, deoarece el s-a ridicat împotriva Domnului.

Din toate acestea devine clar că noi nu putem confunda pe împăratul nordului, pe care îl găsim în Daniel, cu asirianul, de exemplu în Isaia. Amândoi prorocii vorbesc despre lucruri total diferite și au puncte de plecare total diferite. În afară de aceasta trebuie să ne fie clar că împăratul nordului din Daniel vine din partea a patra a celui de-al treilea imperiu mondial (Daniel 8,20-23; compară cu 7,6; 11,2-4.40) și deci era subordonat căpeteniei popoarelor. Nu este însă nici un fel de legătură între el și imperiile mondiale, căci el se comportă cu dușmănie față de „corăbiile din Chitim” (Daniel 11,30), aceștia sunt acolo romanii. În afară de aceasta împăratul nordului, luat în sens restrâns, este împărat numai peste Siria (partea nordică a imperiului greco-macedonean), în timp ce Asur cuprinde un ținut mult mai mare. De aceea pare să fie așa, că împăratul nordului este o parte din Asur, și anume avangarda, prima oștire de luptă, care pornește prima la atac, în timp ce puterea mare în plan secund, propriu-zisul „Asur”, va porni mult mai târziu la luptă. În privința aceasta sunt multe confirmări în Sfânta Scriptură. În primul rând aflăm din Daniel 8,24, că împăratul nordului (în Daniel 8 el nu este numit așa, cu toate că din context se deduce că el este același cu împăratul nordului din Daniel 11,40-45) va poseda putere mare, dar nu va fi propria lui putere: el se va sprijini de puterea altuia, deci de o putere din planul secund.

Cine este această putere, care la început rămâne pe planul secund, dar mai târziu ca ultimul dușman al lui Dumnezeu va face un mare asalt asupra lui Israel? Acesta trebuie să fie Gog, căpetenia Roșului (Rusia), pe care îl găsim în Ezechiel 38 și 39. Aceasta rezultă din mai multe locuri. În primul rând și el este numit ca o putere a nordului, dar apoi ca puterea „din adâncurile miazănoaptei”, deci înapoia împăratului nordului (vezi Ezechiel 38,6.15; 39,2). Este puterea uriașă din partea de nord a Asiei Mici și a Siriei, deci Rusia. Domnul spune însă în Ezechiel 38,17: „Nu ești tu acela despre care Eu am vorbit odinioară, prin slujitorii Mei, prorocii lui Israel, care au prorocit în acele zile, cu mulți ani în urmă, că te voi aduce împotriva lor?” Se va căuta zadarnic numele Gog în celelalte prorocii, în afară de faptul că acest Gog este asirianul timpului din urmă.

Denumirea „Asur” pare deci să fie o noțiune profetică generală pentru puterea nordică, care va ataca pe Israel în timpul din urmă, însă noi va trebui să diferențiem între „împăratul nordului”, vasalul lui Gog, cel care va face primele atacuri, și Gog, căpetenia Rusiei din nordul cel mai îndepărtat, care va face ultimul atac mare. (Vezi în privința aceasta descrierea detaliată din capitoul 8 al cărții).

Nuiaua lui Dumnezeu

Revenim la evenimentele din timpul din urmă din Israel. La aceasta trebuie să păstrăm în memorie principiile numite: pe de o parte Israel este încă Lo-Ami, el este în domeniul de influență al căpeteniei națiunilor (aici al căpeteniei romane statale reinstaurate) și este legat cu Roma în ultima mare decădere, cu slujba idolatră în Templu și lepădarea lui Mesia. Această lepădare are deci ca urmare, că cei care așteaptă pe adevăratul Mesia vor fi prizoniți. Amândoi, Israelul fără Dumnezeu aflat sub conducerea lui antihrist și fiara romană, vor fi subiectul judecării. Pe de altă parte sfârșitul timpului națiunilor s-a apropiat și Dumnezeu începe din nou să lucreze direct cu poporul. El recunoaște o parte din popor ca aparținându-I. El trimite pe asirian să disciplineze poporul fără Dumnezeu din cauza idolatriei lui și din cauza lepădării lui Mesia. Și când apoi asirianul însuși se ridică împotriva lui Dumnezeu, și el ajunge sub judecată, dar clar diferențiată de fiară și prorocul mincinos, care vor fi judecați mai înainte. Marea diferență între judecata asupra fiarei și judecata lui Asur va fi prezentată detaliat mai târziu.

Cităm acum două locuri din Scriptură, care arată că Dumnezeu trimite pe asirian din cauza a două păcate mari ale lui Israel. Primul loc este textul citat deja deseori din Daniel 9: „El (căpetenia romană) va confirma un legământ cu mulți (mulțimea poporului iudeu) timp de o săptămână (șapte ani), dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și, pe aripa urâciunilor idolești, va veni unul care distruge, până ce prăpădul hotărât va fi vărsat asupra celui pustiit.” (versetul 27). Auzim aici că iudeii fără Dumnezeu vor căuta protecție la idolul urâcios din Templu, care, așa cum am văzut, reprezintă căpetenia statală romană. Din cauza acestei idolatrii va veni pustiitorul, și capitolul 11 ne învață, că acesta este împăratul nordului. Alianța cu fiara romană nu va realiza nimic, căci pustiitorul va inunda țara, până ea va fi pustiită. „Și legământul vostru cu moartea va fi nimicit și alianța voastră cu Locuința morților nu va dăinui. Când va trece biciul copleșitor, veți fi călcați în picioare de el”, zice Isaia despre Ierusalim (Isaia 28,18).

Textul al doilea, pe care îl cităm, ne spune păcatul al doilea al Ierusalimului: „Acum, strânge-ți rândurile, fiică a trupelor, căci suntem împresurați! Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua peste obraz!” (Mica 5,1). Așa cum se întâlnește des în cartea Mica, aici vorbesc mai mulți vorbitori într-un text. Mai întâi este Dumnezeu, care cere asirianului să se strângă în cete și să pornească împotriva lui Israel (cu privire la „a strânge” și „fiică a trupelor” compară Geneza 49,19 și Habacuc 3,16). După aceea rămășița, care este în Ierusalim, spune care sunt urmările acestei porniri: asirianul va asedia Ierusalimul. Și în final prorocul însuși arată cauza acestei asedieri: ea are loc deoarece ei au bătut pe obraz pe Judecătorul lui Israel (compară cu Isaia 50,6; Plângerile lui Ieremia 3,30). Cine este acest Judecător, explică el într-o frază intermediară (Mica 5,2) și după aceea continuă cu descrierea a ceea ce se va întâmpla când Asur vine în țară.

Așa va năvăli asirianul, sprijinit de aliații lui, în țara Israel. Dar de la început se arată cu ce mândrie va face el aceasta. Important în legătură cu aceasta este Isaia 10,5-11. Vedem acolo că Asur va fi nuiaua mâniei lui Dumnezeu, și că toiagul din mâna lui Asur este mânia lui Dumnezeu. Dumnezeu îl va trimite împotriva unui popor care L-a uitat și împotriva națiunii, pe care El S-a mâniat, ca să-l prădeze și să-l jefuiască, să-l calce în picioare ca noroiul de pe străzi. Dar se va comporta asirianul cu adevărat ca o unealtă supusă lui Dumnezeu? Nicidecum! Planurile lui merg mult mai departe decât planurile lui Dumnezeu, căci el

intenționează să nimicească o mulțime nenumărată de popoare, și gândește: „Nu sunt prinții mei împărați? Nu s-a întâmplat cu Calno la fel ca și cu Carchemișul? Nu s-a întâmplat cu Hamatul ca și cu Arpadul? Nu s-a întâmplat Samariei la fel ca Damascului? (compară cu Amos 6,1.2; Isaia 37,13). După cum mâna mea a pus stăpânire pe împărățiile idolilor, (unde erau mai multe icoane decât în Ierusalim și în Samaria?), cum am făcut Samariei și idolilor ei, nu voi face și Ierusalimului și icoanelor lui?” Însă versetele 12-19 ne arată că Domnul va judeca această mândrie a lui Asur, când Își va face lucrarea în Sion. Vedem deci din această secțiune că interesele lui Asur sunt îndreptate spre alte popoare. Din acest motiv la studiul Psalmului 83 ne-a atras atenția faptul că Asur se va alia cu statele vecine numai pentru un anumit timp și va aștepta șansa să le cucerească și pe ele.

De aceea și Daniel 11,41 spune că Edom, Moab și Amon (care potrivit cu Psalmul 83 sunt aliații lui) vor scăpa de mâna lui.

Atacul prin surprindere al țării

În diferite locuri din Isaia atacul prin surprindere al lui Asur este comparat cu o inundație sau cu un torent. Ca să începem cu ultima comparație: „când vrăjmașul va năvăli ca un torent, Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Isaia 59,19). „Iată, Domnul va trimite împotriva lor (Israel) apele puternice și mari ale *fluviului* (Eufrat), adică pe împăratul Asiriei cu toată slava lui; pretutindeni el va ieși din albia lui și se va vărsa peste malurile lui; va pătrunde în Iuda, va da peste maluri, va năvăli și va ajunge până la gât. Iar aripile lui întinse vor umple întinderea țării tale, Emanuel!” Isaia 8,7.8). Asur este comparat în Isaia 8,8 cu o inundație, apoi cu un „bici copleșitor” în Isaia 28,15.18; și în versetul 2 al acestui capitol citim: „Iată, Domnul are un om tare și puternic, ca o furtună de piatră, ca o vijelie distrugătoare, ca o rupere de nori cu mari *șuvoaie de apă*, care o doboară cu putere la pământ.” Vezi în continuare și Ieremia 47,2, unde el este prezentat simbolic, și în final în Daniel 11,40.41, care se referă direct la atacul prin surprindere al asirianului în timpul din urmă: „Și la timpul sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el (și anume cu „împăratul”, acesta este antihrist). Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el (același), cu care și cu călăreți și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, *se va revărsa* și va trece prin ele. Va intra și în țara cea minunată (vezi versetele 8 și 9) și mulți vor cădea. Dar Edomul, Moabul și căpetenia fiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui” (compară și versetele 10,22 și 26). Exact același cuvânt „a inunda” este folosit de mai mult ori, ca să exprime judecata lui Dumnezeu asupra lui Asur (Isaia 30,28; Naum 1,8).

Isaia 28,2 și Daniel 11,40 în afară de cuvântul „a inunda” (*šathaph*) mai au și altceva comun. În ambele versete se folosește pentru „asalt” sau „a asalta” un cuvânt ebraic foarte rar (*sa-ar*), ca să caracterizeze atacul prin surprindere al asirianului. În primul loc el vine ca „o vijelie distrugătoare”, și în locul al doilea citim, că el „se va năpusti ca o furtună” asupra lui antihrist (compară cu aproximativ același cuvânt în Habacuc 3,14). Și în Naum 1,3 se folosește același cuvânt (vârtej, compară cu Psalmul 58,9), ca să descrie judecata lui Dumnezeu asupra lui Asur.

Asirianul va năvăli ca un șuvoi de apă, care inundă, ca o vijelie distrugătoare. Diferite locuri din Scriptură zugrăvesc înaintea ochilor noștri frica perplexă, care va cuprinde atunci pe Israel: „El vine asupra Aiatului, străbate Migronul, își lasă bagajele la Micmaș. Trec defileul, se culcă la Gheba; Rama tremură, Ghibea lui Saul o ia la fugă. „Ridică-ți glasul, fiica

Galimului!’ ,Ia seama, Lais!’ ,Vai de tine, Anatot!’ Madmena se împrăștie, locuitorii din Ghebim fug. Încă o zi de oprire la Nob, și amenință cu mâna lui muntele fiicei Sionului, dealul Ierusalimului.” (Isaia 10,28-32). Toate aceste localități sunt situate puțin mai spre nord de Ierusalim, tot mai aproape de cetate. Invazia îngrozitoare va înainta tot mai mult spre ținta ei propriu-zisă: Ierusalim! Și acolo frica va cuprinde pe locuitori și va pune stăpânire pe căpetenia lor, antihrist. Aceasta ne este prezentat simbolic în Ieremia 4: „Dați de știre lui Iuda, vestiți în Ierusalim și spuneți: ,Sunați din trâmbiță în țară!’ ,Strigați în gura mare și ziceți:Strângeți-vă și să intrăm în cetățile întărite!’ ,Înălțați un steag spre Sion, fugiți și nu vă opriti! Căci de la miazănoapte aduc nenorocirea și un mare prăpăd.’ Leul se aruncă din tufarul său, distrugătorul popoarelor a pornit, și-a părăsit locul, ca să-ți distrugă țara, să-ți dărâme cetățile și nimeni să nu mai locuiască în ele. De aceea, acoperiți-vă cu saci, plângeți și gemeți; căci mânia aprinsă a Domnului nu s-a îndepărtat de la noi. ,În ziua aceea’, zice Domnul, ,împăratul și prinții își vor pierde inima, preoții vor rămâne încremeniți și prorocii uimiți.” (versetele 5-9) Această secțiune lasă să se presupună, că mulți iudei din Iuda vor căuta un loc de refugiu în Ierusalim, ca să scape de nimicitorul din nord. Dar se va dovedi imposibil să se scape de mânia Domnului, și de aceea se întâmplă pe drept că antihrist și căpeteniile lor vor fi cuprinși de groază.

Asedierea și ocuparea Ierusalimului

Asirianul va veni până la zidurile Ierusalimului și acolo va pregăti asedierea, așa cum am văzut deja în Mica 4,4. În Isaia 22,6-11, unde este descris atacul prin surprindere al lui Chir (acesta este Asur, vezi 2 Împărați 16,9; Amos 1,5; 9,7), citim cum văile se umplu de care și călăreții se așează în ordine de bătaie înaintea porții. Locuitorii cetății încearcă să se apere de asediatori, dar nu caută ajutor acolo, numai unde se poate găsi: la Domnul. De aceea încercările lor nu vor reuși, și aceasta o găsim în Ioel 2, loc pe care îl recomandăm să fie citit. Citim acolo despre un „popor mare și puternic” (versetul 2), și din versetul 20 se vede că acesta este dușmanul din nord. Atacul lui asupra cetății este de neoprit: „Aleargă ca niște viteji, se urcă pe ziduri ca niște războinici, fiecare își vede de drumul lui și nu se abate din rândul lui. Nu se împing unii pe alții, fiecare își ține șirul, se năpustesc printre săgeți și nu se opresc din mers. Se răspândesc în cetate, aleargă pe ziduri, se suie pe case și intră pe ferestre ca un hoț. ... Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșătoare: cine o poate suferi?” (Ioel 2,7-11). Dar și acum mai este încă posibil să se întoarcă la Dumnezeu. Dumnezeu rămâne un Dumnezeu al harului și al îndurării (versetele 12-14).

Ierusalimul va cădea. „Când asirianul va veni în țara noastră și va pătrunde în palatele noastre ...” (Mica 5,5). „Când va trece biciul copleșitor (și anume prin Ierusalim, vezi Isaia 28,14), veți fi călcați în picioare de el. Îndată ce va trece, vă va lua; căci va trece în toate diminețile, zi și noapte, și numai vuietul lui vă va îngrozi” (Isaia 28,18.19). O parte mare la această groază va avea Edom, unul din aliații asirianului. Așa cum îl descrie prorocul Obadia: „Căci, în ziua când stăteai în fața lui, în ziua când străinii îi luau averea (lui Iacov), când străinii intrau pe porțile lui și aruncau sorțul asupra Ierusalimului, și tu erai atunci ca unul dintre ei ...” Edom va lua parte cu bucurie răutăcioasă la nenorocirea Israelului, și este gata să intre în cetate, da, este gata să omoare pe cei care fug din cetate (versetele 11-14). Nu este de mirare că psalmistul spune despre el: „Adu-Ți aminte, Doamne, de fiii lui Edom, care în ziua Ierusalimului ziceau: ,Radeți-l, radeți-l din temelii!’” (Psalm 137,7).

Zaharia 14 ne descrie ce se va petrece prima dată cu Ierusalimul, în ordine cronologică: „Iată, vine ziua Domnului, când prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău. Și voi strânge toate popoarele să lupte împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în captivitate, dar rămășița poporului nu va fi luată din cetate” (versetele 1 și 2).

Cetatea va fi jefuită. Mai ales Templul odios, în care idolatria lui antihrist stătea în înflorire deplină, va fi făcut una cu pământul. În Isaia 66 vedem cât de mult detestă Dumnezeu Templul acesta și de aceea trebuie să vestească judecata asupra acestui Templu și asupra celor care aduc jertfe idolilor. Această judecată va fi o mângâiere pentru cei credincioși: „Ascultați cuvântul Domnului, voi, care tremurați la cuvântul Lui. Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din cauza Numelui Meu: ‚Domnul să fie slăvit și să vedem bucuria!’ Dar ei vor rămâne de rușine! Un glas răsunător iese din cetate, un glas din Templu! Este glasul Domnului, care dă vrăjmașilor Lui plata cuvenită” (Isaia 66,5.6). „De aceea, din cauza voastră, Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre și muntele Templului o înălțime a unei păduri.” (Mica 3,12; Ieremia 26,18). Despre aceasta vorbesc și psalmii, în care Templul joacă un rol așa de important: „Dumnezeule, au năvălit popoarele în moștenirea Ta, au întinat Templul Tău cel sfânt și au prefăcut Ierusalimul în dărâmături. Trupurile neînsuflețite ale slujitorilor Tăi le-au dat să le mănânce păsările cerurilor și carnea credincioșilor Tăi au dat-o s-o mănânce fiarele pământului. Ca apa le-au vărsat sângele de jur împrejurul Ierusalimului și n-a fost nimeni să-i îngroape” (Psalm 79,1-3). Aici credința vede Templul încă „sfânt”, așa cum a fost Templul înaintea ultimei jumătăți de săptămână-an, când cei credincioși aduceau jertfe acolo. Aceeași temă o avem în Psalmul 74: „Vrăjmașul a distrus totul în locașul Tău cel sfânt. ... au pus foc sfântului Tău locaș, au profanat până la temelie locuința Numelui Tău. Ei ziceau în inima lor: ‚Să-i distrugem pe toți!’ Au ars toate locurile de adunare ale lui Dumnezeu din țară. Nu mai vedem semnele noastre; nu mai este nici un proroc și nu mai este nimeni printre noi care să știe până când” (Psalm 74,3-9).

Poporul este disciplinat

Acești psalmi ne conduc la rămășița sărmană, care va rezista în Ierusalim în mijlocul acestor judecăți îngrozitoare. Am arătat deja, că psalmii sunt în mod deosebit glasul rămășiței. Dacă înțelegem că este rămășița viitoare cea care vorbește în psalmi, atunci avem totodată cheia pentru această carte. Desigur, tema principală este Hristos, ca peste tot, dar aici El este nu ca și Cap al Adunării (aceasta este revelat abia în Noul Testament), ci ca Mesia al lui Israel, lepădat și omorât de mulțimea fără Dumnezeu, dar primit de o grupă mică de credincioși. Cu această rămășiță credincioasă Hristos Se face una în psalmi, atât în strâmtorarea lor de către antihrist cât și în glorificarea lor, care urmează. Deci psalmii ne arată suferințele lui Hristos în timpul vieții și morții Sale pe pământ, totodată însă și suferința rămășiței în viitor. În mijlocul tuturor acestor strâmtorări ei se vor încrede în Domnul: „Totuși, Dumnezeu este Împăratul meu, care din timpuri străvechi dă eliberare în mijlocul acestei țări.” (Psalm 74,12) Ei recunosc vina lor față de Domnul și se roagă pentru iertare; totodată doresc răzbunare din partea lui Dumnezeu asupra dușmanilor lor, statele învecinate lor: „Întoarce vecinilor noștri în sânul lor de șapte ori batjocurile pe care Ți le-au aruncat Ție, Doamne! Și noi, poporul Tău, turma pășunii Tale, Ți vom mulțumi în veci și vom vesti laudele Tale din generație în generație.” (Psalm 79,12.13) Care este de fapt taina încrederii lor plină de credință, a liniștii lor

5. Primul atac al asirianului

lăuntrice, cu toată grozăvia disciplinării din partea lui Dumnezeu? Este făgăduința de nezguduit a lui Dumnezeu: „De aceea, așa vorbește Stăpânul, Domnul: ,Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului, o temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă.” (Isaia 28,16).

Asur, nuiaua lui Dumnezeu, va disciplina realmente în chip îngrozitor poporul. Dumnezeu a atenționat așa de solemn: „Vai de cetatea răzvrătită și stricată, de cetatea plină de asuprire! Ea n-ascultă de nici un glas, nu primește mustrarea ... Ziceam: ,Dacă ai voi măcar să te temi de Mine și să primești mustrarea! Nu ți-ar fi nimicită locuința, oricare ar fi pedepsele care ar veni peste tine.” (Țefania 3,1.2.7). Dar rana lui Israel este nevindecabilă: Dumnezeu însă va trebui să-i lovească din cauza mulțimii nelegiuirilor lor și pentru că păcatele lor sunt numeroase (Ieremia 30,12-15). Citim în Țefania 1 cât de radical va îndepărta Dumnezeu toate petele murdare din Ierusalim: El Își va îndrepta mâna împotriva tuturor locuitorilor Ierusalimului și va îndepărta din el idolii și pe cei fără Dumnezeu; în ziua Domnului (aceasta este la revenirea lui Hristos, atunci vor avea loc toate aceste judecăți) El va extirpa trei locuri stricate: bunăstarea (versetul 8), violența (versetul 9) și odihna falsă (versetul 12). În toate colțurile cetății va fi o frică mare (versetele 10 și 11). Tot așa citim și în Isaia 33,14: „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a cuprins pe cei nelegiuți: ,Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?’ ... Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui ... Ochii tăi vor vedea Ierusalimul, ca locuință liniștită, un cort care nu va mai fi mutat ... Domnul este Împăratul nostru: El ne va mântui.” (Isaia 33,15-22).

În ceea ce privește teroarea asirianului în Israel, este important să se studieze Isaia 17. Vedem acolo mai întâi, că asirianul în trecut a dus în captivitate Damascul și Efraim (vezi 2 Împărați 16,9; 17,5.6). Dar prorocia merge în continuare clar până la sfârșit: aceasta rezultă din Isaia 17,10.11. Vedem acolo cum poporul în necredință se întoarce în țară și sădește „plantații plăcute” și le pune cu „butuci străini” (ajutor din străinătate); lor le va merge foarte bine, dar nu după mult timp toată această bunăstare va fi nimicită. Aceasta este descris în versetele 4-6. Slava lui Iacov va fi mică și grăsimea trupului lui se va micșora (bunăstarea lui piere), da, ei vor fi secerăți ca la recoltatul cerealelor și va rămâne numai o mică recoltă (textual: „rămășița”): câteva spice, câteva fructe (compară la recoltarea cerealelor, tabloul judecății, la care pleava, paie și neghina vor fi arse iar boabele vor fi adunate: Maleahi 4,1; Matei 13,29.30.38-43; Apocalipsa 14,14-16). Din marele popor, care atunci va fi reîntors în Palestina, prin judecăți va rămâne în final la revenirea lui Hristos nu mai mult decât câteva spice, care alcătuiesc rămășița credincioasă. Un alt loc din Scriptură vorbește în privința aceasta, și anume ca urmare a omorârii lui Mesia: „În toată țara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc și o voi curăța cum se curăță argintul, o voi încerca așa cum se încearcă aurul. Ei vor chema Numele Meu și Eu îi voi asculta; Eu voi zice: ,Acesta este poporul Meu!’ Și ei vor zice: ,Domnul este Dumnezeul meu!” (Zaharia 13,8.9) Despre această rămășiță zice Isaia 17,7: „În ziua aceea, omul se va uita spre Făcătorul său și ochii i se vor întoarce spre Sfântul lui Israel.” Această rămășiță va fi salvată, în timp ce versetele 12-14 ne arată cum vor fi nimiciți dușmanii.

Primul „vai” din Apocalipsa 9

Încă un ultim cuvânt despre invazia asirianului în Palestina, și anume în legătură cu Apocalipsa 9. Desigur acesta nu este un capitol ușor, și legătura cu asirianul nu devine imediat vizibilă, așa că este necesar un studiu intens al acestei secțiuni. Capitolele 8 și 9 aparțin împreună. După neliniștea care a avut loc mai înainte, care a lovit împărăția romană în capitolul 6 (capitolul 7 este o intercalare), găsim în capitolul 8 și 9 judecățile directe ale lui Dumnezeu asupra acestei împărății. Primele patru trâmbițe (capitolul 8) se îndreaptă împotriva bunăstării pământești și împotriva oamenilor mari ai împărăției romane, și anume în partea propriu-zisă a împărăției, partea de vest („a treia parte a pământului” – compară cu Apocalipsa 12,3.4). După aceea capitolul 9 ne conduce în partea de răsărit a împărăției, unde locuiesc oamenii care „nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor” (versetul 4) (trâmbița a cincea), și spre puterile de la Eufrat (trâmbița a șasea). Pe noi ne interesează acum trâmbița a cincea, oamenii fără pecetea lui Dumnezeu; deci aceștia sunt poporul iudeu fără Dumnezeu, care ca urmare a alianței lui cu căpetenia statală romană este văzut aici ca fiind o parte a domeniului de influență romană (Isaia 28,15; 57,9; Daniel 9,27). Vedem aici că acest popor fără Dumnezeu este atacat de puteri demonice, care îi vor chinui timp de cinci luni. Ce putere armată va fi aceasta, care în timpul din urmă va ataca Israelul fără Dumnezeu, cu toate că Israel a încheiat o alianță cu căpetenia statală romană? Cine este acest dușman, pe care Dumnezeu îl trimite ca o judecată, dar care în același timp este mânat de puteri demonice? Nu poate fi nimeni altcineva decât numai împăratul nordului; el nu este numit aici cu numele (Asiria), așa cum de fapt este cazul și în celelalte două cărți profetice, care vorbesc despre timpurile națiunilor: Daniel și (parțial) Zaharia. Găsim noi o confirmare în acest capitol, că Duhul Sfânt se referă aici realmente la asirian? Gândim că da.

Așa cum am spus, asirianul este nuiaua mâniei lui Dumnezeu (Isaia 10,5), și Domnul va face să răsunе glasul Lui înaintea lui (Ioel 2,11). Tot așa și aici el este trimis ca judecată din partea lui Dumnezeu (Apocalipsa 8,13; 9,1.4.5); în același timp însă el este mânat de puteri demonice (versetele 1-3), care îl umplu cu mândrie și ură (Isaia 10,12-15), așa că în cele din urmă va avea parte de aceeași judecată ca și diavolul (Isaia 30,33a; Apocalipsa 20,10).

Vedem mai departe, că el primește putere asupra iudeilor fără Dumnezeu, dar nu asupra acelor care au pecetea lui Dumnezeu (rămășița); realmente noi știm, că la invazia asirianului iudeii credincioși din Iudeea au fugit deja în străinătate, în timp ce rămășița rămasă în urmă în Ierusalim va fi păzită de Dumnezeu Însuși.

El primește putere timp de cinci luni asupra iudeilor fără Dumnezeu, ca să-i chinuie; Aceasta poate foarte bine să fie timpul dintre prima și a doua asediere, pe care el o va face împotriva Ierusalimului (despre prima am vorbit deja, a doua urmează). În acest timp el va ține țara ocupată și o va asupri îngrozitor, dar nu va fi încă timpul să-i omoare (versetele 5 și 6). Am văzut în Zaharia 14,2, că jumătate din locuitorii Ierusalimului vor fi duși în captivitate (după prima asediere), dar că restul poporului din cetate nu va fi nimicit. La aceasta trebuie să ne gândim, că adevărata bătălie (recolta cerealelor din Isaia 17) va avea loc abia la revenirea lui Hristos (compară cu locurile citate din Maleahi 4; Matei 13 și Apocalipsa 14). Până în acest moment cei păcătoși vor trebui să aibă parte de asuprirea îngrozitoare din partea asirianului, fără ca ei să poată fi salvați prin moarte de la aceasta (versetul 6; compară cu Ieremia 8,3).

5. Primul atac al asirianului

Dacă în continuare comparăm această descriere a marilor puteri armate dușmane, care vor năvăli în Israel (versetele 7-9), cu celelalte descrieri, atunci vom remarca concordanța cu (de exemplu) Ioel 1,6 și 2,2-10, unde găsim oștirea asiriană. Caracterul acestei oștiri este împărătesc, căci ei au pe capete ceva asemănător cu cununile de aur; aceasta face aluzie la demnitatea regală a căpeteniei statale asiriene (vezi Isaia 8,7; Naum 3,18; Daniel 8,23-25; 11,40-45). Dar nu este o împărăție independentă: erau *un fel de* cununi care păreau de aur (Apocalipsa 9,7), și ce este și mai important: din față erau bărbătești (puteri), dar din spate păreau să aibă păr ca femeile, și noi știm, că aceasta indică spre dependență și supunere (Numeri 6,5; 1 Corinteni 11,1-16). Realmente împăratul nordului nu va fi puternic prin propria lui putere, ci se sprijină pe marea putere, care stă înapoia lui: Gog, căpetenia Rusiei (Daniel 8,24). Și în sfârșit, în coada lui se află otravă de scorpion, cu care vor otrăvi și produce pagubă poporului. Acestea sunt idei diabolice (ca să nu zicem ideologii) cu care el exercită puterea (vezi versetele 3 și 5). Pe baza situației politice actuale aceasta s-ar putea referi atât la comunism, cât și la islam, dar mai bine să nu facem speculații în privința aceasta. În orice caz această otravă diabolică pare să fie în legătură cu viclenia, șiretenia și lingușelile pe care le găsim în Daniel 8,23-25 și 11,32 despre împăratul nordului. Prin aceasta el va pune stăpânire pe popor și-l va nimici.

Necazul rămășiței

După această descriere a invaziei asirianului în Palestina și a cuceririi Ierusalimului vrem la sfârșitul acestui capitol să ne ocupăm cu o temă, care ocupă un spațiu foarte mare în profeții, și anume cu simțămintele profunde, care vor stăpâni rămășița în ultim jumătate a săptămânii-an. Cât de necrezut de greu va fi încercată credința izraeliților credincioși în acest timp! Noi înșine suntem impresionați, când vedem, cât de mult trebuie să îndure înainte să intre în slava făgăduită. În necazul lor îngrozitor vor striga, da, la Dumnezeu lor după salvare, mărturisindu-și păcatele și crezând în Mesia, pe care Îl așteaptă din cer. Cât de important este și pentru credința noastră să vadă cum acești iudei credincioși rămân neclintiți, cu toată greutatea încercărilor. Am văzut deja de mai multe ori, că mai ales psalmii ne arată cu ce fel de sentimente credincioșii sunt legați de Ierusalim și de Templu, și cum Hristos este acolo subiectul gândurilor lor.

În a doua carte a psalmilor ne aflăm însă în ultima jumătate a săptămânii-an, când credincioșii din Iudeea vor fugi din țară. Aici ei sunt departe de Templu și suspină în mijlocul popoarelor printre care se află. În același timp simt păcătoșenia poporului cu conducătorul lor, cu antihrist. Această stare de captivitate, alungați din țară, o regăsim simbolic în istoria lui Iona. Cartea Iona în ansamblul ei este tot așa de profetică ca și celelalte cărți ale micilor proroci. Strigătul după ajutor al lui Iona din pântecul peștelui (capitolul 2) este același strigăt de ajutor ca și al rămășiței în psalmi (în mod deosebit în cartea a doua): „Mă aruncaseși în adânc, în inima mărilor, și curenții mă înconjuraseră; toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine. Ziceam: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi privi spre Templul Tău cel sfânt.” (Iona 2,3.4) El se afla printre păcătoșii slujitori la idoli ai poporului: „Cei care se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea (aceasta înseamnă: pe Dumnezeu lor îndurător) de la ei. Eu însă îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini jurămintele pe care le-am făcut. Mântuirea este a Domnului.” (Iona 2,8.9) Vrem să ne ocupăm

foarte scurt cu acest gând din cartea a doua a psalmilor; ne vom referi mereu la unele locuri specifice.

Cartea a doua a psalmilor

O prezentare pe scurt a acestei cărți găsim în primii doi psalmi ai cărții. Observă că în această carte Numele Dumnezeului legământului – Iehova – nu se întâlnește aproape deloc, deoarece legătura publică dintre Dumnezeu și popor a fost întreruptă prin slujirea la idoli și fuga rămășiței. Vedem aici, cum ei sunt departe de Sfânta Sfintelor lui Dumnezeu (Psalm 42,2.4; în versetul 6 sunt în timpul refugiului: 43,3-5), dar cu încredere se îndreaptă spre Dumnezeu. În Psalmul 42 îndură apăsarea din partea popoarelor vrăjmașe (versetele 3b,9,10), și în Psalmul 43 este vorba de iudeii fără Dumnezeu (versetul 1). În Psalmul 44 ei compară trecutul glorios cu ocară prezentului în mijlocul națiunilor (versetul 14); ei sunt oile împrăștiate (versetul 11 și 12) din Zaharia 13,7. Psalmi 45-49 arată apoi, cum Se arată Mesia, ca să elibereze pe cei credincioși și să ia în posesiune domnia Sa; Psalmul 45 vorbește despre slava Persoanei Sale, Psalmul 46 despre eliberarea poporului (versetele 1.4-6.9-11); Psalmul 47 prezintă domnia regală a lui Dumnezeu peste pământ (Mesia este Dumnezeu), Psalmul 48 arată felul în care va lua naștere eliberarea: judecata asupra națiunilor (versetele 4-8) și slava restaurată a Sionului și a Templului (versetele 1-3.8.9.11-14); Psalmul 49 arată ce înseamnă adevărata salvare: Dumnezeu salvează sufletul de la pierzarea veșnică (versetele 7.8.12-16).

După ce în Psalmii 45-49 sunt prezentate principiile generale, ele sunt tratate detaliat în restul cărții. Psalmii 50 și 51 conțin nucleul lucrurilor: Dumnezeu are un litigiu cu poporul Său din cauza păcatelor lor (Psalm 50,4.14.15), dar este o diferență între credincioși și cei fără Dumnezeu (versetele 16-23). Baza, pe care iudeul se poate apropia de Dumnezeu, va fi mărturisirea deplină a vinii (Psalmul 51). Acești doi psalmi conțin cadrul celorlalți psalmi ai acestei cărți: în Psalmii 52-54 vedem nelegiuirea în Ierusalim sub antihrist (compară cu Psalm 50,16-21), și în Psalmii 55-68 găsim sentimentele de vinovăție ale rămășiței, precum și credința și nădejdea ei, după aceea la sfârșit pacea (aceasta este în concordanță cu Psalmul 51). În Psalmul 52 vedem pe antihrist ca cel „puternic” și ca „înșelător”, în Psalmul 53 ca „nebn”, care nu recunoaște pe Dumnezeu, și în Psalmul 54 îl vedem ca „străinul” și „omul crud”, și toate acestea în legătură cu necazul rămășiței.

În Psalmul 55 credinciosul (cu toate că el se află în evadare, versetele 2.6-8) vede violența în Ierusalim (versetul 9) și este întristat din cauza aceasta. În Psalmul 56 credinciosul se plânge, în timp ce plin de frică rătăcește înapoi și încolo (versetul 8), însă Dumnezeu este locul lui de scăpare (Psalmul 57). Deosebit de remarcabil este că mulți dintre acești psalmi au fost scriși în timpul refugiului lui David dinaintea lui Saul (care este un tablou al lui antihrist); vezi titlurile Psalmilor 52; 54; 56; 57; 59; 60; 63. În Psalmul 58 credința se bazează pe dreptul lui Dumnezeu, în Psalmul 59 pe ajutorul lui Dumnezeu și pe judecata Sa: națiunile sunt bătute (versetele 14-17). Psalmul 60: rămășița a fost alungată, dar este salvată, și dușmanii sunt nimiciți (versetele 2.5-9). Dar toate acestea sunt realitate numai pentru credință; în realitate ei se află încă în captivitate (Psalm 61,2); în același timp ei speră în Împăratul (versetele 6 și 7) și în Dumnezeu, a cărui credincioșie este neschimbabilă (Psalm 62). În Psalmul 63 ei sunt încă pe un pământ uscat și fără apă, dar aici îi îmbărbătează speranța venirii lui Mesia (versetele 1 și 11).

După aceea credința devine realitate: păcătoșii sunt nimiciți (Psalmul 64) și credincioșii eliberați (Psalmul 64,10), păcatele lor sunt ispășite (Psalmul 65,3); ei sunt aduși înapoi la Templu (versetul 4) și sunt binecuvântați din belșug (versetele 9-13). Tot pământul ia parte la bucuria lor (Psalmul 66), și tuturor națiunilor li se vestește eliberarea lui Israel (Psalmul 67). Psalmul 68 este punctul culminant: Hristos apare în slavă și împrăștie pe dușmani, eliberează pe poporul Său și Își începe domnia. Este minunat apoi să vedem cum la descrierea slavei lui Mesia se include imediat o prezentare de ansamblu a drumului greu până la această slavă, un drum de umilire, de ocară, de suferințe și moarte (Psalmul 69). El, Cel fără păcat, în mâinile oamenilor păcătoși! Ce ei Îi fac vedem în Psalmii 69-71. Și de aceste suferințe – desigur, numai în măsura în care ele nu se referă la suferințele pentru ispășire, ci numai la suferințele din pricina dreptății – va avea parte rămășița; în mod deosebit vedem în Psalmul 71 rămășița aflată sub violența lui antihrist (versetul 4). Dar există o salvare (Psalm 69,30-36; 71,21-24), și în final adevăratul Solomon (Prințul păcii) va domni cu dreptate și neprihănire. Atunci toate națiunile Îl vor onora și Israel va savura binecuvântările Împărăției de o mie de ani (Psalmul 72).

Alte locuri din Scriptură, care vorbesc despre necazul credincioșilor

După această privire de ansamblu foarte sumară, care poate sluji numai ca ghid, ca să se studieze acești psalmi în lumina profeției, vrem să mai vedem pe scurt ce spun ceilalți psalmi și prorocii despre acest chin sufletesc al rămășiței. Psalmul 107 l-am citat deja mai înainte și am văzut cum rămășița va merge în captivitate (versetele 38-42); cei cu adevărat înțelepți vor lua seama la bunătățile Domnului (versetul 43). Deosebit de important pentru noi este și Psalmul 123, deoarece acolo noi găsim rămășița strâmtorată în Ierusalim, în timp ce până acum am văzut mai mult rămășița în captivitate. Psalmii 120-134 sunt, așa cum am spus, așa-numitele „cântări ale treptelor”; ei stau în legătură cu „urcarea” la Ierusalim. Deci, acești cincisprezece psalmi ne oferă o privire frumoasă deosebită despre eliberarea Ierusalimului în timpul din urmă, când rămășița din captivitate se va urca la Ierusalim, ca să elibereze cetatea (sperăm să dezbatem aceasta mai detaliat). Acești cincisprezece psalmi constau din cinci grupe de câte trei psalmi; primi trei ne arată rămășița în captivitate (vezi locul deja citat din Psalmul 120,5), însă rămășița dorește fierbinte după Ierusalim (Psalm 122,11). În Psalmii 123-125 vedem rămășița strâmtorată în Ierusalim și salvarea ei. În Psalmul 123 ei oftează sub batjocura „celor fără griji” (sau: aroganți; aceștia sunt asirienii, vezi 2 Împărați 19,28) și sub disprețul „celor mândri” (aceștia sunt poporul lui antihrist, vezi Isaia 33,14,19). În Psalmul 124 ei laudă pe Domnul, că au scăpat de „valurile năprasnice”. Am văzut deja, că fluviul este un tablou al asirianului (Isaia 8,7,8; 28.2.15.18; 59,19), și „apele îngâmfate” sunt tot așa ca cei mândri din Psalmul 123 poporul fără Dumnezeu aflat sub antihrist; aceste două puteri rele vor pune curse celor credincioși, asemenea păsărarului (versetul 7; vezi și Psalmul 64,5; 91,3; 140,5; 141,9,10; Ieremia 5,26).

În ceea ce privește prorocii, este imposibil să ne ocupăm detaliat de toate multele locuri din Scriptură. Și aici ne limităm la câțiva, ceea ce însă nu trebuie să diminueze importanța acestei teme. Sentimentele și afirmațiile rămășiței în această perioadă de timp sunt diferite. Uneori este un ton de deznădejde (în model în Ieremia 20,14-18), dar mult mai frecvent este tonul încrederii ferme în Dumnezeu în timpul de necaz (Isaia 25,9; 33,2), o credință care va bate pe asirian și pe ceilalți dușmani (Mica 7,7-13; Habacuc 3,16-19) și că Domnul Își va aduce

aminte de cei credincioși (Maleahi 3,16). Uneori găsim și că ei se bazează pe propria lor credincioșie (Ieremia 15,15-18), însă totodată (și aceasta este frecvent cazul) poporul recunoaște vina lui mare și de asemenea dreptatea lui Dumnezeu în judecata asupra poporului; mărturisirea vinii și întoarcerea la Dumnezeu (pocăința) conduc ca ei să nu se bazeze pe dreptatea lor, ci pe harul lui Dumnezeu (citește Isaia 42,24,25; 59,9-15; Osea 5,15; Ioel 2,12-14; Nica 7-9).

Cel mai puternic este strigătul permanent după salvare în necazul îngrozitor; un strigăt după vindecare, salvare și răzbunare (Ieremia 17,14-18; 18,19-23). Credincioșii din Ierusalim vor implora împreună pe Domnul să-i salveze (Ioel 2,15-17) și-L vor întreba: „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-ascuți? Eu strig la Tine: ‚Violență!‘ și Tu nu măntuiești.” (Habacuc 1,2-4) În unele din aceste locuri din Scriptură (vezi și Isaia 66,5) citim că cei fără Dumnezeu întreabă: unde este Dumnezeul vostru? Cum își ține El cuvântul? Să Se glorifice Domnul! Da, iudeii fără Dumnezeu suferă necazul din partea asirianului tot așa ca și credincioșii din Ierusalim; ambele grupe sunt în necaz, dar credincioșii simt în afară de aceasta și ura îngrozitoare a concetățenilor lor: a antihristului și a aliaților lui, care batjocorind îi întreabă unde este Dumnezeul lor, în care ei s-au încrezut. Ei au crezut, și acum cu toată credința lor au ajuns în același necaz; unde este acum credința lor? Este același lucru pe care l-au spus iudeii Domnului Isus la cruce: „S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește!” (Psalm 22,8; Matei 27,43; vezi și Psalm 42,3,10; 79,10; 115,2).

Mângâierea venită din partea lui Dumnezeu

Va tăcea Dumnezeu cu adevărat și va lăsa rămășița în soarta ei? Nicidecum! Sunt numeroase cuvintele de mângâiere, pe care Domnul le adresează celor credincioși ai Lui, și numeroase sunt și anunțurile mai dinainte a judecării asupra dușmanilor și a binecuvântării pentru rămășiță. Dacă poporul s-ar pocăi, atunci ei vor fi ca un zid solid din față, și dușmanii vor lupta împotriva lor, dar nu-i vor birui (Ieremia 15,19-21). Da, va fi așa, că oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit, căci mântuirea va fi pe Muntele Sionului și în Ierusalim, așa cum a spus Domnul (Ioel 2,32). Deseori prorocii rostesc cuvinte de îmbărbătare a poporului strâmtorat: „Încurajați mâinile slăbite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: ‚Fiți tari și nu vă temeți! Iată, Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuși va veni și vă va mântui.‘” (Isaia 35,3,4) „Domnul este bun, El este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei ce se încred în El. Dar cu niște valuri ce se varsă peste mal, va pune capăt cetății lor (aceasta este Ninive)” (Naum 1,7,8) Și marele principiu pentru acest timp îngrozitor, atâta timp cât pacea nu este prezentă, spune: „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Habacuc 2,4). Unde nu este nici o perspectivă de pace imediată, unde fărădelegea câștigă teren, pretutindeni domnește strâmtorare și război, acolo numai credința poate rezista – credința, care nu vede nici o ieșire din situație, ci nădăjduiește și se încrede în făgăduințele de nezgduit ale lui Dumnezeu. Minunate făgăduințe, așa cum de exemplu citim în Isaia 33, că viitorul aparține celor sinceri și credincioși (versetele 14-24); ei vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui, ei vor vedea Ierusalimul ca locuință stabilă, când Domnul va sta minunat înaintea lor, deoarece Domnul vrea să le dăruiască salvare și iertare: El va fi Împăratul lor.

5. Primul atac al asirianului

Dumnezeu Însuși dă celor credincioși ai Lui făgăduința sigură a salvării; de mai multe ori El îi cheamă să nu se teamă de dușman (în mod deosebit nu de asirian), deoarece El va nimici pe dușman.

„Poporul Meu, care locuiești în Sion, nu te teme de asirian; da, el te lovește cu nuiua și își ridică toiagul împotriva ta, cum făceau egiptenii. Dar, peste puțin timp, pedeapsa va înceta și mânia Mea se va întoarce împotriva lui, ca să-l nimicească. Domnul oștirilor va învârti biciul împotriva lui, cum a lovit pe Midian la stânca Oreb; și Își va mai ridica toiagul odată asupra mării, ca odinioară la Egipt. În ziua aceea, se va lua povara lui de pe umărul tău și jugul lui de pe gâtul tău” (Isaia 10,24-27).

„... Iată, toți cei ce sunt mâniați pe tine vor fi înfrunțați și acoperiți de rușine; cei ce se luptă cu tine vor fi de nimic și vor pieri. ... Căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, te iau de mâna dreaptă și-ți zic: „Nu te teme de nimic, Eu te voi ajuta!” (Isaia 41,8-20; 43,1-8). „Ascultați-Mă, voi care cunoașteți dreptatea, popor care ai în inimă Legea Mea! Nu te teme de disprețul oamenilor ... Căci îi va mânca molia ca pe o haină ... dar dreptatea Mea va fi pentru totdeauna și mântuirea Mea din generație în generație” (Isaia 51,7.8). „Dar cel care se încrede în Mine va moșteni țara și va stăpâni muntele Meu cel sfânt.” (Isaia 57,13)

Domnul spune despre cei credincioși: „Ei vor fi ai Mei”, zice Domnul oștirilor, „Îmi vor fi o comoară, în ziua pe care o pregătesc Eu. (compară cu Psalmul 118,24) Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său care îi slujește. Și veți vedea (cei fără de Dumnezeu) din nou atunci deosebirea dintre cel drept și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește (compară cu Apocalipsa 3,9). „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei mândri și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde”, zice Domnul oștirilor, „și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări soarele dreptății, și vindecarea va fi sub aripile Lui; ... Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu”, zice Domnul oștirilor.” (Maleahi 3,17-4,3)

Pe baza acestor făgăduințe rămășița poate păși cu deplină încredere în întâmpinarea viitorului; ei recunosc judecățile ca venind de la Dumnezeu, ei privesc spre pace și așteaptă învierea morților lor. Se merită osteneala ca în acest context să se studieze Isaia 26, dar noi putem aici să îndreptăm atenția numai spre câteva puncte. Este o cântare, pe care o vor cânta cei salvați din Iudeea (compară cu Apocalipsa 14,1-5), dar salvarea aici nu este încă deplină: este încă noapte (versetul 9), ei sunt încă ascunși (versetul 20); scăparea este hotărâtă deja pentru ei (versetele 9.11.21); stăpânii, care au stăpânit peste ei (versetul 13) vor fi judecați; ei înșiși vor avea pace (versetul 12). Morții lor vor trăi (versetul 19; compară cu Ezechiel 37; Daniel 12,2), dar morții păcătoși nu vor mai trăi (versetul 14).

Aceste gânduri le găsim și în versetele importante din Osea 6,1-3: „Veniți, să ne întoarcem la Domnul! Căci *El* ne-a sfâșiat, dar tot *El* ne va vindeca; *El* ne-a lovit, dar tot *El* ne va lega rănile. *El* ne va da iarăși viața, în două zile (două mii de ani, compară cu Ioan 4,43); a treia zi ne va scula și vom trăi înaintea feței Lui. Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci *El* se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul.”

Sau așa cum exprimă Ioel: „Și voi, fii ai Sionului, bucurați-vă și înveseliți-vă în Domnul Dumnezeul vostru, căci *El* vă va da ploaie la timp, vă va trimite ploaie timpurie și ploaie târzie, ca la început. Ariile se vor umple de grâu și teascurile vor geme de must și de

untdelemn; ... Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, și nu este altul. Și poporul Meu niciodată nu va mai fi dat de rușine.” (Ioel 2,23-27).

6. ULTIMELE ZILE

Am ajuns la ultima etapă a evenimentelor, care vor avea loc scurt timp înainte de revenirea Domnului nostru Isus împreună cu Adunarea Sa. Mai mult decât oricând, Ierusalimul este aici punctul central al evenimentelor. În momentul când începe acest capitol, Palestina, în care iudeii reînțorși au instaurat un stat iudeu, va fi ocupată de armatele asiriene (probabil Siria și Iracul), împreună cu aliații lor (cu numele lor actual probabil Iordania, Arabia Saudită și altele), și anume sub conducerea „împăratului nordului”. Acest împărat a invadat țara cu oștirea lui, a instituit asedierea Ierusalimului și a cucerit cetatea, însă nu a pustiit-o complet; jumătate din populație este într-adevăr în captivitate, însă restul nu au fost nimiciți.

Credincioșii din Iudeea sunt relativ în siguranță în afara țării, însă în Ierusalim a rămas o grupă mică de credincioși, care vor fi greu încercați și vor striga la Dumnezeu după salvare; până în acest moment ei nu au avut parte de grozăviile cele mai mari. Mâna asirianului apasă greu asupra populației țării, în măsura în care ei nu s-au supus lui. Totodată el încearcă prin șiretlicuri să câștige simpatia multora. El observă atent pe „aliații” lui, dacă nu cumva îi poate lua și pe ei sub influența lui. Înapoia lui stă marea putere rusă, care supraveghează cum evoluează situația în Orientul Apropiat. Da, ochii lumii întregi, și în mod deosebit ai căpeteniei statale romane, sunt îndreptați spre acest ținut tensionat.

Oștirile romane năvălesc

Desigur antihrist nu va fi inactiv în această perioadă. Am văzut că, conducătorii Ierusalimului au încheiat alianță cu imperiul roman (Isaia 28,15; 57,9; Daniel 9,27), ca să se apere împotriva invaziei asirianului. Dar deoarece asirianul a inundat țara așa deodată, iudeii necredincioși sub conducerea împăratului lor, plini de frică, cheamă în ajutor pe marele lor aliat. Din ceea ce urmează putem recunoaște că antihristul a știut să părăsească la timp cetatea, ca să scape la prietenul său puternic. El va lăsa poporul lui singur. Astfel el ajunge la Roma ca împărat fără țară, fugind de puterea de ocupație. Împărăția lui este definitiv terminată (chiar dacă el nu știe), și acesta este motivul pentru care el începând cu Apocalipsa 16 nu mai este numit „fiara din pământ” – ceea ce arată că este vorba de împărăția sa -, ci „prorocul mincinos” (Apocalipsa 16,13; 19,20), ceea ce arată spre puterea lui spirituală: spre influențele diabolice, prin care el a știut să pună stăpânire pe oameni și pe care el i-a ademenit la idolatria lui oribilă (Matei 12,43-45; 24,24; Ioan 5,43; 2 Tesaloniceni 2,3-10; Daniel 11,36-39). Pe baza alianței lui el va convinge pe prietenul lui să alcătuiască o oștire mare și să pornească la atac, având ca țintă eliberarea țării de sub jugul asirianului, dar în afară de aceasta, ca să nimicească rămășița și să împiedice guvernarea lui Hristos, care este gata să înceapă, așa cum vom vedea.

În cartea Apocalipsa capitolul 16 avem cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. Aceasta este ultima etapă a judecăților lui Dumnezeu pe pământ, scurt timp înainte ca Hristos să coboare din cer. Nu mai este mânia lui Dumnezeu, ci mânia Mielului, care va fi vărsată asupra oamenilor. Începând cu versetul 12 citim: „Al șaselea (înger) a vărsat potirul lui peste fluviul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secăt, ca să fie pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos,

trei duhuri necurate, ca niște broaște. Acestea sunt duhuri de demoni care fac semne și care se duc la împărații întregii lumi locuite, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. ... Și i-au strâns în locul care în evreiește se numește Armaghedon.”

În cele cinci potire anterioare - în capitolul 15 au fost prezentați biruatorii, care au trecut prin judecăți – vedem judecăți ale lui Dumnezeu asupra diferitelor părți ale pământului; mai întâi asupra „pământului” în sens restrâns, în Apocalipsa acesta este în general ținutul mărturiei publice a lui Dumnezeu, care stă într-o relație fixă cu Dumnezeu, deci înainte de toate creștinătatea și deseori totodată domeniul politic, în care se află biserica romană, deci imperiul roman. Apoi potirul al doilea asupra mării, acestea sunt mulțimile de popoare neorganizate din afara imperiului roman; apoi izvoarele de apă, popoare deosebite; apoi asupra soarelui: sursa de viață a oamenilor, care devine o forță ucigătoare. După aceea asupra fiarei însăși și a împărăției ei.

Ajungem apoi la al șaselea potir al mâniei. Mai întâi se amintește că se pregătește drumul pentru împărații din Orientul îndepărtat, care deci de asemenea participă la marele atac al căpeteniei romane și al aliaților ei: împărații pământului; foarte probabil aceștia sunt iarăși „pământul roman” (compară cu Luca 2,1; Apocalipsa 17,11-14). Probabil este o legătură între acești împărați din Orientul îndepărtat și „cei patru îngeri”, care sunt legați la marele râu „Eufrat” (Apocalipsa 9,13-16). Oricum ar fi, este clar, că oștirea vest-europeană (romană) se pregătește să intre în Palestina, ca să lupte împotriva lui Dumnezeu Însuși. Ei se adună într-un loc numit „Armaghedon”, aceasta înseamnă „Har Megiddo”, adică muntele (sau ținutul muntos) din Megiddo.

Dacă comparăm aceste versete cu capitolul 19,19, mi se pare că se vede foarte clar, că acesta este și locul unde va fi judecată și oștirea romană – la ce să servească altfel numirea numelui acestui loc de strângere? Dacă acesta este teritoriul mării bătălii, atunci ni se amintește totodată de marile bătălii, care au avut loc în timpurile de demult în câmpiile din Megiddo. Tocmai acest câmp de bătălie renumit este locul unde au căzut mulți împărați. Mai întâi citim în Biblie despre un împărat al lui Megiddo, care a fost bătut de Iosua (Iosua 13,7.21). După aceea auzim de o bătălie, pe care a condus-o Barac împotriva lui Iabin, împăratul din Hațor, cu Sisera, căpetenia armatei; amândoi au fost bătuți (Judecători 4,7.24; 5,19). Și Ghedeon a dus o bătălie în aceste ținuturi, și anume împotriva madianiților, căpeteniile acestora au fost omorâți (Judecători 6,33; 7,1.25). Saul a luptat ultima lui luptă în aceste ținuturi, pe muntele Ghilboa, și acolo a căzut (1 Samuel 31,1); el este unul din modelele cele mai clare ale lui antihrist. În timpul lui Solomon Meghido a fost unul din punctele strategice cele mai importante (1 Împărați 9,15-19). Meghido este locul unde împăratul lui Iuda Ahazia a fugit și unde a murit, după ce el a fost rănit de soldații lui Iehu (2 Împărați 9,27). În final citim în Scriptură că locul acesta era locul unde a căzut împăratul Iosia în lupta împotriva faraonului Neco (2 Împărați 23,29); plângerea, pe care Israel a făcut-o cu privire la el, pătrunde până în timpurile din urmă: când ei vor plânge de durere, când vor vedea pe Acela, pe care L-au străpuns (2 Cronici 35,25; Zaharia 12,11). După aceea Meghido a fost frecvent scena judecăților și războaielor; în timpul macabeilor, mai târziu sub ocupația romană, și apoi mult mai târziu în timpul atacurilor turcilor, și în cele din urmă în primul război mondial.

Judecata asupra fiarei și a prorocului mincinos (I)

Această câmpie din Meghido, înconjurată de munți, câmp de bătălie pe parcursul secolelor, unde au căzut deja foarte mulți împărați, va fi și locul unde căpetenia statală romană și antihrist își vor aduna trupele și unde Domnul Isus îi va nimici. Chiar dacă ei au intenția să elibereze Palestina, și să alunge pe asirian, totuși scopul lor principal este să lupte împotriva lui Mesia și a trupelor Sale. „Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său: ‚Să rupem legăturile lor și să aruncăm departe de noi funiile lor!’” (Psalm 2,2.3). „Toți (cei zece împărați) au *același gând* și dau fiarei atât puterea, cât și autoritatea lor. Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domn al domnilor și Împărat al împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui.” (Apocalipsa 17,13.14) Lupta lor este împotriva Mielului, când El, Cel care este Dumnezeu Însuși (compară 1 Timotei 6,14-16), va veni din cer împreună cu toți sfinții cerești și îngerii din cer, ca să-i bată. Găsim aceasta în Apocalipsa 19: „Apoi am văzut cerul deschis și iată un cal alb. Cel ce sta pe el Se numește ‚Cel credincios’ și ‚Cel Adevărat’ și El judecă și Se luptă cu dreptate. ... Oștile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui iese o sabie ascuțită, cu două tăișuri, ca să lovească neamurile cu ea; îi va păstori cu un toiag de fier (vezi capitolul 2,27; 12,5; Psalm 2,9); și va călca în picioare teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic (vezi capitolul 14,19) ... Și am văzut fiara și pe împărații pământului și armatele lor adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu armata Lui. Și fiara a fost prinsă; și împreună cu ea era prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.” (versetele 11.14.15.19-21). Acesta este sfârșitul venit deodată și definitiv al acestor doi oameni diabolici, care îndrăznesc să se ridice împotriva lui Dumnezeu. Dacă ei toți și-au unit puterile, ca să lupte împotriva Mielului, ei vor fi nimiciți de El, înainte ca ei să poată întreprinde ceva. Prin aceasta ei sunt despărțiți de alte evenimente – rolul lor s-a terminat. Despărțiți pe deplin de ceea ce urmează să aibă loc (în legătură cu asirianul), ei sunt scoși înainte de vreme de pe scenă.

Diferența dintre asirian și fiară

Acest ultim punct este deosebit de important. Este esențial să diferențiem judecata asupra fiarei și prorocului mincinos și judecata asupra asirianului, atât în ceea ce privește caracterul judecății cât și a locului și timpului când aceasta are loc. Deseori se presupune că oștirea romană și cea a asirianului cu puterile lui se vor aduna la un loc și Domnul le va bate pe amândouă, dar mie mi se pare că sunt indicii clare, că această părere este greșită. În primul rând se observă că niciunde în Scriptură romanii și asirienii nu sunt numiți în lupta finală. Aceasta nici nu poate avea loc, căci noi am văzut, că sunt două feluri de prorocii: unele care vorbesc despre „timpurile neamurilor”, când Israel nu va mai fi recunoscut de Dumnezeu ca popor și puterea mondială va fi încredințată căpeteniilor națiunilor, care se succed unele pe altele (fiara romană fiind ultima dintre ele), și acelea care vorbesc despre timpul în care Israel a fost încă recunoscut ca popor al lui Dumnezeu, dar trăiește în păcat și are parte de judecată

prin nuiaua lui Dumnezeu, aceasta este asirianul. Atât căpetenia națiunii, cât și asirianul s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu și vor fi judecați, dar din motive total diferite: asirienii, pentru că ei s-au fâlit împotriva lui Israel, în timpul când Dumnezeu încă a recunoscut Israelul și a existat o rămășiță; căpeteniile națiunilor din pricina mândriei lor și asupra lui „Lo-Ami”, atunci când ele au primit puterea din partea lui Dumnezeu. De aceea este foarte simplificat să se spună, că cele două judecați sunt una și aceeași judecată, și aceasta cu atât mai mult cu cât Biblia le diferențiază așa de pregnant una de alta și le tratează prin proroci cu totul diferiți. Greșeala este într-adevăr de înțeles, căci atunci când oștirea romană se adună, toți „împărații pământului” se vor strânge, și la pornirea asirianului vor fi toate „națiunile pământului”. Însă aceste expresii cu certitudine nu înseamnă același lucru. În limbajul profetic al „prorocilor Lo-Ami”, „pământul” este în principal pământul roman, așa cum s-a spus odinioară, deci centrul guvernării ultimului imperiu mondial; dar în „ami-prorocii”, pământul este orizontul profetic al lui Israel, căci acolo guvernarea lui Dumnezeu în Israel stă în centru. Deci în primul caz este vorba de împărații romani (Apocalipsa 17,12-14), în cazul al doilea de națiunile din jurul Palestinei.

În concordanță cu aceasta este aici și faptul că în fiecare judecată Hristos apare într-un caracter cu totul deosebit. Cu privire la puterile romane este vorba de domnia asupra națiunilor: acolo El este „Fiul Omului”, care ca Leul din seminția lui Iuda, ca Mielul care eliberează lumea de păcat, primește din mâna lui Dumnezeu puterea mondială (Daniel 7,13.14; Apocalipsa 5,1-7). (În același timp El este Dumnezeu, compară Daniel 7,13.22; 1 Timotei 6,14-16 cu Apocalipsa 19,16). Ca Împărat al împăraților El bate capul națiunilor, nimicește domnia omenească și întemeiază o Împărăție proprie, care în veac nu va fi distrusă (Daniel 2,44.47; Apocalipsa 20,4c). Cu privire la asirian nu este vorba de domnia mondială, ci de protejarea rămășiței recunoscute de Dumnezeu, care va fi strâmtorată de asirian. De aceea în acest caz Hristos este numit totdeauna Iehova, Dumnezeuul legământului. În acel timp Israel va fi din nou recunoscut de Dumnezeu, aceasta înseamnă partea credincioasă a poporului, care s-a întors la Dumnezeu. Domnul Se face una cu această rămășiță, așa cum am văzut, și El va veni să-i elibereze și să bată pe dușmanii lor. De aceea în legătură cu nimicirea asirianului se vorbește totdeauna și de eliberarea rămășiței. Sfinții vor fi într-adevăr și ei asupriți de fiara romană (Daniel 7), însă acolo este caracteristică, căpetenia națiunilor, care a primit puterea de la Dumnezeu, prigonește acum pe cei credincioși lui Dumnezeu, se ridică împotriva lor și îi batjocorește, deoarece Dumnezeu nu mai este cu ei. Însă caracterul asupririi din partea lui Asur este, că el este trimis împotriva poporului lui Dumnezeu, împotriva poporului cu care Dumnezeu stă acum în strânsă legătură (aceasta este rămășița, adevăratul Israel), împotriva căruia asirianul se fălește.

Aceasta ne conduce la un alt punct: judecata asupra fiarei o face Hristos *singur* (făcând excepție de oștirile cerești), căci în privința aceasta este vorba de nimicirea tuturor domniilor omenești (cele ale națiunilor în fiară și a lui Israel în prorocul mincinos), în acest caz Israel însuși nu va putea juca nici un rol, deoarece el este Lo-Ami. Dar când este vorba de asirian și deci de o rămășiță recunoscută, atunci rămășița însăși are un rol important în lupta împotriva lui Asur (chiar dacă judecata propriu-zisă asupra împăratului din nord este rezervată Domnului Însuși). Tema aceasta o vom trata mai detaliat. În ultimul caz este tot așa ca în timpurile Vechiului Testament, când Dumnezeu a luptat pentru poporul Său și împreună cu ei a bătut pe dușmanii săi (vezi momentan Zaharia 14,3).

Două puncte pot să simplifice această temă, și anume diferențierea referitoare la locul și timpul acestor judecăți. Judecata asupra fiarei și a prorocului mincinos are loc în câmpia de la Meghido („locul de exterminare” sau „locul de strângere”), judecata asupra asirianului și aliaților lui are loc în valea lui Iosafat („valea unde Iehova judecă”, Ioel 3,2.12; compară cu 2 Cronici 20); aceasta este foarte aproape de Ierusalim (Zaharia 14,3.4).

Aceste judecăți trebuie să aibă loc în timp la momente diferite; în Apocalipsa 19 Domnul coboară din cer pe un cal alb, dar acolo nu se spune nicidecum că El vine pe pământ. Este o judecată cerească, căci este vorba de Împărăția cerească, care va fi instaurată. Însă la judecata asupra asirianului Hristos ca Iehova vine pe Muntele Măslinilor; El pășește în țară, ca să elibereze pe poporul Său și să lupte pentru ei. Aici este o judecată pământescă, căci este vorba de poporul pământesc al lui Dumnezeu și de o împărăție pământescă în Israel.

Judecata asupra fiarei și asupra prorocului mincinos (II)

Am văzut deci, cum căpetenia romană și antihrist își vor avea sfârșitul. Unele locuri din Scriptură ne relatează mai mult despre această judecată. Cartea Daniel ne descrie sub forme diferite pieirea împărăției romane reînstate și înlocuirea ei prin Împărăția cerească a lui Dumnezeu. „Dar în zilele acestor împărați (și anume: romanii), Dumnezeu cerurilor va ridica o Împărăție care nu va fi distrusă și care nu va trece sub stăpânirea altui popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, dar ea însăși va dăinui pentru totdeauna” (Daniel 2,44; citește versetele 31-45). Deci prin nimicirea împărăției romane toate împărățiile omenești își vor avea sfârșitul, și Dumnezeu va fi Împărat veșnic asupra pământului. Însă capitoul 7 ne învață că Dumnezeu, Împăratul, este în același timp Fiul lui Dumnezeu ... „M-am uitat în timpul viziunilor nopții și iată, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului; a înaintat spre Cel Bătrân de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și o împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi distrusă” (versetele 13 și 14); și în versetele 26 și 27: „Apoi se va așeza judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna (aceasta este fiara romană). Dar domnia, stăpânirea și măreția tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate stăpânirile Îi vor sluji și-L vor asculta.” Aici vedem ceva nou: când fiara romană va fi nimicită, se va instaura o Împărăție dumnezeiască, și centrul ei va fi atunci Israel, căci „poporul sfinților Celui Prea Înalt” va participa la această domnie. Aceștia sunt sfinții iudei, cerești, care aparțin sfinților înviați din Apocalipsa 20,4, care împreună cu Hristos vor trăi și vor domni o mie de ani.

În ceea ce privește pe antihrist, Domnul Isus îl va nimici „cu suflarea gurii Lui” și îl va desființa „cu arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2,8; compară cu Isaia 11,4). El va alunga dușmanul (Țefania 3,15); „Să i se usuce brațul (al păstorului de nimic, al antihristului) de tot și să i se întunece ochiul drept” (Zaharia 11,17). Remarcabilă este vorbirea sumbră din Isaia 30,33. În această secțiune (versetele 27-33) citim despre judecata asupra lui Asur (versetul 31) la revenirea Domnului (versetul 27). Apoi versetul 33 spune: „Căci de mult este pregătit un rug (tofet; vezi 2 Împărați 23,10), pregătit chiar și pentru împărat.” Tofet (înseamnă „a scuipa disprețuitor” sau „locul focului”) este un tablou despre iad (compară cu Ieremia 7,31-33); deci focul iadului este pregătit pentru asirian, dar și pentru „împărat”. Această persoană misterioasă este aceeași ca și cea din Isaia 57,9, Daniel 11,36 și simbolic în Ieremia 4,9; este

ciudat, că el este amintit aici, dar din context devine mai clar, dacă ne gândim, că această prorocie este o parte din secțiunea comună de la capitolele 28-35, în care deja mai dinainte a fost prorocită judecata asupra domnitorului arogant al Ierusalimului, și anume în capitolul 28, versetele 14-22, și de asemenea în legătură cu invazia asirianului (versetele 2, 15, 18,19). Deci din versetul nostru rezultă că antihrist va fi aruncat în iad, așa cum dovedește și Apocalipsa 19,20.

Așa cum am spus, judecata asupra fiarei și a prorocului mincinos și judecata asupra asirianului sunt două judecăți diferite una de alta, dar este clar că venirea din cer, ca să judece primele două puteri în Armagedon, este legată nemijlocit de venirea pe Muntele Măslinilor, ca să judece națiunile adunate în Ierusalim. Este *o venire, o arătare*, dar privită din puncte de vedere diferite și în etape diferite; chiar și venirea Domnului pentru răpirea Adunării este deja prima etapă a revenirii Sale, cu toate că aceasta are loc câțiva ani înainte de venirea Sa pe Muntele Măslinilor. Acest ultim eveniment vrem să-l studiem, prin aceea că ne vom ocupa cu soarta finală a Ierusalimului.

Reîntoarcerea rămășiței care a fugit

Asirianul ține încă Palestina ocupată; mulți din poporul iudeu păcătos au murit deja prin mâna lui, însă rămășița rămâne încă statornică, cu toate că și dintre ei au fost mulți omorâți, în mod deosebit prin antihrist și fiară. În acest timp rămășița din Iudeea se află în mijlocul popoarelor învecinate și acolo strânge puteri noi și ajutoare noi, ca să se reîntoarcă în țara ei și să poată relua lupta împotriva puterii de ocupație (compară cu Zaharia 14,14). Dumnezeu Însuși le cere să se reîntoarcă în țara lor, imediat după ce El a încurajat rămășița din Ierusalim: „Însă, cât pentru tine (acesta este Sionul), prin sângele legământului tău voi scoate pe prizonierii tăi din groapa în care nu este apă. Întoarceți-vă la cetățuie (aceasta este Ierusalimul), prizonieri ai nădejdi. O spun deja astăzi, că îți voi întoarce de două ori mai mult” (Zaharia 9,11.12; compară cu Isaia 61,7). Mai întâi cei credincioși din Sion, care ședeau închiși ca prizonieri într-o groapă fără apă, primesc făgăduința că ei vor fi eliberați, și după aceea și cei credincioși care erau departe de Ierusalim, dar care totuși puteau încă să aibă speranță, că Domnul le va da dublu înapoi; ei trebuiau să se reîntoarcă la Ierusalim, ca să-l elibereze.

Această veste va fi primită cu bucurie de rămășița din străinătate. Sentimentele ei sunt descrise în mod deosebit în psalmi (așa cum este totdeauna cazul când este vorba de sentimentele lăuntrice ale rămășiței). Ne-am referit deja la seria „Cântările treptelor” (Psalmii 120-134), care relatează despre urcarea la Ierusalim a iudeilor credincioși, deci descriu reîntoarcerea rămășiței la Ierusalim și eliberarea Sionului. Primii trei psalmi ne arată: șederea celor credincioși în captivitate (psalmul 120), încrederea lor în Dumnezeu (psalmul 121) și reîntoarcerea lor la Ierusalim. Pentru aceasta ne ocupăm acum cu psalmul 122: ei exprimă bucuria lor pentru solicitarea de a se reîntoarce! „M-am bucurat când mi-au zis: ‚Să mergem la casa Domnului!’ Picioarele noastre stau în porțile tale, Ierusalime! Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată. Acolo se suie semințiile, semințiile lui Iah, ... Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc vor prospera. ... Din cauza fraților și prietenilor mei, voi spune: Pacea să fie înlăuntrul tău!”

Trei lucruri dorim să le accentuăm în mod deosebit: bucuria pentru reîntoarcere, dorința de pace, deoarece Ierusalimul este în război și strâmtorare, și compasiunea cu frații care sunt

expuși fricii în Ierusalim. Și Cântarea Cântărilor se preocupă profetic cu rămășița, cu sentimentele ei pentru Mire. Nu ne îndreaptă capitolul 8,5 gândurile nemijlocit spre reîntoarcerea credincioșilor iudei din captivitate? (compară Psalmul 107,40; Apocalipsa 12,6.14). Întreaga carte este o prezentare profetică a strâmtorării, a salvării și a slavei rămășiței, în mod deosebit a orașului Ierusalim.¹

Când se vor întoarce iudeii din captivitate, ei își vor pune conducători, care îi vor conduce în lupta împotriva asirianului. Găsim aceasta în cartea prorocului Mica, capitolul 5. În versetul 2 este anunțată nașterea lui Mesia, și noi vedem acolo, că El nu va domni imediat, căci mai înainte israeliții vor fi părăsiți pentru mult timp (deoarece ei au lovit peste obraz pe Judecătorul lui Israel (capitolul 5 versetul 1), până ce ei vor ajunge în durerile nașterii, acesta este necazul cel mare (vezi de exemplu capitolul 4, versetele 9 și 10). Atunci restul copiilor lor se vor întoarce la copiii lui Israel (versetul 3) și abia după aceea urmează domnia Prințului păcii (versetul 4). Cum va avea loc aceasta este descris în versetele care urmează: „Când asirianul va veni în țara noastră și va pătrunde în palatele noastre, vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii ale poporului.” Aceștia sunt conducătorii iudei, pe care noi îi întâlnim în prorocul Zaharia denumiți „căpeteniile lui Iuda” (Zaharia 12,5.6). Ei se reîntorc înapoi la Ierusalim cu averile națiunilor care locuiesc în jurul lor: aur, argint și haine foarte multe (Zaharia 14,14).

În trecut îndreptăm atenția spre unii psalmi, în care găsim sentimentele rămășiței după reîntoarcerea ei în țară, când vor începe lupta împotriva asirianului: sunt Psalmii 142-145. Redăm numai unele puncte, spre meditare asupra lor. În Psalmul 142 rămășița este reîntoarsă înapoi în Palestina („Țara – pământul - celor vii”, versetul 5). Ei se roagă pentru ajutor împotriva dușmanului pe drumul pe care merg (versetele 3 și 6). În Psalmul 143 ei sunt confrunțați cu dușmanul, care îi atacă; de aceea credincioșii se roagă pentru salvare și ca El să le facă cunoscut drumul pe care ei să umble (versetele 3,6-9): „Duhul Tău cel bun să mă conducă într-o țară unită” (versetul 10)! În Psalmul 144 începe lupta (versetul 1); Dumnezeu le supune lor popoarele (Versetul 2). Cei credincioși doresc venirea Domnului din cer (versetul 5) și eliberarea din mâna fiilor străinilor (versetele 7.11); El eliberează pe David, robul Său (rămășița; vezi Zaharia 12,8), și poporul va fi binecuvântat în țară (versetele 12-15); această binecuvântare o găsim și în „Cântările treptelor”, Psalmul 127 și 128 (compară Psalmul 127,3-5 și Psalmul 128,3 cu Psalmul 144,12). În cele din urmă Psalmul 145 ne arată starea binecuvântată din belșug în Împărăția păcii, când Dumnezeu este Împărat (versetele 10-13) și cei păcătoși vor fi nimiciti (versetul 20). Psalmii 146-150 sunt rezumatul mare al laudei lui Dumnezeu, așa cum ea va răsună în timpul Împărăției de o mie de ani.

Asirianul cucerește Egiptul

Vrem să revenim la evenimentele din Palestina. Înainte să descriem derularea luptei rămășiței, trebuie să îndreptăm atenția spre unele alte evenimente. Sub presiunea mare din partea asirianului, mulți iudei necredincioși cred că ei trebuie să-și caute scăparea în Egipt (vezi Isaia 30,1-6; 31,1). Însă ei nu vor scăpa de asirian, tot așa cum n-au scăpat iudeii, care după invazia lui Nebucadnețar și cucerirea Ierusalimului au fugit în Egipt; și ei au fost în cele din urmă ajunși de Nebucadnețar în Egipt (Ieremia 41,16-43,13). Tot așa și asirianul,

¹ Vezi în privința aceasta comentariul la cartea „Cântarea Cântărilor” – W.J.O.

împăratul nordului, va înainta spre Egipt, după ce el a ocupat Palestina și a cucerit Ierusalimul.

„Își va întinde mâna peste felurite țări; și nici țara Egiptului nu va scăpa. Și el se va face stăpân pe vistieriile de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului” (Daniel 11,42,43). Vezi și Isaia capitolele 19 și 20, unde este descrisă detaliat soarta Egiptului. Această prorocie a avut deja o împlinire, dar ea se referă și la timpul din urmă, așa cum se arată clar în capitolul 19 versetele 19-25. În capitolul 19 versetul 4 vedem invazia asirianului în Egipt: „Voi da Egiptul în mâinile unui stăpân aspru și un împărat fără milă va stăpâni peste ei, zice Stăpânul, Domnul oștirilor.” Însă la sfârșitul capitolului vedem că în Împărăția păcii va fi o rămășiță atât din Egipt cât și din Asur, care va sluji Domnului. Împreună cu Israel toți trei vor fi „o binecuvântare în mijlocul pământului”.

Rămășița reîntoarsă în țară alungă puterea de ocupație

În timp ce împăratul nordului cu detașamentul lui de șoc a trecut spre Egipt și și-a supus această țară, desigur în Palestina a rămas o putere de ocupație, ca să țină pe iudei în șah. Această putere de ocupație asiriană se va confrunta cu rămășița reîntoarsă, așa cum am văzut deja în Psalmul 144. Împreună cu asirianul vor năvăli și alte popoare din împrejurimile Palestinei, așa cum rezultă din Psalmul 83,3-9. Expresia „popoarele” sau „națiunile” se referă în profețiile care vorbesc despre strâmtorarea din viitor a Ierusalimului la aceste popoare din împrejurimi, Asur fiind cel mai important dintre ele, de aceea Asur foarte des este numit singur. Unele din aceste locuri, în care se vorbește despre „popoare” sau „națiuni”, sunt: Isaia 8,5-10; 17,12-14; 29,8; 30,27-33; Ioel 3,1-3.9-14; Obadia 15.16; Mica 4,11-13; 5,14; Țefania 3,8; Zaharia 12,2-9; 14,1-3.12-19.

Este foarte important, să se mediteze asupra acestor prorocii, ca să se înțeleagă bine aceasta: cu unele din prorocii ne vom ocupa mai detaliat. Mai întâi Mica capitolul 4 și 5: găsim „națiunile” în capitolul 4 versetele 11-13: „Căci acum multe popoare s-au strâns împotriva ta și zic: ‚Să fie profanată și ochii noștri să privească spre Sion!’ Dar ei nu cunosc gândurile Domnului, nu-I înțeleg planurile, nu știu că i-a strâns ca pe niște snopi în arie. Scoală-te, fiica Sionului, și treieră! Căci îți voi face un corn de fier și copitele de bronz, ca să sfărâmi multe popoare; și voi închina Domnului prada lor, și Stăpânului întregului pământ averile lor.” Aceasta este o vorbire clară; rămășița² se urcă și este sprijinită de Domnul în lupta împotriva puterii de ocupație și obține o victorie mare.

Capitolul 5 merge mai departe: „Când asirianul va veni în țara noastră și va pătrunde în palatele noastre, vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii ale poporului. Ei vor pustii țara Asiriei cu sabia și țara lui Nimrod în porțile ei. Ne va scăpa (acesta este Prințul păcii din versetele 2-4), când va veni în țara noastră și va pătrunde în hotarele noastre” (versetele 5-6). Din aceste versete se vede că rămășița, care s-a reîntors în țară (versetul 3), va pune mai întâi conducători; după aceea începe lupta, care după cum se vede decurge așa de favorabil, că trupele de ocupație sunt respinse înapoi în țara lor, în propriile lor „porți” (hotare), căci rămășița îi va bate chiar și pe teritoriul lor propriu. Însă biruința definitivă este rezervată Prințului păcii, așa cum vom vedea.

² Aici stă de fapt „Fiica Sionului”; probabil se referă la rămășița din Ierusalim, care se opune puterii de ocupație; dar poate fi și rămășița reîntoarsă, care în duhul se unește cu Sionul (compară cu Isaia 49,14-23).

Vrem acum să ne îndreptăm spre prorocul Zaharia, care ne dă multe indici în această privință. Lupta rămășiței am văzut-o deja în capitolul 10: „Mânia Mea s-a aprins împotriva păstorilor și voi pedepsi pe țapi. Căci Domnul oștirilor Își cercetează turma, casa lui Iuda, și o va face ca pe calul Său măreț de luptă. Din el va ieși Piatra din capul unghiului, din el va ieși țărșul, din el va ieși arcul de război, din el vor ieși toate căpeteniile laolaltă. Ei vor fi ca niște viteji care calcă în picioare noroiul de pe străzi, în luptă; se vor lupta, pentru că Domnul va fi cu ei; iar călăreții vor fi acoperiți de rușine” (versetele 3-5).

Aici avem lupta numai ca un principiu general: Dumnezeu va pedepsi atât păstorii (conducătorii falși ai lui Israel) cât și pe „călăreți”, aceasta este puterea de ocupație. Casa lui Iuda, deci rămășița iudaică, va primi putere în luptă și Domnul va fi cu ei. Și puterea lor cea mare este: din Iuda va ieși Piatra din capul unghiului, din el va ieși țărșul, din el va ieși arcul de război. Acesta este Hristos, și aceasta arată spre bătălia finală la revenirea Sa (compară în mod deosebit Psalmul 118,22; Zaharia 3,8.9; 4,10; Isaia 22,23.25; Ezra 9,8; Isaia 41,2; Habacuc 3,9). În capitolul 12 avem o descriere detaliată a evenimentelor din jurul Ierusalimului, în ordinea în care ele vor avea loc după reîntoarcerea rămășiței. În studiul nostru le vom analiza verset cu verset. Versetul 2 ne conduce în mijlocul scenei: „Iată, voi prefăce Ierusalimul într-un potir de ameteire pentru toate popoarele din jur; și voi fi împotriva lui Iuda, la împresurarea Ierusalimului. În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica vor fi răniți și toate popoarele pământului se vor strânge împotriva lui.”

Reîntoarcerea asirianului din Egipt

Cum a evoluat starea între timp? Împăratul nordului a înaintat mai departe spre Egipt, ia acolo pe iudeii refugiați și totodată supune și prădează Egiptul. Între timp rămășița aflată la popoarele învecinate s-a reîntors în Palestina, a pornit acolo lupta împotriva trupelor de ocupație asiriene și a putut să-i împingă înapoi în propriile lor ținuturi. De asemenea am văzut, că în partea de nord sunt adunate trupele romane cu antihrist; dar ele vor fi nimicite de Domnul Isus.

Aceste evenimente, care au loc în Palestina, desigur nu vor trece neauzite de împăratul nordului, care se află în Egipt. „Dar niște zvonuri, venite de la răsărit și de la miazănoapte, îl vor tulbura și atunci va porni cu o mare mânie, ca să extermină și să distrugă pe mulți. Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele frumuseții sfinte. Apoi își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi în ajutor.” (Daniel 11,44-45) În Egipt el aude zvonuri din răsărit – acestea vor fi, reîntoarcerea rămășiței, care a alungat pe ocupanți; și în afară de aceasta, zvonuri din nord – aceasta va fi nimicirea minunată a oștirii romane. De aceea el se va reîntoarce direct în Palestina în grabă mare și cu mânie mare, ca să devină din nou stăpân pe situație. El se stabilește între Marea Mediterană și Ierusalim, ca de data aceasta să pună mâna definitiv pe oraș; mânia lui asupra Ierusalimului este acum mai mare decât a fost vreodată înainte.

Aceasta este a doua asediere a Ierusalimului; la studiul nostru asupra capitolului 9 din cartea Apocalipsa s-ar putea probabil presupune, că aceasta a doua asediere va avea loc cinci luni după prima. Prima asediere a avut loc, atunci când asirianul a năvălit din nord în țară și a ocupat-o, după aceea a asediat Ierusalimul și l-a cucerit. După aceea asirianul exercită un timp tirania lui asupra populației. După aceea merge mai departe spre Egipt și cucerește țara, în

același timp rămășița refugiată în partea de răsărit revine în țară și alungă pe ocupanți. Apoi asirianul se reîntoarce cu o mânie mare și asediază imediat din nou Ierusalimul.

Deci trebuie să diferențiem clar prorociile despre prima și a doua asediere a Ierusalimului; ca să explicităm aceasta vom cerceta un număr de locuri din Scriptură. Diferențierea nu este grea, dacă ne gândim ce diferențe sunt între cele două asedieri. Prima asediere are loc după invazia asirianului din nord (Isaia 28,14-19; Ioel 2,9-11); a doua asediere are loc după întoarcerea asirianului din Egipt (Daniel 11,44.45). În afară de aceasta – și aceasta face diferența foarte clară – după prima asediere Ierusalimul este complet cucerit și asuprit (Isaia 28,18.19; Obadia 11,12; Țefania 1; Zaharia 14,1.2), dar la a doua asediere Ierusalimul nu va fi cucerit, ci va fi eliberat prin venirea lui Mesia (Isaia 10,24-27; 29,1-8; 31,4-9; 33,14-19; compară cu capitolul 37; Daniel 11,45; Ioel 3,1.2.12; Obadia 15-17; Mica 5,5b; Zaharia 12,2-9; 14,3-5).

Mult mai clar devine, dacă ținem seama că prorocii tratează uneori ambele asedieri una după alta, ca Isaia 28 și 29, Ioel 2 și 3 și Zaharia 14,1-2 și 3-5. În ultimul loc (Zaharia 14) este greu de observat diferența, și noi o putem constata numai prin comparație cu alte locuri din Scriptură. Sunt de asemenea multe prorocii, care tratează ambele asedieri una după alta, fără să vorbească direct despre vreuna din ele. Și aici noi deducem aceasta prin comparație cu alte prorocii, vezi Daniel 11,40.41 și 11,44.45; Obadia 11-14 și 15.16; Mica 4,14 și 5,5b; Țefania 1 și 3.

Dacă vrem să clarificăm și mai mult diferența dintre cele două asedieri, putem spune, că prima asediere este judecata Domnului prin intermediul asirianului asupra iudeilor păcătoși (în aceasta rămășița este curățită); la a doua asediere este invers: ea conduce la judecata Domnului asupra asirianului (și definitiv împotriva iudeilor păcătoși) prin iudeii credincioși, și la urma urmei prin Hristos Însuși.

A doua asediere a Ierusalimului

Dacă diferența dintre cele două asedieri a devenit clară, putem trece la studiul mai detaliat al celei de-a doua asedieri. Isaia 29,1-8 dă descrierea detaliată a acesteia. Așa cum am spus, în capitolul 28 găsim prima asediere și în capitolul 29 a doua asediere.

Întreaga carte constă din două părți: Capitolele 1-39 și 40-66; capitolele 36-39 din prima parte constituie o secțiune istorică deosebită, de o deosebită importanță profetică. Capitolele 1-35 constau din trei părți mari: prima, capitolele 1-12, descrie decăderea de atunci și judecata lui Dumnezeu făcută prin asirian, cu toate că prorociile (ca și celelalte prorocii) se extind până la timpul sfârșitului; vezi capitolul 11: Împărăția păcii. Capitolele 13-27 descriu judecățile asupra națiunilor, atât istoric cât și în viitor; apoi urmează secțiunea noastră, capitolele 28-35, care este în viitorul îndepărtat și descriu marile etape finale ale strâmtorărilor și eliberarea lui Israel. Aceasta se descrie în mod întretit, de fiecare dată dintr-un alt punct de vedere, și permanent prorociile se întind până la Împărăția păcii; capitolele 34 și 35 sunt o anexă deosebită. Împărțirea în trei este următoarea: capitolele 28 și 29 (cele două asedieri); 30,1-26 (Egiptul sau Domnul ca loc de refugiu); și capitolul 30,27 până la capitolul 33,24 (împăratul nordului și împăratul sudului)

Am arătat intenționat această împărțire, deoarece uneori se afirmă că studiul prorociilor are scopul să înșiruie unul după altul diverse locuri din Scriptură. Într-adevăr, pericolul este

prezent, de aceea un studiu concret trebuie să fie premers de un studiu exact al cărților profetice, și anume cu privire la caracterul lor diferit, la subîmpărțirea lor și însemnătatea lor. Abia după ce noi înțelegem ceva despre cărți în ansamblul lor, le putem pune în legătură una cu alta. Atunci se vede că tocmai compararea locurilor din Scriptură face abia atunci clar înțelesul profund al fiecărei prorocii în parte. Este deosebit de important să ne gândim că „nici o prorocie din Scriptură nu se interpretează singură” (2 Petru 1,20). Numai compararea unui loc din Scriptură cu un alt loc din Scriptură (dar și atunci fiecare loc din Scriptură în legătura lui deosebită și în contextul lui) ne explică cu adevărat Scriptura.

Să revenim la Isaia 29: „Vai de Ariel, de Ariel! Cetatea în care și-a așezat David tabăra!” Acesta este al doilea din cele șase vai-uri din această secțiune (vezi 28,1; 29,15; 30,1; 31,1; 33,1); este un „vai!” asupra lui Ariel, cetatea lui David. Deci numele Ariel aici se referă la Ierusalim. Înțelesul acestui nume nu este în totul sigur: probabil înseamnă „cuptorul lui Dumnezeu”, ca și în Ezechiel 43,16 (compară cu Isaia 31,9). Alte locuri însă explică acest nume ca „leul lui Dumnezeu”, așa cum face și 2 Samuel 23,20 și 1 Cronici 11,22 (în înțelesul de „viteji puternici”, compară cu cuvântul înrudit din Isaia 33,7); numele poate însemna și „muntele lui Dumnezeu”. Toate înțelesurile sunt interesante: Ierusalim, leul cel vechi, care stă pe muntele lui Dumnezeu, va deveni un loc de foc, când Dumnezeu pentru ultima dată, și anume în modul cel mai sever, va intra la judecată cu poporul Său: „Căci te voi împresura din toate părțile, te voi înconjura cu turnuri și voi ridica întărituri de șanțuri împotriva ta. Vei fi culcat la pământ și de acolo vei vorbi și din țărână ți se vor auzi cuvintele. Glasul tău va ieși din pământ ca al unei năluci și îți vei șopti cuvintele din țărână. Dar mulțimea vrăjmașilor tăi va fi ca o pulbere mărunță și mulțimea asupritorilor va fi ca pleava care zboară, și acestea deodată, într-o clipă.” (Isaia 29,3-5)

Necazul rămășiței va fi mai mare decât a fost vreodată mai înainte, și atunci sfârșitul va veni deodată. Acesta este revenirea lui Hristos, așa cum vom vedea. El termină judecata și aduce sfârșitul tuturor națiunilor care au asediat Sionul, și al poporul iudeu păcătos, și El este Cel care pune capăt strâmtorării credincioșilor Săi. Isaia 10,24-27 își găsește împlinirea cea mai înaltă tocmai în timpul celei de-a doua asedieri, când strâmtorarea este cea mai mare și salvarea cea mai aproape. Numai pentru cei credincioși este speranță. „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a cuprins pe cei nelegiuți” (Isaia 33,14); căci pentru ei nu mai este nici o speranță, ci numai judecata, însă cei dreپți vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui (versetele 14-24).

Apărarea rămășiții

Strâmtorarea celor credincioși va fi mare. Psalmul 123 ne lasă să simțim ceva din necazul lor (profetic acest psalm se referă la cea de-a doua asediere): „Către Tine îmi ridic ochii, către Tine care locuiești în ceruri. Ai milă de noi, Doamne, ai milă de noi, căci suntem peste măsură de sătui de dispreț; ne este sătul sufletul de batjocurile celor fără griji, de disprețul celor mândri.” Slujitorii Domnului vor chema pe cei credincioși, pentru ca împreună să roage pe Dumnezeu pentru salvare (Ioel 2,17), și Domnul dăruiește o făgăduință plină de speranță: „Voi depărta de la voi pe vrăjmașul de la miazănoapte, îl voi izgoni spre un pământ fără apă și pustiu, cu fața spre marea de răsărit și cu spatele spre marea de apus; iar duhoarea lui se va ridica și mirosul lui respingător se va înălța în văzduh, căci s-a încrezut că va face lucruri mari.” (Ioel 2,20).

În Zaharia 12 am văzut ce decurs vor lua evenimentele: toate popoarele învecinate s-au strâns în jurul Ierusalimului, dar de la început stă clar, că în mod sigur ele se vor răni acolo (versetul 3). În mânia lor ele nu se vor năpusti singure asupra Ierusalimului, ci ele vor avea a face și cu „casa lui Iuda”, cu rămășița lui Iuda reîntoarsă din țările vecine, care vor încerca din afară să elibereze Ierusalimul, după ce împăratul nordului s-a întors din Egipt (versetul 2). Și Dumnezeu va fi cu ei și va lupta pentru ei: „În ziua aceea, zice Domnul, voi lovi cu ameteală pe toți caii și cu nebunie pe cei ce vor călări pe ei; dar voi avea ochii deschiși asupra casei lui Iuda și voi lovi cu orbire pe toți caii popoarelor” (versetul 4).

Deci credincioșii întorși înapoi vor ataca din afară pe ocupanți, dar și cei credincioși, care sunt în cetate, se vor apăra cu destoinicie, așa de puternic, că vor fi un ajutor mare tovarășilor lor de neam care atacă din afară: „Căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: „Locuitorii Ierusalimului sunt tăria noastră, prin Domnul oștirilor, Dumnezeul lor”” (versetul 5). Versetul 6 arată apoi victoria, care stă în legătură cu revenirea Domnului; această victorie va fi relată mai târziu (compară cu Zaharia 14,3-5.12-15).

Dacă rezumăm încă o dată situația, vedem că asirianul împreună cu multe alte state vecine s-au cantonat în jurul Ierusalimului; iudeii întorși înapoi îi atacă din afară, și credincioșii asediați se apără dinăuntru. Aceasta este situația scurt înainte de revenirea Domnului Isus, care împreună cu poporul Său va repurta victoria finală și va face judecata popoarelor adunate, în mod deosebit judecata asirianului. „Nu vei mai avea urmași care să-ți poarte numele ... îți voi pregăti mormântul, căci ești dezgustător.” „Păstorii tăi dorm, împărate al Asiriei, și vitejii tăi se odihnesc, poporul tău este risipit pe munți și nimeni nu-l mai strânge” (Naum 1,14; 3,18; compară cu Țefania 2,13).

7. REVENIREA LUI HRISTOS

Tema, cu care ne ocupăm acum, este una din cele mai importante și mai vaste teme în toată prorocia. Tratarea ei este grea nu din cauză că ar fi prea complicată, ci pentru că este așa de complexă. Dacă legătura cu tema noastră propriu-zisă – salvarea Ierusalimului – ne stă clar înaintea ochilor, atunci avem un ghid pentru studiu. Aceasta înseamnă totodată, că noi trebuie să ne limităm la tema noastră și nu avem voie să deviem de la ea. Așa este de exemplu revenirea Adunării împreună cu Hristos, aceasta nu va face parte din acest studiu, oricât de important este acest fapt pentru noi personal și oricât de mare este spațiul pe care ea îl ocupă în epistolele Nouului Testament (vezi Romani 8,17-19; Coloseni 3,4; 1 Tesaloniceni 3,13; 2 Tesaloniceni 1,10; 2 Timotei 2,11.12; 1 Ioan 3,2 și așa mai departe). Reținem însă, că Adunarea va avea parte de slava lui Hristos pe pământ (așa cum noi o găsim în proroci), deoarece noi vom moșteni împreună cu El și vom domni împreună cu El (Galateni 3,29; 4,7; Coloseni 3,24; Tit 3,7, Iacov 2,5 și așa mai departe). În legătură cu tema noastră vrem să discutăm trei etape mari ale acestei reveniri; mai întâi judecata asupra popoarelor și în mod deosebit asupra asirianului, în al doilea rând răscumpărarea casei lui Iuda și a rămășiței din Ierusalim și în al treilea rând intrarea în Ierusalim, instaurarea domniei și judecata asupra poporului păcătos.

Judecata asupra asirianului

Când necazul rămășiței a atins punctul culminant și speranța ei este îndreptată numai spre cer, atunci credința ei se va împlini. Acoperișul de nori va fi străpuns și Hristos va coborî pe nori, cu mare putere și slavă. Aceasta va fi însoțită de evenimente naturale mari în soare, lună și stele (Apocalipsa 1,7; Matei 24,27-31; 26,64; Marcu 13,24-27; 14,62; Luca 9,26b; 17,22-25; 21,27). El năvălește asupra dușmanilor Săi cu o oștire mare de îngeri și sfinți, dintre care asirianul va fi prima victimă. „Și Domnul va face să răsunе glasul Lui măreț, Își va arăta brațul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, și flacăra unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, furtunii și pietrelor de grindină. Atunci, asirianul va fi zdrobit de glasul Domnului, care îl va lovi cu nuiua Sa. La fiecare lovitură de nuiua hotărâtă, pe care i-o va da Domnul, se vor auzi tamburinele și harfele; și îi va face bătălii vijelioase în război. Căci de mult timp este pregătit un rug, pregătit chiar și pentru împărat: este făcut adânc și lat, cu foc și lemne din belșug. Suflarea Domnului îl va aprinde ca un șuvoi de pucioasă.” (Isaia 30,30-33). Aceasta este revenirea lui Hristos: „Iată, Numele Domnului vine din depărtare!” (versetul 27) Aproape pretutindeni în proroci Îl vedem revenind ca Iehova Însuși; El, Cel care aici a umblat ca Fiul Omului lepădat, atunci Se va revela pe Sine Însuși ca Cel veșnic. Însă uneori în Vechiul Testament Îl vedem revenind ca Om, vezi Isaia 7,14; 9,5.6; 11,1 (aici însă și cu o primă împlinire la prima Sa venire, nașterea Sa); Daniel 7,13.14 (dar în versetul 22 El este Cel Bătrân de zile); în continuare în Mica 2,12.13 ca Cel care face spărtura (dar este Domnul Însuși, versetul 13b); Zaharia 9,9.10; 12,10. În Isaia 30 vedem cum Domnul coboară, ca să arunce pe asirian în „tofet”; tot așa și în capitolul 31: „Cum mugește leul și puiul de leu asupra prăzii, în ciuda mulțimii păstorilor strânși împotriva lui și nu se înspăimântă de glasul

lor, nici nu se sperie de numărul lor, așa va coborî Domnul oștirilor să lupte pe Muntele Sionului și pe dealul lui. Ca păsările care își întind aripile peste puii lor, așa va ocroti Domnul oștirilor Ierusalimul, îl va acoperi și-l va salva, îl va cruța și-l va mântui. ... Și asirianul va cădea ucis de sabie, dar nu a unui om puternic; îl va nimici o sabie, dar nu este a unui om obișnuit; va fugi de sabie și tinerii lui războinici vor fi robiți” (versetele 4-8). Nu un aliat omenesc (Egiptul, versetele 1-3), ci numai Domnul singur este în stare să elibereze pe poporul Său. El are un foc în Sion și un cuptor în Ierusalim (versetul 9), și aceasta ne conduce la capitolul 29, unde Ariel, cuptorul de foc, este asediat. Dar „într-o clipă, deodată” Hristos va elibera pe poporul Său. „De la Domnul oștirilor va veni pedeapsa (asupra lui Ariel), cu tunete, cutremure de pământ (compară Zaharia 14,4.5) și zgomot puternic, cu vijelie și furtună și cu flacăra unui foc mistuitor. Și, ca un vis, ca o viziune de noapte, așa va fi mulțimea popoarelor care vor lupta împotriva lui Ariel, așa vor fi cei ce se vor război împotriva lui și a fortificațiilor lui, asediindu-l. ... tot așa va fi și cu mulțimea popoarelor care se luptă împotriva Muntelui Sionului” (versetele 5-8). În final Isaia 59,19.20: „Atunci, de la apus se vor teme de Numele Domnului și de la răsăritul soarelui, de slava Lui; când vrăjmașul va năvăli ca un torent (am văzut că acesta era asirianul; capitolul 8,7; 28,2.15.18), Duhul Domnului îl va pune pe fugă. Și un Răscumpărător va veni pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul.”

Judecata asupra popoarelor vecine adunate

Despre aceasta procește Maleahi: „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei mândri și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde ... și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramuri. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele dreptății, și vindecarea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeei din grajd. Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor” (capitolul 4,1-3).

Am văzut, că în prorocii frecvent se vorbește în sens general despre națiunile adunate în jurul Ierusalimului, însă noi totdeauna trebuie să ne gândim la popoarele vecine (deci popoarele care constituie câmpul vizual al prorocului, diferențiat categoric de împărății romani), și în mod deosebit la asirian. Ca exemplu în privința aceasta este prorocia cunoscută din Ioel 3: „Căci iată, în zilele acelea și în timpul acela, când voi aduce înapoi pe captivii lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strânge toate popoarele și le voi coborî în Valea lui Iosafat (aceasta este câmpia din șes, unde Domnul judecă). Acolo voi începe judecata cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre popoare, împărțind între ele țara Mea” (versetele 1-2). Din versetul 4 rezultă că realmente, ca întotdeauna, este vorba de popoarele vecine (compară cu Psalmul 83,2-8). După aceea versetul 11 continuă: „Grăbiți-vă și veniți, voi, toate popoarele din jur, și strângeți-vă! Acolo coboară, Doamne, pe vitejii Tăi!”

Aici avem un indiciu, că iudeii credincioși vor avea o participație esențială la lupta și la judecata asupra popoarelor adunate, și anume sub conducerea lui Mesia; vom vedea aceasta mai detaliat în prorocul Zaharia. „Să se ridice popoarele și să se suie în Valea lui Iosafat! Căci acolo voi sta să judec toate popoarele din jur.” Observă expresia „din jur”. „Vin mulțimi, mari mulțimi în valea hotărârii, căci ziua Domnului este aproape, în valea hotărârii. Soarele și luna

vor fi întunecate și stelele își vor pierde strălucirea. Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, încât se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este adăpostul poporului Său și cetățuia fiilor lui Israel!” (Ioel 3,11.12.14-16).

Informații importante și de ansamblu găsim în Zaharia. Capitolul 14 descrie evenimentul mare, central: venirea Domnului cu toți sfinții Săi, când picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor, ca să lupte împotriva națiunilor (versetele 3-5; compară cu Faptele Apostolilor 1,11.12): „Și Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor popoare, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Și picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit. ... Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!” Capitolele 12 și 14,12-15 ne dau detalii suplimentare despre lupta Domnului împotriva națiunilor adunate și în afară de aceasta ne arată rolul important pe care rămășița îl va juca în această luptă. Am văzut deja în capitolul 12,1-5 cum casa lui Iuda va ataca națiunile adunate și cum și rămășița din Ierusalim se apără cu îndârjire. Versetul 6 spune în continuare: „În ziua aceea, voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă în snopi; vor mistui în dreapta și în stânga pe toate popoarele de jur împrejur, iar Ierusalimul va fi locuit iarăși în locul lui cel vechi.” Deci ce se atribuie Domnului în unele locuri din Scriptură, în alte locuri face Mesia și în alte locuri, ca aici, face rămășița. Mesia este Domnul Însuși și în același timp este unit de nedespărțit cu credincioșii din popor, care vor avea parte de biruința Lui.

În cele ce urmează vedem salvarea, atât a iudeilor cât și a Ierusalimului: „Domnul va mântui mai întâi corturile lui Iuda, pentru ca slava casei lui David și fala locuitorilor Ierusalimului să nu se înalțe peste Iuda. În ziua aceea, Domnul va ocroti pe locuitorii Ierusalimului, așa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David; și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului înaintea lor. În ziua aceea voi căuta să nimicesc toate popoarele care vor veni împotriva Ierusalimului.” (Zaharia 12,7-9) În final găsim suplimentar în capitolul 14,12-15 unele particularități ale acestei lupte; versetul 14 este foarte important în acest sens: vedem aici pe „Iuda”, care s-a reîntors dintre popoarele la care a fost. El vine cu bogățiile acestor popoare. Îi vedem veniți în Ierusalim, unde îi așteaptă lupta împotriva oștirilor adunate, o luptă pe care Domnul o transformă în victorie pentru ei, prin aceea că El lovește pe dușmani cu plăgi îngrozitoare.

Mai este un număr de prorocii, care vorbesc despre nimicirea asirianului cu aliații lui, fără ca în acestea să se numească expres reîntoarcerea lui Hristos. Am amintit deja Daniel 8,25 și 11,45. Vedem acolo că împăratul din nord se ridică împotriva „Domnului domnilor”, dar va fi zdrobit fără mână de om: „își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi în ajutor”. Tot așa și în Isaia sunt locuri diferite, care vorbesc la modul general despre nimicirea asirianului; multe din aceste locuri au fost deja amintite, ca de exemplu capitolul 8,9.10 (judecata prin Emanuel); 10,12 (judecata asupra împăratului Asiriei, când Domnul Își va fi făcut toată lucrarea pe Muntele Sionului și în Ierusalim); 10,25-27 (judecata, când mânia este la sfârșit; compară cu Daniel 8,19; 11,36), și apoi și Isaia 14,25, unde Domnul spune: „Hotărât, ce am gândit se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini: voi zdrobi pe asirian în țara Mea, îl voi călca în picioare pe munții Mei; astfel jugul lui se va depărta de la ei și povara lui va fi luată de pe umerii lor.” Și capitolele 36 și 37 arată simbolic judecata care va veni asupra asirianului (aceste capitole sunt prorocii, așa cum este toată cartea). Vezi capitolul 37,36.

Judecata asupra națiunilor în general

Revenirea Domnului ne este prezentată în prorocie sub două puncte de vedere diferite: în primul rând în caracterul judecății atât asupra națiunilor adunate cât și asupra Israelului păcătos, și în al doilea rând în caracterul salvării, și anume al rămășiței credincioase a lui Iuda și a Ierusalimului. După ce ne-am ocupat detaliat cu judecata asupra asirianului, vrem să ne ocupăm cu aceste două trăsături de caracter prezentate în Scriptură, și anume mai întâi cu judecata asupra națiunilor în sensul general.

În cartea Faptele Apostolilor apostolul Pavel spune, că Dumnezeu a hotărât o zi în care El va judeca pământul locuit în dreptate printr-un Om, pe care El L-a hotărât pentru aceasta. Acesta este caracterul judecătoresc. În Faptele Apostolilor 3,19-21 apostolul Petru vorbește despre timpuri de înviore, care vor veni, când Dumnezeu va trimite pe Isus Hristos, care mai înainte a fost destinat pentru iudei, dar pe care cerul trebuie să-L primească până la timpul restabilirii tuturor lucrurilor. Acesta este caracterul binecuvântării și al salvării. Ambele trăsături de caracter le găsim în cartea Apocalipsa. În capitolul 1,7 găsim anunțul general: „Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea, și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului vor plânge din pricina Lui” (vezi Zaharia 12,10-14). Aceasta are ca urmare o cântare de laudă în cer, așa cum o găsim în Apocalipsa 11,15. În capitolul 14 vedem ambele trăsături de caracter: mai întâi în versetele 1-5 cei răscumpărați din Iuda, pe Muntele Sionului, uniți cu Mielul; în versetele 14-20 găsim revenirea având caracterul judecății. Mai întâi „secerișul pământului”, care totdeauna se referă la strângerea elementelor bune (a grâului) și arderea părții fără valoare (pleava și paie); compară în privința aceasta Maleahi 4,1; Isaia 17,4-6; 18,5; Ieremia 51,33; Osea 6,11; Ioel 3,13; Matei 13,30-43; Marcu 4,29. După aceea „zdrobirea în teasc” (versetele 18-20), ceea ce totdeauna arată spre o nimicire totală (Isaia 24,13; 63,2.3; Ieremia 25,30; Plângerile lui Ieremia 1,15; Ioel 3,13; Apocalipsa 19,15).

În Vechiul Testament se vorbește deseori despre judecata pe care Dumnezeu o va aduce asupra națiunilor păcătoase: Hristos va reveni și va face judecata. Vezi între altele locurile din Isaia 17,12-14; 43,9-21; 66,6.15; Mica 5,8.14; Habacuc 3,12.13; Țefania 3,19; Matei 16,27.28; Luca 9,26; 11,29-32; 17,26-36. Revenirea însăși se vede ceva mai clar în locurile din Scriptură în care se vorbește despre Domnul, care răznește din cer, unde se vede maiestatea lui Dumnezeu pe pământ și unde El vine pe pământ ca să facă judecată (vezi de exemplu Isaia 24,13-15; Ieremia 25,30-33; 30,23.24). Isaia 24 este numit și „mica Apocalipsa”: acest capitol vorbește despre aceia care locuiesc pe pământ (versetele 1.5.17) și descrie judecățile lui Dumnezeu asupra pământului; recoltatul viei (versetul 14 – Apocalipsa 14,18-20; 19,15); revenirea (versetul 14 – Apocalipsa 19,11-16); judecata asupra lui satan și asupra îngerilor lui (versetele 21.22 – Apocalipsa 20,1.2); Împăratul pe Muntele Sion (versetul 23 – Apocalipsa 11,15-18). Această zi mare a judecăților asupra națiunilor este „ziua Domnului”, despre care este vorba așa de des în Scriptură (Isaia 2,12-18; 13,5-11; Ioel 1,15; Isaia 61,2; Ezechiel 13,5; Ioel 2,1-11.31; 3,14; Amos 5,18-20; Obadia 15; Țefania 1,7.14.18; 2,2; Maleahi 3,17; 4,1-3; vezi și în Noul Testament: în 1 Tesaloniceni 5,2-10; 2 Tesaloniceni 2,2.3; 2 Petru 3,10).

Răscumpărarea rămășiței

După ce am citat așa de multe locuri, în care se vorbește despre judecăți, vrem să ne ocupăm acum de caracterul mult mai frumos al răscumpărării poporului lui Dumnezeu. Am văzut deja că prin venirea Domnului rămășița va fi salvată de la dușmanii ei. Multe locuri din Scriptură vorbesc despre aceasta în sensul cel mai general; vezi de exemplu Isaia 35,4; 42,13-14; 62,11 (compară cu Apocalipsa 22,12); Habacuc 3,3-15; Maleahi 4,2. Foarte frumoase sunt cuvintele de mângâiere din Isaia 40. După descrierea profetică a atacului asirianului și după pieirea lui (capitolele 36-37) găsim aici eliberarea rămășiței prin venirea lui Mesia, Domnul Însuși. Versetele 1 și 2 vestesc sfârșitul suferințelor Ierusalimului; vina lui este iertată, căci el a suferit peste măsură de mult pentru păcatele lui. După aceea versetul 3 vorbește despre venirea lui Mesia; acest verset stă în strânsă legătură cu prima venire (Matei 3,3; Marcu 1,3; Luca 3,4; Ioan 1,23), căci el se referă la Ioan Botezătorul, care a fost pregătitorul de drum al lui Mesia. Dar noi știm că în prorocii niciodată prima venire a Domnului nu este diferențiată de a doua venire a Sa (compară Maleahi 4,5.6; Matei 11,14; Luca 1,17; Ioan 1,21), și realmente prorocia aici în deplina ei împlinire depășește cu mult prima venire (versetele 4 și 5). Observă că aici se spune „un drum pentru *Dumnezeul nostru*”; Fiul Omului Se va revela la venirea Sa ca Cel veșnic, în El va revela tuturor celor în viață slava Domnului (versetul 5). Când va veni El Îl va întâmpina un strigăt de bucurie al Ierusalimului: „Iată, Stăpânul, Domnul va veni cu putere și brațul Lui va domni pentru El. Iată, plata este cu El și răsplătirea înaintea Lui. El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează” (versetele 10 și 11).

Cei credincioși din popor, care au trecut prin mari încercări, care au trebuit să aștepte mult timp după salvare și nu au posedat nimic altceva decât numai credința lor, prin care au trăit, vor vedea împlinirea făgăduințelor divine de neștrămutat (Habacuc 2,1-4); „Căci aveți nevoie de răbdare, pentru ca, împlinind voia lui Dumnezeu, să puteți primi făgăduința. Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel care vine va veni și nu va întârzia.” (Evrei 10,36.37). Deci venirea lui Hristos este potrivit cu Evrei 10,37 împlinirea propriu-zisă din Habacuc 2,3. Venirea lui Mesia este adevărata salvare a rămășiței. Și dacă apoi vorbim de eliberarea credincioșilor, ce va fi atunci mai sublim decât salvarea minunată a acelor care au trebuit să treacă în modul cel mai îngrozitor prin necaz, a grămăjoarei de credincioși sărmani, suferinzi, care au rămas în Ierusalim, istoviți și la capătul puterilor lor, însă cu o speranță de nezdruncinat în Dumnezeu! Ei au fost greu încercați, dar vor fi minunat salvați; vezi prezentarea în antiteză a suferințelor lor și a eliberării lor în Isaia 29,4.5; 30,18-21; 31,5.9; 40,1.2; Zaharia 9,11. Ierusalimul va fi transformat prin necazuri îngrozitoare într-o odihnă, dar nu pentru totdeauna. Este acel „până când” plin de speranță al făgăduinței – „până când Duhul se va turna de sus peste noi” (Isaia 32,14.15; compară cu Ioel 2,28-32); Este același „până când” ca de exemplu în Isaia 6,11 (împietrirea poporului până judecata va fi înfăptuită); Ezechiel 21,30-32 (Israel o grămadă de dărâmături, până vine El, Cel care are dreptul la coroana lui Israel și pe care Dumnezeu I-o va da) și Osea 5,15 (Dumnezeu Se retrage la locul Lui, până ei își vor mărturisi vina și vor căuta fața Lui); și desigur în mod deosebit și în Romani 11,25.26 (împietrirea lui Israel până va intra numărul deplin al neamurilor; și în felul acesta tot Israelul va fi mântuit).

Sublimă este și vestirea lui Dumnezeu cu privire la salvarea Ierusalimului, în Isaia 51 (de la versetul 17) și 52. Atât necazul poporului (capitolul 51,19.20), apăsarea din partea asirianului

(capitolul 52,4) cât și revenirea lui Hristos (capitolul 52,7-10) sunt amintite aici. Și după ce a fost numit motivul salvării, și anume suferința Robului Domnului (capitolul 53), prorocul continuă în capitolul 54 cu descrierea salvării minunate și cu binecuvântarea Sionului (vezi în mod deosebit versetele 6-8; compară cu Romani 11,26-32). Același lucru găsim în Isaia 4,3-6: „Și rămășița în Sion, ce a rămas în Ierusalim, se va numi „sfânt”, oricine va fi scris printre cei vii, în Ierusalim, când Domnul va spăla murdăria fiicelor Sionului și va curăța Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și cu duhul arderii. Domnul va crea peste toată întinderea Muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua și un nor de flăcări strălucitoare noaptea: peste toată slava va fi un acoperământ, un cort, ca umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii.” Și în sfârșit încă două locuri, care vorbesc în mod deosebit despre rămășița salvată din Ierusalim: „În ziua aceea, Domnul va ocroti pe locuitorii Ierusalimului” (Zaharia 12,8); „Voi lăsa în mijlocul tău (acesta este Ierusalimul) un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului. Rămășița lui Israel nu va mai lucra nedrept, nu va mai spune minciuni și nu se va mai găsi în gura lor o limbă înșelătoare. Ci vor paște și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura. Fii veselă, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului! Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, l-a alungat pe vrăjmașul tău; Împăratul lui Israel, Domnul este în mijlocul tău; nu vei mai vedea nici o nenorocire. În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile! Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, un viteaz care va mântui” (Țefania 3,12-17).

Judecata asupra poporului păcătos

Pe cât de minunată este salvarea rămășiței, pe atât de serioasă este judecata asupra poporului păcătos. Ani mulți au avut deja de suferit sub apăsarea asirianului, și mulți au murit din cauza aceasta, dar pe aceia, care au rămas, îi așteaptă o soartă mult mai rea, când vor cădea în mâinile Aceluia pe care L-au disprețuit. „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a cuprins pe cei nelegiuți: „Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? „Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?”” (Isaia 33,14).

În Zaharia 14 vedem că poporul păcătos din Ierusalim va încerca mai întâi să fugă; da, la venirea Domnului, Muntele Măslinilor se va despica în două jumătăți; poporul va fugi prin valea creată prin această despicare a muntelui. Dar cum vor putea ei să fugă dinaintea Aceluia care are toată puterea? Cât de sever au fost ei atenționați cu mult înainte. Este ca în timpul lui Amos: el a atenționat poporul deja cu doi ani înainte de cutremurul din timpul lui Ozia, dar ei nu au crezut, și când a venit cutremurul, ei au trebuit să fugă (Amos 1,1; Zaharia 14,4); exact așa va fi și în viitor: poporul atenționat va încerca să fugă de judecată, dar nu le va folosi la nimic. Munții se vor cutremura, și cadavrele vor sta pe străzi ca gunoiul (Isaia 5,25). Tot poporul va fi nimicit, va rămâne numai o mână de credincioși (Isaia 17,4-6; 18,4-6; Zaharia 13,8; citește atent Isaia 56,9-57,13). Aceia, care „mergeau după unul” (antihrist), ca să practice slujbele lor idolatre odioase, vor avea toți un sfârșit deodată (Isaia 66,17); compară cu Isaia 57,9-13)¹. Judecata asupra cetăților, care nu s-au pocăit, va fi îngrozitoare. Deja în

¹ Versetul din Isaia 66 arată clar, că ultima rămășiță a poporului păcătos va fi judecată abia *după* reîntoarcere și că atunci nu toți păcătoșii vor muri, așa cum presupun unii (versetele 15-17).

timpul când Domnul a fost pe pământ, s-a văzut starea păcătoasă a poporului, o stare care continuă să fie până la revenirea Sa, când i se va pune capăt prin judecată. Domnul Însuși a atenționat sever cetățile care L-au lepădat, de vina mare cu care se vor încărca prin împietrirea lor; chiar și pentru cetățile Tir, Sidon și Gomora judecata va fi mai suportabilă decât pentru cetățile păcătoase ale lui Israel (Matei 11,20-24; Luca 10,13-16). Păcătoșii se vor căi și se vor ruga și vor cere îndurare, dar va fi zadarnic; ei vor vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov și pe toți prorocii în Împărăția lui Dumnezeu, ei înșiși vor fi aruncați afară (Luca 13,22-30). Domnul numește acest timp „renaștere” (Matei 19,28; compară același cuvânt „palingenesia” în Tit 3,5), aceasta înseamnă: o schimbare totală a unei stări (compară cu Faptele Apostolilor 3,19-21); în „renaștere” Fiul Omului va sta pe scaunul Său de domnie al slavei, și de asemenea și cei doisprezece apostoli vor ședea pe douăsprezece scaune de domnie, ca să judece pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel, aceasta înseamnă să guverneze.

Vedem deci, că la revenirea Domnului rămășița va fi salvată, dar poporul păcătos va fi nimic. Această antiteză o găsim și în cuvintele Domnului în evanghelia după Matei 24,37-41. Acolo poporul este comparat cu oamenii din timpul lui Noe. Și atunci marea mulțime era necredincioasă: ei serbau sărbători fără să se gândească la Dumnezeu; numai Noe umbla cu Dumnezeu. Astfel a venit judecata, care a nimic pe păcătoși, dar cei drekți au fost salvați în corabie, un tablou al lui Hristos (1 Petru 3,20-21). Tot așa va fi și venirea Fiului Omului. Poporul va fi constituit atunci din două grupe: aceia, care vor fi răpuși prin judecată, și aceia, care vor rămâne, ca să moștenească Împărăția; pretutindeni păcătoșii vor fi răpuși prin judecată, și ce rămâne este adevăratul Israel, adevăratul popor al lui Dumnezeu, care va poseda țara în toată întinderea ei (Geneza 15,8). Vezi Psalmul 37,9-11.20.22.28.29.34. Atunci „cei fericiți”, care ne sunt prezentați în caracterul lor înșeptit în Matei 5,3-9, vor primi binecuvântarea deplină, la care au sperat așa de mult timp. Cu privire la acest caracter înșeptit compară Isaia 57,15.18; Psalm 37,11.29.37; 24,4.5; Osea 1,10. În ceea ce privește soarta celor păcătoși îndreptăm atenția spre Apocalipsa 14,17-20, unde găsim judecata teascului, în care mânia lui Dumnezeu zdrobește strugurii. „Pământul” este în Apocalipsa totdeauna locul mărturiei lui Dumnezeu pe pământ. Via este Israel, ca întotdeauna în prorocii (Psalm 80,8; Isaia 5,1-7; Ieremia 2,21; 8,13; 12,10; Ezechiel 15; Osea 14,7; Ioel 1,7.12; Matei 21,33-46). Ea a fostă sădită de Dumnezeu, ca să aducă roadă, dar când a venit timpul roadelor, nu s-a găsit nici un rod la ea. Numai un singur Om, care era adevărata viță, a adus aici pe pământ rod pentru Dumnezeu (Ioan 15,1-8; compară cu Isaia 53,10). Via inutilă va fi însă aruncată afară, și numai aceia care au devenit ramuri în adevărata viță vor fi salvați.

Intrarea în Ierusalim

Aceasta a fost o descriere pe scurt a celor două aspecte mari ale revenirii lui Hristos: judecata asupra dușmanilor Săi (atât a celor dintre păgâni cât și a celor din Israel) și eliberarea rămășiței strămtorate. Când această misiune dublă a fost împlinită, Domnul poate să facă intrarea Sa minunată în Ierusalim. Așa cum știm, El a intrat în Ierusalim „șezând pe o măgăriță”. Și atunci El a fost primit de un popor jubilând, care L-a declarat ca Împărat binevenit. Dar cât de diferite erau motivele lor față de acelea pe care le va avea poporul în viitor! Atunci a fost numai o înfățișare exterioară, un entuziasm înflăcărat în speranța eliberării de sub romani; cât de superficiale și nesincere au fost aceste strigăte de bucurie se

vede din faptul că același popor câteva zile mai târziu a strigat: „Răstignește-L!” Însă în viitor, când Zaharia 9,9.10 se va împlini pentru a doua oară, și definitiv, mulțime în strigăte de bucurie se va lega nu cu superficialitate, ci atunci va fi rămășița eliberată, care va primi pe Mesia al ei.

Abia atunci El Își va face intrarea ca adevăratul Împărat și Se va urca pe scaunul de domnie al tatălui Său David. Cât de clar a simțit Domnul Însuși, când a intrat pentru prima dată în Ierusalim, că a fost numai o onorare superficială, aceea pe care a adus-o poporul păcătos! În loc să se bucure de onorarea adusă Lui, Domnul plânge, atunci când S-a apropiat de cetate și spune: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.” (Luca 19,42) Apoi El a trebuit să rostească sentința asupra cetății care Îl primește ca Împărat: asediere și pustiire. Cetatea, care L-a lepădat, va fi făcută una cu pământul, și casa lor li se va lăsa pustie.

Este aceasta însă o judecată veșnică? Nu! Aici stă iarăși cuvântul „până”, la care am atras deja atenția mai înainte: „Nu Mă veți mai vedea până când veți zice: „Binecuvântat este Cel care vine în numele Domnului!”” (Matei 23,37-39; Luca 13,34.35) Ierusalimul va rămâne mult timp pustiit, dar suferința lui va înceta odată, când el va primi a doua oară pe Mesia, însă atunci cu sinceritate și credință. Atunci această cetate va recunoaște, că Mesia ce-L lepădat, „Piatra pe care au lepădat-O zidarii”, era Salvatorul și Împăratul lor. Vezi Psalm 118,19-29; întreg psalmul este o cântare de laudă mare, care va fi cântată la revenirea lui Hristos, când El va intra în Ierusalim. Desigur și cunoscutul Psalm 24, în care rămășița aduce osanale Împăratului slavei, care intră pe porțile Ierusalimului: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! Cine este oare acest Împărat al slavei? Domnul oștirilor, El este Împăratul slavei!”

Probabil este descoperirea cea mai uimitoare a rămășiței, că Mesia al ei este Domnul Însuși, Domnul, cel viteaz în luptă. Aceasta ne conduce la un alt loc, care descrie salvarea rămășiței din Ierusalim („ca pe niște oi dintr-un staul”), și anume Mica 2,12.13. Vedem aici cum „Cel care face spărtura” merge înaintea rămășiței, dă la o parte toate obstacolele din calea ei și o conduce afară, pe poartă afară, departe de poporul păcătos din Ierusalim (compară Ioan 10,1-4!). Găsim deci contrariul a tocmai ce am văzut: aici nu este intrarea triumfală în cetate, ci scoaterea rămășiței captive afară din necaz și din cetatea păcătoasă (compară cu Zaharia 9,11, salvarea din groapă).

Deci succesiunea este: scoaterea afară a rămășiței (pentru care „Cel care face spărtura” trebuie să „spargă” pozițiile dușmane), nimicirea celor păcătoși și intrarea într-o cetate curățită. Dar ce ne interesează pe noi cel mai mult este, că aici, ca și în Psalmul 4, noi vedem legătura Împărat-Domn: „Împăratul lor va merge înaintea lor și Domnul va fi în fruntea lor.” Mesia-Domnul va salva rămășița și o va scoate din cetatea păcătoasă, și Mesia-Domnul o va aduce apoi în cetatea curățită. Ce descoperire uimitoare va fi aceasta pentru ei, că Salvatorul lor este Dumnezeu Însuși! El este Emanuel, „Dumnezeu cu noi” (Isaia 7,14; 8.8.10), Fiul născut și dat de Dumnezeu (Psalm 2,7; Isaia 9,6). El este „Domnul, dreptatea noastră” (Ieremia 23,6; 33,16). El este nu numai Fiul Omului, El este Însuși Cel Bătrân de zile (Daniel 7,14.22). Originea Lui omenească este în Betleem, dar originea Lui dumnezeiască este înainte de timpurile străvechi, din zilele veșniciei (Mica 5,2). Împăratul, care vine la Sion, drept și un Salvator, smerit și călare pe un măgar, este Același cu Domnul, care Se va arăta, ca să nimicească dușmanii și să salveze pe cei credincioși (Zaharia 9,9.14-16). Domnul, Dumnezeul

lor, sfântul lui Israel, este Salvatorul lor, și în afară de El nu este altul (Isaia 41,14; 43,3.11.14.15; 44,6; 45,21; 47,4; 49,26; 54,5).

Prima înviere

La sfârșitul acestui capitol rămâne o temă importantă, și anume, învierea credincioșilor dintre națiuni și din Israel, care au murit în necazuri după răpirea Adunării și înainte de revenirea Lui Hristos. Când va începe Împărăția păcii, atunci se va anunța, că Dumnezeu a nimicit moartea pentru totdeauna (Isaia 25,8). Și rămășiței aflate în necaz i se va spune: „Morții tăi vor trăi, trupurile mele moarte se vor trezi. Treziți-vă și cântați, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă a luminilor și pământul va scoate iarăși afară pe morți” (Isaia 26,19). Dumnezeu Însuși a făgăduit: „Îi voi răscumpăra din puterea Șeolului (împărăția morții), îi voi scăpa de la moarte. Moarte, unde îți este ciuma? Locuință a Morților, unde îți este nimicirea?” (Osea 13,14). Și nu a spus Domnul Isus: „Căci voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua din urmă” (Ioan 6,40.44.54)?

Când vor fi ei înviați? Găsim aceasta în Apocalipsa 20. Vedem acolo, că sunt două învieri total diferite, între care este o perioadă de 1000 de ani. „Prima înviere” (versetele 5 și 6) are loc înainte de Împărăția de o mie de ani, și după aceea are loc a doua înviere (după care urmează „moartea a doua”, vezi versetul 6). Este însă nu numai o diferență mare în timp, ci și în caracter. La prima înviere iau parte exclusiv credincioșii („fericiți și sfinți”, preoți ai lui Dumnezeu, vor domni cu Hristos, versetul 6), în timp ce la a doua înviere, după 1000 de ani, vor învia cei necredincioși, pentru ca să fie nimiciți cu „trup și suflet” în iad (compară cu Matei 10,28). De aceea această a doua înviere este numită și moartea a doua. „Aducerea lor la viață” constă exclusiv în aceea, că ei primesc un trup, pentru ca să fie aruncați în iad cu acest trup; de aceea ei, cu toate că au înviat, stau ca „morți” înaintea marelui scaun de domnie alb (versetele 11-15). În sens general Scriptura vorbește deseori despre „învierea morților”, ca să arate că fiecare mort va învia cândva (vezi Matei 22,31; Faptele Apostolilor 17,32; 23,6; 24,21; 26,23; 1 Corinteni 15,12.13.21.42; Evrei 6,2). Această expresie trebuie diferențiată exact de noțiunea „învierea *dintre* morți”, aceasta este învierea de scoatere afară dintre morți, aceasta este deci prima înviere (Luca 20,35; Faptele Apostolilor 4,2; 1 Corinteni 15,20; Filipeni 3,11), în care credincioșii prin înviere sunt scoși afară dintre cei necredincioși, în timp ce necredincioșii rămân în mormânt.

Alte denumiri în Scriptură ale celor două învieri sunt: învierea celor drepti și învierea celor nedrepti (Luca 14,14; Faptele Apostolilor 24,14); învierea vieții și învierea judecării (Ioan 5,29). Versetul 28 din Ioan 5 pare să creeze greutăți, deoarece acolo este vorba de „ceasul”, „când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui”, ceea ce din aceasta s-ar putea înțelege, că toți morții, cei buni și cei răi, vor învia în același timp. Dar aceasta este o deducție greșită. Căci dacă ceasul Evangheliei din versetul 25 durează acum de aproape 2000 de ani, nu este nici un motiv pentru care „ceasul” din versetul 28 să nu poată cuprinde o perioadă de timp de 1000 de ani, la începutul căreia vor învia cei credincioși, iar la sfârșitul ei vor învia cei necredincioși.

Și nu în ultimul rând 1 Corinteni 15 face clară diferența dintre cele două învieri. În versetul 23 vedem foarte clar, că la venirea lui Hristos vor învia exclusiv aceia „care sunt ai lui

Hristos”, deci nu cei necredincioși (compară „morții în Hristos”, 1 Tesaloniceni 4,16). Când are deci loc învierea celor necredincioși, potrivit cu acest loc din Scriptură? Deci, la sfârșitul Împărăției de o mie de ani Hristos va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu, Tatăl; atunci toți dușmanii vor fi nimiciți. Ultimul dușman, care va fi nimicit (aceasta deci trebuie să aibă loc la sfârșitul domniei Sale de o mie de ani), va fi moartea. Hristos trebuie să domnească până când El va fi pus toți dușmanii sub picioarele Lui. Ultimul dușman, care va fi nimicit, va fi moartea, și anume la sfârșitul domniei Sale. Deci aceasta este în concordanță deplină cu Apocalipsa 20, unde citim că „restul morților” (deci aceia care nu cred) nu vor deveni vii, până nu vor fi trecut cei 1000 de ani. După aceea, când morții vor fi înviați și judecați, și moartea va fi aruncată împreună cu ei în Hades, iazul de foc (versetele 5 și 14).

Tema noastră actuală este prima înviere, deci cea care va avea loc la venirea lui Hristos. Aceasta însă nu este o temă chiar așa de simplă, și ajungem foarte repede la greutatea. Aceasta este din cauză că Domnul Isus va veni de două ori, sau mai bine spus, venirea Sa se va desfășura în două etape, între care, așa cum se presupune, sunt cel puțin șapte ani. Mai întâi El va veni în văzduh, ca să ia Adunarea Sa la Sine, și apoi El va reveni împreună cu Adunarea Sa pe nori, ca să judece pe dușmani, să salveze pe cei credincioși și să instaureze Împărăția păcii. La fiecare din aceste două etape ale venirii lui Hristos vor învia credincioși. Deci așa cum venirea Domnului are loc în etape, tot așa se va derula și prima înviere în etape. Prima etapă este învierea lui Hristos, Cel care este pârga, deoarece El a fost primul care a înviat dintre morți (1 Corinteni 15,20.23; Romani 1,4; 1 Petru 1,3). După aceea la răpirea Adunării înviază două grupe de credincioși, și anume „cei adormiți în Hristos” sau „morții în Hristos” (1 Tesaloniceni 4,13-17; 1 Corinteni 15,51-54); aceștia sunt credincioșii care aparțin Adunării, dar și credincioșii din Vechiul Testament (vezi Evrei 11,40), care de asemenea sunt „ai lui Hristos” (1 Corinteni 15,23); ei sunt „prieteni Mirelui” (compară Ioan 3,29), cei invitați „la ospățul nunții Mielului” (Apocalipsa 19,9). Împreună cu credincioșii Adunării ei sunt prezentați în Apocalipsa 4,4 în cer ca douăzeci și patru de bătrâni (compară Apocalipsa 21,12.14).

Ultima etapă a primei învieri

Acum a treia și ultima etapă a primei învieri, cu care noi ne reîntoarcem la punctul nostru de plecare. Și aici, la revenirea lui Hristos, sunt două grupe de credincioși, care vor învia, și aceste două grupe de credincioși au trăit una după alta: credincioșii din Vechiul Testament au trăit înaintea credincioșilor din Noul Testament, și tot așa la revenirea lui Hristos vor învia două grupe de credincioși, care au trăit una după alta. Noi le găsim clar prezentate în Apocalipsa 20,4.

Prima grupă constă din aceia, care au fost decapitați din pricina lui Hristos și a Cuvântului lui Dumnezeu. Am precizat detaliat mai înainte, că această grupă va muri înainte de începutul ultimei jumătăți a săptămânii-an (vezi încă o dată Matei 24,9; Apocalipsa 5,8b; 6,9-11a; 12,10.11).

Grupa a doua, numită în Apocalipsa 20,4 și care de asemenea va învia, constă din aceia care nu s-au închinat fiarei și icoanei ei și nu au primit semnul ei pe fruntea și pe mâna lor. Aceștia sunt aceia care *în timpul* ultimei jumătăți de săptămână, după instaurarea idolatriei odioase în

Templu la începutul acestei perioade, vor fi omorâți, deoarece ei refuză să se închine acestui idol. Vezi Apocalipsa 6,11b; 13,15; 14,13; 15,2.

Deci după pârğa Hristos vor fi patru grupe de credincioși care vor lua parte la întâia înviere, două grupe la răpirea Adunării și două grupe la revenirea lui Hristos; prima grupă cuprinde pe credincioșii care au trăit în timpul înainte de cruce, grupa a doua cuprinde pe credincioșii care au trăit în timpul după cruce până în momentul răpirii Adunării, grupa a treia cuprinde pe credincioșii după momentul răpirii și până la ultima jumătate a săptămânii-an și grupa a patra este formată din credincioșii din ultima jumătate a săptămânii-an. Fiecare din această grupă constă atât din iudei cât și din păgâni. Prima grupă cuprinde în principal israeliți, dar noi cunoaștem credincioși și dintre păgâni, cum ar fi Melhisedec și Iov. Grupa a doua este Adunarea, care constă atât din iudei cât și din păgâni (Efeseni 2,11-22). Grupa a treia și a patra, pe care noi le găsim înainte de toate în cartea Apocalipsa, sunt totdeauna descrise fără diferențiere între iudei și națiuni (vezi de exemplu Apocalipsa 13,14.15). Sunt însă unele locuri din Scriptură care se referă special la Israel: Matei 24,9; Daniel 7,20-25; 11,33.35; Apocalipsa 11,3-11.

Credincioșii, care vor învia la revenirea lui Hristos, vor domni 1000 de ani împreună cu El, tot așa ca și Adunarea (care însă va domni și după aceea; Apocalipsa 22,5). Deci ei vor fi ridicați deasupra fraților lor, care nu au murit, ci fără să moară vor intra în Împărăție. Aceasta este de înțeles, căci credincioșii morți și înviați vor avea trupuri glorificate, cerești (1 Corinteni 15,35-50; compară cu Romani 8,11.23; Filipeni 3,20.21; 2 Corinteni 5,1-4), în timp ce credincioșii de pe pământ vor avea încă trupurile lor muritoare, pământești. Ei vor fi transformați abia la sfârșitul Împărăției de o mie de ani și după aceea vor veni pe pământ. În total noul popor Israel în timpul Împărăției de o mie de ani va fi constituit din patru părți: întâi, sfinții cerești, înviați, care vor domni peste pământ, a doua grupă va fi rămășița asuprită și eliberată din Iudeea și Ierusalim, care din cauza necazului ei va ocupa de asemenea un loc înalt, însă pe pământ. În al treilea rând ceilalți dintre cele două și cele zece seminții, care sunt încă împrăștiați printre popoare, vor fi aduși înapoi în Palestina, și ei vor moșteni țara, și în al patrulea rând va fi o mulțime de copii, care după revenirea lui Hristos se vor naște în timpul Împărăției păcii. Însă cu aceasta suntem deja la tema capitolului următor.

8. DOMNIA DAVIDIANĂ A LUI HRISTOS

Hristos a revenit pe nori. El a nimicit pe dușmanii Săi, care s-au adunat împotriva Lui, și a eliberat pe ai Săi. El a eliberat rămășița strămtorată și a înviat pe sfinții morți. Acesta este începutul Împărăției de o mie de ani. Însă aceasta nu înseamnă că acum va fi nemijlocit pace și dreptate pe pământ. Oștirile fiarei și ale prorocului mincinos și oștirile asirianului nu sunt singurii dușmani pe care Hristos trebuie încă să-i bată. Sunt încă multe alte puteri care stau în calea domniei păcii, și odihna deplină poate veni abia atunci când și acești vrăjmași vor fi bătuți. Exprimat altfel: Înainte ca Domnul Isus să poată domni ca Solomon, Prințul păcii, El trebuie să domnească un anumit timp ca David: David a fost într-adevăr confirmat ca împărat în Sion, însă a trebuit să lupte până la sfârșit, în mod deosebit împotriva vrăjmașilor care erau în propria lui țară: filistenii (2 Samuel 21). David și Solomon împreună sunt un tablou al guvernării lui Hristos. În David vedem omul după inima lui Dumnezeu, care la început este lepădat și prigonit de împăratul după inima omului. Saul este un tablou despre „omul păcatului”, despre antihrist. Acest împărat prigonește împreună cu supușii lui pe acela care a fost uns ca împărat peste Israel și pe aliații lui, cei repudiați ai poporului. Însă acest împărat renegat este cel care a eliberat poporul din mâna omului violent Goliat (un tablou al lui satan). După ce prințul păcătos a căzut, David devine mai întâi împărat în Hebron. Dar după ce toată casa lui Saul a fost bătută, el devine împărat peste toate cele douăsprezece seminții. Așa va fi și Hristos, la început renegat (și împreună cu El și cei credincioși ai Lui, rămășița viitorului), va deveni Împărat peste Israel; mai întâi numai peste două seminții, adică peste rămășița celor două seminții, pe care El le-a salvat, dar mai târziu El va face – așa cum vom vedea – ca și rămășița celor zece seminții să se reîntoarcă în țara Israel și îi va face *un popor*. După aceea trebuie să înceapă lupta asupra restului de dușmani. „Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale” (1 Corinteni 15,25); ultimul dușman care va fi nimicit va fi moartea (versetul 26), și aceasta va avea loc abia după Împărăția păcii. Vedem deci, că în timpul Împărăției de o mie de ani va fi cu adevărat pace numai într-o anumită măsură: este o pace rezultată prin supunerea vrăjmașilor. Însă această supunere are loc cu „lingușire” (Psalm 18,44.45; 66,1-3), și aceasta va deveni clar la sfârșitul celor o mie de ani, când ei vor porni din nou împotriva lui Hristos (Apocalipsa 20,7-9). Deci este o pace constrânsă. Pe *pământul nou* va locui dreptatea (2 Petru 3,13), în Împărăția de o mie de ani dreptatea va fi păstrată prin constrângere (Isaia 9,7; 32,1; vezi Psalm 101,6-8).

Împărat peste Sion

Unul din evenimentele cele mai importante din viața lui David a fost, că el a adus Chivotul legământului pe Muntele Sion, în Ierusalimul cucerit de el. Da, acest munte a fost ales de Dumnezeu; acolo a vrut Dumnezeu să lase să locuiască Numele Său (Psalm 78,68-72). Este muntele care vorbește despre har, în opoziție cu muntele Sinai, muntele pe care s-a dat Legea; vedem aceasta clar în Evrei 12,18-22a. Pe muntele Sinai Dumnezeu a dat poporului o Lege, care a dovedit categoric, că poporul era păcătos și merita pedeapsa; dar Sion este muntele pe care s-a pus Chivotul legământului, Chivotul cu capacul ispășirii, acesta este acum „tronul de har” (Romani 3,20-25; compară cu Evrei 4,16). David nu a avut voie să construiască Templul,

aceasta a avut voie să-o facă prințul păcii, care va veni după el; însă principial relațiile dintre popor și Dumnezeu devin deja strânse, prin aceea că Chivotul legământului este pus pe fundamentul harului. Aceasta are loc când sunt încă mulți dușmani, binecuvântarea încă nu este pe deplin prezentă și încă nu s-a construit o casă pentru Dumnezeu. Aceasta are loc în credința în făgăduința lui Dumnezeu (Psalm 132). Cât de minunat vorbesc toate acestea despre Hristos. El este Chivotul Legământului, „tronul de har” (Romani 3,25; compară cu Evrei 9,5). El a fost pus ca Împărat peste Sion, Muntele sfânt al lui Dumnezeu (Psalm 2,6; compară cu Psalm 132,11-18). Înainte ca David să aducă Chivotul în Sion, Dumnezeu nu mai avea nici o locuință în Israel, de când Silo a fost lepădat (Psalm 78,59-62), și simbolic au început „timpurile națiunilor”, atunci când filistenii au luat ca pradă Chivotul legământului. Dar așezarea Chivotului în Sion a pus capăt acestei stări; așa va instaura Hristos domnia Sa regală în Sion și prin aceasta va pune capăt timpurilor națiunilor. Chiar dacă atunci încă nu vor fi nimiciți toți vrăjmașii Lui, și prin aceasta încă nu a început binecuvântarea Împărăției păcii, El va instaura totuși domnia Sa în Sion, într-o legătură de har cu poporul Său, pe care El l-a salvat. Aceasta este scena minunată din Apocalipsa 14, unde Mielul stă pe Muntele Sion și împreună cu El o sută patruzeci și patru de mii; aceasta este rămășița credincioasă din Iuda, care a suferit ca și Mesia al lor, dar acum au parte de slava Lui. Așa s-a întâmplat odinioară cu aceia care au avut parte de renegarea lui David.

Hristos domnește în Sion în har și slavă, împreună cu cei credincioși ai Lui. Acum începe lupta împotriva acelor care năzuiesc să se împotrivescă întemeierii binecuvântării. Psalmul 110 spune: „Domnul a zis Domnului meu: ‚Stai la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale.’ Domnul va întinde din Sion sceptrul puterii Tale, zicând: ‚Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!’”, și apoi vedem cum tinerii poporului împăratului (compară cu Psalmul 127,3-5) pornesc să bată vrăjmașul, în mod deosebit „căpetenia unei țări mari” (Psalm 110,6), acesta este Gog, despre care vom vorbi. În încredere în Împăratul lor, care domnește în Sion, ei pornesc la luptă. „Cei ce se încred în Domnul sunt ca Muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie. Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum și până în veac. Căci sceptrul răutății nu va rămâne pe moștenirea celor drepti, ca nu cumva cei drepti să întindă mâinile spre nelegiuire.” (Psalm 125,1-3) „Să se umple de rușine și să dea înapoi, toți cei ce urăsc Sionul! Să fie ca iarba de pe acoperișuri, care se usucă înainte de a fi smulsă.” (Psalm 129,5.6; și aceasta se referă la asirian, vezi ca dovadă Isaia 37,22.27).

Reîntoarcerea în Sion a celor împrăștiați

Una din primele acțiuni de guvernare a lui Hristos va fi să aducă înapoi în țară pe toți aleșii lui Israel, care încă se mai află printre popoare, atât cei dintre două seminții, cât și cei dintre cele zece seminții, și în mod deosebit pe Muntele Sion, unde harul Său și slava Sa s-au așezat. Așa cum știm, mulți dintre cele două seminții se vor reîntoarce deja cu mult timp înainte de revenirea lui Hristos, și anume în necredință, ca acolo să întâmpine judecata, din care va fi salvată o mică rămășiță. Ceilalți, care încă se mai află printre națiuni, se vor reîntoarce după revenirea Sa. Și aleșii dintre cele zece seminții, care astăzi încă sunt dispăruți, vor fi aduși de Dumnezeu înapoi. Unele locuri din Scriptură vorbesc clar despre această reîntoarcere dublă, atât a celor din cele două seminții, cât și a celor din cele zece seminții.

„El va înălța un steag pentru popoare, va strânge pe exilații lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru margini ale pământului.” (Isaia 11,12)

„În zilele acelea, casa lui Iuda va umbla cu casa lui Israel și vor veni împreună din țara de la miazănoapte, în țara pe care am dat-o ca moștenire părinților voștri.” (Ieremia 3,18)

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi aduce înapoi pe captivii poporului Meu Israel și Iuda, zice Domnul; îi voi aduce înapoi în țara pe care am dat-o părinților lor și o vor stăpâni.” (Ieremia 30,3) „Voi întări casa lui Iuda și voi mântui casa lui Iosif; îi voi aduce înapoi, căci Mi-este milă de ei.” (Zaharia 10,6)

Legătura deosebită între acești aduși înapoi și Muntele Sion o găsim în diferite locuri din Scriptură: „În timpul acela se va aduce un dar Domnului oștirilor, de către poporul cel tare și puternic, de către poporul înfricoșător de la începutul lui, neam care tot așteaptă și este călcat în picioare ... acolo unde locuiește Numele Domnului oștirilor, pe Muntele Sionului” (Isaia 18.7).

„Cei răscumparați ai Domnului se vor reîntoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul; vor căpăta veselie și bucurie, iar durerea și gemetele vor fugi.” (Isaia 35.10)

„Ascultați Cuvântul Domnului ...: Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna și-l va păzi cum își păzește păstorul turma. Căci Domnul l-a eliberat pe Iacov și l-a răscumplat din mâna unuia mai tare decât el. Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimea Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului” (Ieremia 31,10-12).

„În zilele acelea, în timpul acela, zice Domnul, fiii lui Israel și fiii lui Iuda se vor întoarce împreună; vor merge plângând și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor. Vor întreba de drumul Sionului, își vor întoarce privirile spre el și vor zice: Veniți să ne alipim de Domnul, printr-un legământ veșnic, care să nu fie uitat” (Ieremia 50,4.5).

Însemnătate profetică deosebită are în acest context expresia pe care am citat-o deja din Ieremia 30,3, și anume: „voi aduce înapoi pe captivii poporului Meu”, sau „voi întoarce captivitatea” (*sub șebut*); această expresie se referă de cele mai multe ori la terminarea captivității sau a apăsării poporului Israel, uneori și la pustia țării Israel (Ieremia 33,11; compară cu capitolul 30,18). În următoarele locuri din Scriptură expresia se referă la Israel: Deuteronom 30,3; Psalm 85,2; Ieremia 29,14; 31,23; 32,44; 33,7.26; Ezechiel 16,53; Osea 6,11; Ioel 3,1; Amos 9,14; Țefania 2,7; 3,20. Ca rugăciune pentru Israel ea este pusă în legătură cu locul de unde va veni permanent har și salvare: Sion! „O, de ar porni din Sion mântuirea lui Israel! Când va întoarce Domnul din robie pe poporul Său, Iacov se va înveseli și Israel se va bucura” (Psalm 14,7; compară cu Psalm 53,6). „Când a adus Domnul înapoi pe captivii Sionului, parcă visam. ... Adu, Doamne, înapoi pe captivii noștri, ca pe niște râuri în partea de miazăzi!” (Psalm 126,1-4). În acest ultim Psalm vedem că această expresie se referă la restabilirea deplină a binecuvântării în legătură cu Sionul, dar și cu reîntoarcerea captivilor. Versetele 1-3 vorbesc despre aceia care sunt deja în legătură cu Sionul: rămășița răscumplată din Iuda, care chiue de bucurie din pricina eliberării ei; versetul 4 vorbește despre aceia care încă trebuie să se reîntoarcă, pentru ca numărul poporului Israel să fie complet, și anume aleșii din cele zece seminții. Despre aceasta vrem să vorbim acum mai detaliat.

Momentul reîntoarcerii celor zece seminții

Din cauza păcatului lor mare față de Domnul, capitala împărăției celor zece seminții, Samaria, a fost cucerită în anul 721 înainte de Hristos de împăratul Sargon al Siriei, care a dus aproape pe toți locuitorii imperiului la Asur (2 Împărați 17). Acolo israeliții s-au amestecat cu populația băștinașă și de atunci au dispărut fără urmă, cel puțin pentru ochiul omului. Dar Dumnezeu va ști să-i găsească, și binecuvântarea Împărăției păcii va fi abia atunci desăvârșită, când și acești pierduți ai casei lui Israel vor fi readuși înapoi în țară. Foarte multe locuri din Scriptură prorocesc clar, că aceasta va avea loc. Apocalipsa 7 ne arată, că din fiecare seminție a lui Israel va fi pecetluită o rămășiță, ca să devină părtași la slavă (numai Dan nu este amintit acolo; despre aceasta am vorbit deja). „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David un Vlăstar drept. ... În zilele Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va locui în siguranță” (Ieremia 23,5.6). „În zilele acelea, în timpul acela, zice Domnul, se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi; și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi: căci voi ierta rămășița pe care o voi lăsa.” (Ieremia 50,20) Vezi și Psalmul 80; Ezechiel 28,25.26; 34,11-16; 39,25-29; Mica 2,12; Naum 2,2. Din Isaia 11 se vede, că reîntoarcerea acestor zece seminții va avea loc după revenirea Domnului; versetele 1-10 descriu instaurarea Împărăției păcii și instalarea regalității (versetul 10), după aceea citim despre reîntoarcerea celor alungați ai lui Israel. Din multe alte locuri din Scriptură, pe care le vom cita, rezultă de asemenea această succesiune: instaurarea Împărăției păcii, după aceea reîntoarcerea aleșilor din cele zece seminții. Aceasta este în concordanță cu ceea ce noi găsim simbolic în Psalmul 73. Acest Psalm este primul Psalm al celei de-a treia cărți a Psalmilor, care în principal vorbește despre rămășița din Israel; nu este vorba numai despre Iudeea și Ierusalim, ca în primele două cărți ale Psalmilor, ci de tot poporul, de toate cele douăsprezece seminții, văzute de la începutul istoriei lor (vezi în mod deosebit Psalmul 78), și în legătura lor cu sfințenia și Locul Preasfânt al lui Dumnezeu. Psalmul 73 dă o scurtă privire de ansamblu despre aceasta: indiferent de bunăstarea temporală a păcătoșilor, Dumnezeu rămâne „bun” față de Israel, și credința spune, că cei credincioși vor fi cândva iarăși primiți de Dumnezeu. Versetul 24 trebuie bine înțeles: „Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău, și mă vei primi după slavă”, aceasta este traducerea exactă. Aceasta nu are nimic a face cu luarea în slavă în cer (acest gând este necunoscut în Vechiul Testament), ci cu primirea întregului popor Israel după slavă, aceasta înseamnă: după revenirea lui Hristos. Că expresia „după slavă” (*achar kabod*) înseamnă efectiv aceasta, rezultă din alte locuri din Scriptură, unde se întâlnește această expresie, și anume în Zaharia 2,8: „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: După slavă El m-a trimis la popoarele care v-au jefuit”. Din context rezultă clar, că și aici este vorba de adunarea celor alungați ai lui Israel *după* revenirea lui Hristos (compară cu Matei 24,30.31).

Cum se reîntoarce rămășița celor zece seminții?

Cei aleși ai celor zece seminții se vor reîntoarce din multe locuri de pe pământ. Unele locuri din Scriptură spun că ei vor veni „din toate națiunile”: Isaia 11,12; 66,20.21; Ezechiel 20,34. „Belșugul mării” (Isaia 60,5) se va întoarce spre Sion (este posibil ca „marea” să fie aici prezentarea simbolică a națiunilor, vezi Isaia 17,12; Apocalipsa 17,15; compară cu Zaharia 10,11); „bogăția națiunilor”: Midian, Efa, Seba, Chedar, Nebaiot și insulele Mării Mediterane

(Isaia 60,1-9). În mod deosebit este numit în Scriptură: Egiptul, Asur și Etiopia. „Cei împrăștiați în țara Egiptului” vor veni (Isaia 27,13); ei vor fi răscumpărați de acolo și limba mării Egiptului va seca (Isaia 11,11-15); „toate adâncimile râului Nil se vor usca”, ca să-i lase să treacă (Zaharia 10,10.11); ca păsările vor veni din Egipt (Osea 11,11). „Cei pierduți în țara Asiriei” vor veni înapoi (Isaia 27,13; 11,11.16), ei vor fi adunați din Asur (Zaharia 10,10.11). Ca porumbeii vor veni din Asur (Osea 11,11). Din cealaltă parte a râurilor Etiopiei (atât a Nilului cât și a Eufratului) (Geneza 10,6-12) vor fi aduși înapoi (Isaia 11,11.15; 18,1.2.7; 27,12; Țefania 3,10). În continuare vor fi aduși din țara chinezilor (Isaia 49,12), din Patros, Elam, Șinear, Hamat și insulele mării (Isaia 11,11), din nord (Isaia 43,1-8; 49,12; Osea 11,11), din sud și din răsărit (Isaia 43,1-8).

Corăbiile din Tars vor fi primele care îi vor aduce (Isaia 60,9), națiunile îi vor aduce ca un cadou înapoi în țara Israel (Isaia 14,1.2; 43,1-8; 49,8-12.22; Țefania 3,10), și cei aleși dintre ei vor fi adunați de îngeri (Matei 24,31; Marcu 13,27). Nu numai cei care aparțin casei lui Israel se vor întoarce înapoi în țară. Dumnezeu îi va duce în pustie și va vorbi inimii lor (Osea 2,14.15); când ei vor fi adunați în „pustia popoarelor”, Dumnezeu îi va judeca acolo. El va despărți din mijlocul lor pe răzvrătiți și pe cei decăzuți de la El (Ezechiel 20,30-44, este posibil ca „pustia” aici să aibă înțelesul simbolic ca al „mării” – vezi mai sus – compară în privința aceasta cu Apocalipsa 17,3a). Ca „cerealele” vor fi scuturați copiii lui Israel „de la cursul Râului (Eufrat) până la pârâul Egiptului” (Isaia 27,12.13). Numai cei aleși (Matei 24,31), aceia care poartă pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor (Apocalipsa 7,3-8), vor veni în țară și vor locui acolo în pace, siguranță și bucurie (Isaia 35,3-10; Ieremia 23,6; 31,1-14; Ezechiel 28,25.26; 34,11-16). Nelegiuirile lor vor fi ispășite (Ieremia 50,19.20). Și ce este foarte important: ei vor fi uniți cu casa lui Iuda într-un popor, Israel! (Ieremia 3,18). Ei se vor strânge și vor pune un Cap peste ei (Osea 1,10.11). Aceasta este descris detaliat în Ezechiel 37,15-28: israeliții vor fi adunați dintre națiuni și vor fi aduși în țara lor, și acolo vor constitui un singur popor, care niciodată nu se va mai despărți; de asemenea peste ei va domni un Împărat din casa lui David (aici el este numit chiar „David”), și Dumnezeu va încheia cu ei un legământ de pace.

Poporul unit, adevăratul Israel, îl va primi Dumnezeu ca popor al Lui, și ei vor fi numiți „copii ai Dumnezeului Cel viu” (Osea 1,10). Dumnezeu va lucra nașterea din nou a poporului Său, le va da o inimă nouă înlăuntrul lor și va turna Duhul Său peste ei (Isaia 32,15; 44,1-5; Ezechiel 11,17-20; 36,24-28; Ioel 2,28.29). Din aceste locuri din Scriptură rezultă și că această naștere din nou include și curățirea poporului: nelegiuirile lor vor fi ispășite, păcatele lor spălate, rănilor vindecate. Dumnezeu îi va îmbrăca cu dreptate și va îndepărta pentru veșnicie mânia Lui de la ei; ei vor fi pentru veșnicie poporul Lui și El va fi Dumnezeul lor (Isaia 27,9; 33,24; 40,2; 44,22; 54,7; 57,15.16; 60,10.21; 61,10; Ieremia 33,8; 50,20; Daniel 9,24; Osea 14,2-9; Ioel 3,21; Mica 7,18-20; Zaharia 3,9; 13,1.9; Romani 11,26-32). Toată slujba adusă idolilor va fi îndepărtată din țară (Isaia 27,9; 42,13-17; Osea 2,16; 14,4; Mica 5,12.13; Zaharia 13,2). Dumnezeu va încheia cu ei un legământ veșnic de pace, care niciodată nu va fi întrerupt ((Ieremia 31,31-34; 32,40; 50,4; Ezechiel 16,59-63; 34,25; 37,26). Acestor locuri li s-ar putea adăuga multe altele din Psalmi.

Lupta împotriva popoarelor vecine

După ce poporul Israel s-a reîntors în țară, și s-a unit sub conducerea lui Mesia, sub conducerea Lui el va porni lupta împotriva popoarelor vecine, care stau în calea instaurării Împărăției păcii. În principal acestea sunt cele două popoare: Egiptul și Edomul. Dumnezeu va da lovitura de grație tuturor popoarelor printre care El a împrăștiat pe Israel (Ieremia 30,11.16); El Se va răzbuna cu mânie, cu furie, pe popoarele care n-au ascultat (Mica 5,15). „În ziua aceea voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă în snopi; vor mistui în dreapta și în stânga pe toate popoarele de jur împrejur, iar Ierusalimul va fi locuit iarăși în locul lui cel vechi” (Zaharia 12,6). Din context acest loc se referă în primul rând la bătălia împotriva asirianului, după cea de-a doua asediare a Ierusalimului, dar în afară de aceasta există o aplicare care se extinde la toate popoarele de jur împrejur. Așa cum Domnul a spus lui Ieremia: „Așa vorbește Domnul împotriva tuturor vecinilor Mei celor răi, care se ating de moștenirea pe care am dat-o poporului Meu Israel: „Iată, îi voi smulge din țara lor și voi smulge casa lui Iuda din mijlocul lor. Dar, după ce-i voi smulge, voi avea iarăși milă de ei și-i voi aduce înapoi pe fiecare la moștenirea lui și pe fiecare în țara lui. Și, dacă vor învăța cu grijă căile poporului Meu, zicând: „Viu este Domnul!”, așa cum au învățat pe poporul Meu să jure pe Baal, atunci vor fi întăriți în mijlocul poporului Meu. Dar, dacă nu vor asculta, voi smulge cu desăvârșire un astfel de popor, îl voi deșădăcina și îl voi distruge”, zice Domnul” (Ieremia 12,14-17).

Acest loc din Scriptură conține principii importante: Dumnezeu va avea a face atât cu Iuda cât și cu națiunile din jurul lui Iuda; amândoi vor fi scoși din țara lor din cauza păcatului lor, dar după trecerea unui timp El va restaura nu numai pe Iuda în țara lui, ci și pe aceste popoare vecine. Despre aceasta vorbește Domnul Isus: „Vedeți smochinul și toți copacii. Când înfrunzesc, voi singuri cunoașteți, văzându-i, că de acum vara este aproape. Tot așa, când veți vedea împlinindu-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Luca 21,29-31). Nu numai Israel „a înverzit”, ci și popoarele lui vecine au fost restaurate. Dar ce spune Domnul atunci? Pentru aceste popoare restaurate va fi un viitor numai dacă ele se obișnuiesc cu căile poporului lui Dumnezeu.

Judecata asupra popoarelor vecine

Dacă aceasta va avea loc, și cum va avea loc aceasta este prezentat în continuare în cartea lui Ieremia, și anume în partea a treia a cărții (capitolele 46-51), unde noi găsim judecățile asupra acestor popoare. Aceste judecăți au acolo o însemnătate dublă: în primul rând ele au avut deja o împlinire istorică prin mâna lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, dar din multe aspecte rezultă că împlinirea lor propriu-zisă și definitivă (așa cum este de altfel aproape în toate celelalte prorocii) va avea loc abia în viitor. Linia principală, care parcurge acest capitol, este aceea că mai întâi toate imperiile numite trebuie să facă loc imperiului mondial babilonian, dar după aceea și Babilonul va fi pustiit (și aceasta pentru totdeauna); după aceea urmează restaurarea lui Israel (capitolul 50,4-7.19.20.33-40), dar și restaurarea anumitor imperii (capitolul 46,26; 48,47; 49,6.39). Israel va fi ciocanul, cu care Dumnezeu va disciplina națiunile, dar Babilonul va fi distrus de Însuși Dumnezeu (capitolul 51,20-26). Toate aceste evenimente arată spre timpul sfârșitului: Babilonul va avea, privit spiritual,

ultimul său reprezentant în Babilonul cel mare din cartea Apocalipsa (compară Ieremia 51,25.26.47-53 cu Apocalipsa 17-19,3), și, privit politic, în ultima căpetenie a imperiului mondial; fiara (Apocalipsa 13,1-10). Și toate popoarele vecine lui Israel vor juca de asemenea din nou un rol. Așa cum am spus, unele din ele vor fi restaurate mai târziu, însă unele din ele nu vor mai fi restaurate. Filisteea, Edom, Damasc și Hațor vor fi nimicite pe deplin, deoarece ele aparțin ținuturilor înalte ale lui Israel; dimpotrivă, Egiptul, Moabul, Amon și Elam, după ce vor fi judecate de Dumnezeu prin mâna lui Israel, vor fi restaurate și vor avea parte de binecuvântările Împărăției păcii sub domnia lui Hristos. Vrem să studiem pe scurt fiecare din națiuni și mai întâi să numim popoarele care vor fi restaurate. În ceea ce privește EGIPTUL, am văzut în Daniel 11,40-45, că el va fi devastat de asirian; după aceea asirianul se reîntoarce în Palestina. Ceva asemănător (un atac al unei puteri din nord) găsim și în Isaia 19 și 20 și în Ieremia 46,20. Că Dumnezeu Însuși va face judecata, găsim în afară de aceasta și în Isaia 30 și 31; Ezechiel 29-32; Ioel 3,19; Isaia 11,15; Ieremia 9,26; Zaharia 10,11. După aceea Egiptul va fi restaurat și el va fi o binecuvântare în mijlocul pământului, împreună cu Asur restaurat și cu Israel (Isaia 19,19-25; Ieremia 46,25.26; compară cu Mica 7,12), sub premisa că el se va sui în fiecare an ca să serbeze sărbătoarea Corturilor (Zaharia 14,18.19).

Și MOAB va primi judecata prin Israel. Aceasta rezultă din Isaia 11,14; Isaia 15 și 16 (să ne gândim și la împlinirea istorică – vezi Amos 2,1-3); Isaia 25,10-12; Ieremia 9,26; Ezechiel 25,8-11; Țefania 2,8.9; da, Mesia Însuși îi va disciplina (Psalm 60,8; 108,9), dar după aceea va avea loc restaurarea (Ieremia 48,47). „Poporul frate” Amon va avea parte de același tratament; mai întâi judecata (Isaia 11,14; Ieremia 9,26; Ezechiel 25,1-7; Amos 1,13-15; Țefania 2,8.9), după aceea restaurarea (Ieremia 49,6). Cu privire la Elam găsim unele indicii în Ieremia 25,25; 49,34-39 și Ezechiel 32,24.

Judecăți asemănătoare, fără restaurare, sunt amintite cu privire la multe alte popoare vecine. De exemplu asupra TIRULUI și SIDONULUI în Isaia 23; Ezechiel 26-28; Ioel 3,4 și Amos 1,9.10 (vezi și Ieremia 25,22; 46,4 și Zaharia 9,2.3). În ceea ce privește ETIOPIA, vezi Isaia 20,3-5; Ezechiel 30,4.5.9 și Țefania 2,12.

Rămân cele patru popoare, despre care Ieremia a prorocit sfârșitul definitiv. Mai întâi DAMASC (poporul ARAM), vezi Ieremia 49,23-27, și în continuare Isaia 17,1-3; Amos 1,3-5 și compară cu Zaharia 9,1; compară în continuare împlinirea istorică în 2 Împărați 16,9. În al doilea rând, CHEDAR și HAȚOR în țara ARABIEI, vezi Ieremia 49,28-33, și în continuare Isaia 21,13-17 și Ieremia 25,24. Scriptura vorbește foarte detaliat despre judecata asupra FILISTENILOR, în mod deosebit asupra celor patru cetăți ale lor Ascalon, Asdod, Ecron și Gaza. Filistenii sunt dintotdeauna dușmanii cei mai mari ai poporului lui Dumnezeu, dușmani, care sunt așa de periculoși, deoarece ei, mai mult decât oricare alt popor, locuiesc pe teritoriul lui Israel și influența lor distrugătoare este mult mai de temut decât a tuturor celorlalte popoare. Avraam și Isaac au avut și ei de a face cu ele, atunci când au fost în țara făgăduinței (Geneza 20 și 26); ei sunt intruși în țara care aparține aleșilor lui Dumnezeu (Iosua 13,2; Exod 23,31), și de asemenea sunt primii dușmani cu care David, ca model al lui Hristos, a avut a face (2 Samuel 3,18; 5,17-25; 8,1; 19,9; înainte de domnia sa: 1 Samuel 17; 18,6 și așa mai departe). Filisteea a trebuit deja de mai multe ori să sufere judecata lui Dumnezeu: sub împăratul Ezechia (2 Împărați 18,8; Isaia 14,28-31; Amos 1,6-8), prin faraon (Ieremia 47,1), prin Nebucadnețar (Țefania 2,4-7; Ezechiel 25,15-17; Ieremia 25,20) și prin Alexandru cel Mare (Zaharia 9,5-8), dar toate detaliile acestor prorocii se pot înțelege dacă se știe că

împlinirea lor deplină urmează să aibă loc (vezi înainte de toate Țefania 2,7 și Zaharia 9,5-8). Hristos Însuși va da la sfârșitul zilelor tuturor împăraților țării filistenilor să bea potirul plin cu vinul mâniei Sale (Ieremia 25,15.20), și El va aduce răzbunarea, pe care ei au gândit-o cu privire la El, asupra capului lor (Ioel 3,4) și va înălța strigătul de bucurie asupra Filisteei (Psalm 60,8; 108,9). Poporul Său Israel Îi va fi de ajutor în judecată: ei vor zbura pe umărul filistenilor (Isaia 11,14), locuitorii din Șefelah (câmpie) vor stăpâni pe filistenii (Obadia 19). Țărmlul va aparține rămășiței casei lui Iuda; ei vor pășuna pe el, seara vor poposi în casele Ascalonului (Țefania 2,7; compară Zaharia 9,5 și Ieremia 47,1-7).

Judecata asupra Edomului

În final judecata asupra EDOMULUI, care ocupă un loc mare în prorocii. Edomiții sunt urmași ai lui Esau (Geneza 36,1.9), și de aceea poporul frate al lui Israel. Dar „Iacov” (Israel) a fost iubit de Domnul și „Esau” (Edom) a fost urât, deoarece lucrările lui erau rele (Maleahi 1,2-5; Romani 9,13; Evrei 12,16.17). Edom a fost permanent unul din marii vrăjmași ai lui Israel (Numeri 20,14-21; 1 Samuel 14,47; 2 Samuel 8,13.14; 1 Împărați 11,14; 2 Împărați 8,20-22; 14,7). Și în privința aceasta unele prorocii s-au împlinit parțial, dar mereu devine clar, că împlinirea definitivă va avea loc în Hristos și deci urmează să aibă loc. Tocmai pentru faptul că Edom a urât pe fratele său și l-a prigonit și a privit cu bucurie răutăcioasă pieirea fratelui său și a urmărit pieirea lui, va fi imposibil ca el să scape de judecata lui Dumnezeu (Amos 1,11.12; Obadia 12-14; Maleahi 1,2-5). Domnul Însuși (acesta este Hristos) va face judecata acestui popor păcătos (Numeri 24,17.18; Ieremia 9,26; 25,21; Plângerile lui Ieremia 4,21.22; Ezechiel 36,5-7; Psalm 60,8; 108,9; 137,7). Și aici Î-L va ajuta poporul Său Israel, căci Dumnezeu spune, că El va face răzbunarea Sa asupra Edomului prin mâna poporului Său (Ezechiel 25,12-14; vezi și Isaia 11,14; Amos 9,12; Obadia 21). Pentru Edom nu va fi niciodată restaurare; el va deveni un pustiu veșnic (Isaia 34,9-17; Ieremia 49,13; Ezechiel 32,29; 35,1-15; Ioel 3,19; Maleahi 1,3.4).

Însemnătatea judecății asupra Edomului devine vizibilă din faptul că o carte întregă din Biblie se ocupă exclusiv cu aceasta, și anume cartea Obadia, care arată o mare concordanță cu Ieremia 49,7-22, chiar dacă sunt diferențe specifice. Ambele arată clar, că judecata va avea loc în timpul din urmă: ea va avea loc în ziua Domnului, și după aceea urmează „Împărăția Domnului”, domnia lui Hristos, ceea ce pentru Israel înseamnă eliberare și pace. Tot așa este și în Ezechiel 35, care vorbește despre „timpul când nelegiuirea era la culme” (textual: „timpul nelegiurii sfârșitului” – versetul 5). Tot așa și Plângerile lui Ieremia 4,21.22, care se vor împli când nelegiuirea Sionului se va sfârși. Și în mod deosebit pasajele importante din Isaia 34 și 63, care aduc judecata asupra Edomului în legătură cu evenimentele profetice ale timpului sfârșitului, atât cu judecata asupra tuturor popoarelor cât și cu eliberarea lui Israel. Judecata în Edom stă în contextul destinului Sionului, căci Domnul va avea în Edom o zi de răzbunare, un an de răsplătire pentru cauza Sionului (Isaia 34,8; compară cu Isaia 63,4). Judecata se extinde acolo asupra multor popoare, care vor fi adunate acolo și vor avea parte de un sfârșit definitiv (Isaia 34,1-3.6; 63,3.6). Compară descrierea din Isaia 34,3.6.7 și Isaia 63,2-4 cu Apocalipsa 19,13.15.17; judecățile se aseamănă, consider însă că este foarte improbabil să fie aceleași, din cauza diferențelor arătate anterior în caracterul profetic între Daniel și Apocalipsa, pe de o parte, și ceilalți proroci, pe de altă parte. Trebuie să fie deci alte popoare,

probabil popoare din răsărit, care vor fi judecate în țara Edom. Nu sunt puterile din vest, căci ele vor fi bătute la Armaghedon (Apocalipsa 16,16; 19,19); nu este nici împăratul nordului cu aliații lui, căci Edom este diferențiat clar de el (Daniel 11,41); nu este nici Gog, căci el va cădea pe munții lui Israel (Ezechiel 39,4). Noi trebuie să vedem judecata asupra lui Edom, așa cum este ea descrisă în Isaia 34 și Isaia 63,1-6, total despărțită de rezultatul important al judecăților asupra popoarelor din jur; important, din cauză că soarta Sionului este strâns legată de acesta, și Domnul (Hristos) o va face El Însuși singur. Că acestea sunt realmente etapa finală a judecăților asupra asupritorilor Sionului devine vizibil din aceea că Isaia 34 urmează după prima formare a regimului lui Hristos în capitolul 33; dar abia atunci când „cauza Sionului” în capitolul 34 va fi pe deplin încheiată, urmează capitolul 35 cu binecuvântarea desăvârșită. Vedem aceasta și în capitolele 62 și 63,1-6: mai întâi este anunțată salvarea Sionului prin venirea Salvatorului, dar apoi Sionul întreabă în Isaia 63,1, cine este cel care vine din Edom îmbrăcat cu haine de culoarea sângelui. Hristos dă răspunsul: El singur a bătut popoarele și El vine din Edom la Sion ca marele Biruitor final; atunci salvarea este deplină. De mai multe ori vedem în Scriptură, că salvarea poporului o face Dumnezeu, care Se urcă din Edom: vezi Deuteronom 33,2; Judecători 5,4 și Habacuc 3,3.13 (Teman este situat în Edom, vezi Ieremia 49,7.20; Ezechiel 25,13; Amos 1,12; Apocalipsa 9).

Până acum am văzut trei judecăți mari diferite (făcând excepție de judecata asupra lui Gog, pe care urmează s-o discutăm, dar care de fapt constituie finalul judecăților asupra lui Asur), așa cum le-am discutat în legătură cu Psalmul 83,9-11, și anume: judecata asupra oștirii romane condusă de fiară și antihrist la Armaghedon (Apocalipsa 19; Hristos coboară din cer, dar nu încă pe pământ), în al doilea rând judecata asupra asirianului și aliaților lui: popoarele adunate în valea lui Iosafat (Hristos coboară pe Muntele Măslinilor și instaurează domnia Sa în Sion); și în al treilea rând judecata asupra popoarelor în Boțra, Edom, după care Hristos Se întoarce biruitor din Edom, ca în sfârșit să dea țării odihnă.

Atacul prin surprindere al lui Gog

Atunci va veni efectiv odihna în țară, dar această odihnă nu va fi încă definitivă. Este odihna despre care citim în Ezechiel 38,8; acolo este vorba de țara „scăpată de sabie”, ai cărei locuitori „strânși dintre mai multe popoare pe munții lui Israel, care multă vreme fuseseră pustii; dar, fiind scoși din mijlocul popoarelor, vor fi toți în siguranță în locuințele lor” (vezi și versetele 11 și 12). Dar același verset spune și, că această liniște va fi brutal deranjată de atacul prin surprindere al ultimei puteri vrăjmașe, care va trebui nimicită, și anume atacul venit prin surprindere din partea oștirii lui Gog. Acest atac vrem să-l studiem acum și în legătură cu aceasta să tratăm trei întrebări:

1. Când va avea loc atacul lui Gog?
2. Cine este Gog?
3. Cum își va găsi el sfârșitul?

Mai întâi: Când va năvăli Gog în Israel? Au fost comentatori foarte buni ai Scripturii, care au considerat că Gog va năvăli mult mai devreme; ei au gândit că Gog este același cu asirianul și că Ezechiel 38 și 39 se referă la a doua asediere a Ierusalimului. Ei au considerat odihna din

Ezechiel 38,8 ca fiind odihna temporală pe care Israel o va savura în țară după ce în necredință s-a instaurat statul Israel, așa cum găsim aceasta și în Psalmul 107 (versetele 34-38); după aceea împăratul nordului v-a tulbura această liniște. Noi credem însă că avem motive întemeiate contrare acestei păreri. Se poate spune despre iudei că ei au fost pe deplin scăpați de sabie, fără ca lor să li se mai întâmple ceva vreodată? Nu trebuie ei mai degrabă să treacă și prin necazul cel mare? Se poate spune că ei au fost scoși (deci nu că ei s-au reîntors prin ei înșiși, ci că ei fost aduși de Domnul) și că ei locuiesc în siguranță?

Dar ce este și mai concludent, este marea linie istorică, pe care noi o putem recunoaște din Ezechiel capitolele 33-39, și chiar mai departe; că noi putem așeza la locul lor istoric corect evenimentele din aceste capitole.

Capitolul 33 ne dă marele principiu al căilor lui Dumnezeu în timpul din urmă, și anume relația personală cu Dumnezeu.

Capitolul 34 conține judecata asupra păstorilor falși ai lui Israel și salvarea oilor lui Dumnezeu, peste care Dumnezeu va pune pe robul Său David ca păstor.

Capitolul 35 este o intercalare, care tratează judecata asupra marelui vrăjmaș al lui Israel: Edom.

Capitolul 36 vorbește despre restaurarea spirituală.

Capitolul 37 vorbește despre restaurarea națională a lui Israel, accentul punându-se pe unirea celor două seminții cu cele zece seminții.

Abia după aceea, abia la sfârșitul părții spirituale a prorociei găsim judecata asupra lui Gog, în timp ce apoi, începând cu capitolul 40, găsim construirea noului Templu în Împărăția de o mie de ani.

Toate acestea vorbesc foarte mult în favoarea faptului că năvălirea lui Gog va avea loc abia după revenirea lui Hristos, când adevăratul David va domni peste popor, când Israel și Iuda vor fi reuniți, când israeliții vor fi născuți din nou și vor poseda Duhul lui Dumnezeu. Abia atunci, când puterile armate, care se vor ridica împotriva poporului, vor fi bătute la revenirea lui Hristos și națiunile din jur vor fi apoi judecate și poporul va ajunge la liniște, abia atunci ultimul vrăjmaș, care a mai rămas, va năvăli în țară.

Cine este Gog?

Deci cine este acest Gog? Noi nu trebuie nicidecum să-l confundăm cu Gog din Apocalipsa 20,8, căci acesta se va ridica abia la sfârșitul Împărăției de o mie de ani, în timp ce noi acum vorbim despre începutul Împărăției de o mie de ani. În Ezechiel 38 el este numit cu numele lui complet: „Gog, țara lui Magog, prințul Roșului, Meșecului și Tubalului.” Gog nu se mai întâlnește în alte locuri în Biblie, decât cu numele propriu în 1 Cronici 5,4. Magog, Meșec și Tubal îi întâlnim în Geneza 10,2 și în 1 Cronici 1,5 ca fii ai lui Iafet; Meșec și Tubal se mai întâlnesc în Ezechiel 27,13 și 32,26, Meșec în Psalmul 120,5 și Tubal în Isaia 66,19. Pe Roș nu-l mai întâlnim în Scriptură decât cu numele lui propriu în Geneza 46,21, și, dacă au dreptate cei care spun că în Tiras este același cu Roș, în Geneza 10,2 și 1 Cronici 1,5.

Deci multe puncte de reper nu avem, numai dacă preluăm și informațiile istorice. Dar nu ne poate ajuta Ezechiel 38? Versetul 17 mi se pare să fie foarte important: „Așa vorbește Stăpânul Domnul: „Nu ești tu (Gog) acela despre care am vorbit odinioară, prin slujitorii mei, prorocii lui Israel, care au prorocit în acele zile, cu mulți ani în urmă, că te voi aduce

împotriva lor?” Deci cine este acest vrăjmaș, despre care prorocii au vorbit așa de mult? Oricine citește prorociile, știe că acesta trebuie să fie asirianul. Pe de altă parte este totuși imediat clar, că Gog nu poate fi același cu împăratul nordului. Cum putem rezolva această dilemă? Nu este asirianul împăratul nordului?

Noi putem vedea aceasta în felul următor: realmente împăratul nordului este un reprezentant al puterii asiriene, dar noi am văzut de asemenea clar, că el nu este personajul principal. În Daniel 8,24 citim că el are putere mare, dar că această putere nu vine de la el însuși (compară cu Apocalipsa 9,7.8). Înapoia acestui împărat al nordului (care de altfel în Daniel nu este niciodată numit asirianul) stă puterea principală propriu-zisă, adevăratul „asirian”. La început se va urca numai împăratul nordului, care domnește peste Siria, și probabil asupra Turciei și/sau a Iracului; acest împărat este totodată și cel care pornește prima asediere a Ierusalimului și mai târziu a doua asediere. După aceea el ajunge totuși la sfârșitul lui și nimeni nu-i va veni în ajutor (Daniel 11,45). Această înfrângere este înfrângerea lui Asur, așa cum noi o găsim în proroci (în mod deosebit în Isaia și Mica). Dar acești ultimi proroci nu fac diferența între înfrângerea împăratului nordului și nimicirea puterii principale năvălitoare de mai târziu a asirianului. Ei unesc aceste atacuri și înfrângeri diferite cu o descriere a nimicirii asirianului. În Daniel și Ezechiel se face însă această diferențiere; primul descrie istoria lui Gog (marea putere dinapoia împăratului nordului), și aceștia doi împreună constituie „Asur” al celorlalți proroci.

Probabil găsim în Isaia capitolul 33 o diferență ascunsă despre aceste două puteri, unde este vorba despre un pustiitor și un jefuitor (sau: unul care acționează cu infidelitate); este o *singură* putere, dar prezentată în două caractere diferite. „Pustiitorul” ar fi atunci împăratul nordului (compară același cuvânt ebraic „*şaded*” în Ieremia 6,2.26 și 15,8, și mai ales în Isaia 16,4), și „trădătorul” (*bogéd*) ar fi atunci Gog. Remarcabil este în orice caz, că și în Isaia 33 această putere năvălește în țară după ce o oarecare liniște va fi deja prezentă (compară cu Ezechiel 38,8), căci noi citim în versetul 5 și 6: „Domnul este înălțat, căci locuiește în înălțime. El a umplut Sionul cu corectitudine și cu dreptate. Și El va fi statornicia zilelor tale, bogățiile mântuirii, înțelepciunea și priceperea; frica de Domnul va fi comoara lui.”

Dacă ținutul împăratului nordului cuprinde deja o mare parte din Asia Mică și din Orientul Mijlociu, unde trebuie atunci să se afle ținutul uriaș al marelui său despot, care se numește Gog? Și Ezechiel ne vorbește despre acesta. Împăratul din Daniel vine din nord, dar prințul, pe care noi îl găsim în Ezechiel 38, vine din „adâncurile miazănoaptei”, o expresie ebraică (*jarketé zafón*) pentru nordul foarte îndepărtat (vezi Ezechiel 38,6.15; 39,2). Deci noi trebuie să căutăm Gog mult mai spre nord decât Asia Mică, deci în partea de nord a Mării Negre, și ajungem astfel de la sine la imensul imperiu rusesc cu cele două capitale ale lui Moscova (Rusia europeană) și Tobolsk (Rusia asiatică). Dar este această concluzie corectă? Putem noi spune că Gog este același cu Rusia? Și aceasta devine clar în acest capitol, căci acolo stă scris: Gog, prinț al Roșului, Meșec și Tubal. Roș este un nume vechi pentru ruși, râul Dnjestr s-a numit odinioară Tiras, și Meșec și Tubal (în traducerea Septuaginta sunt numite „Mosoch” și „Thobel”) sunt clar aceleași cu Moscova și Tobolsk.

Acum apare o greutate aparentă; căci dacă mergem în celelalte locuri din Scriptură, în care se întâlnesc numele Meșec și Tubal, și dacă le urmărim și în istorisirea profană, trebuie să ajungem la concluzia că aceste nume se referă la popoare care au locuit în partea de sud a Mării Negre și nu în partea de nord (vezi în mod deosebit Psalmul 120,5; Ezechiel 27,13;

32,26). Aceasta poate realmente să fie corect, dar totuși este foarte clar, că în capitolele 38 și 39 ele au o cu totul altă însemnătate, și anume una mult mai largă, căci ele se referă la popoare sau cetăți mult mai îndepărtate. Că aceasta este așa, se vede din faptul că cel puțin de trei ori se spune că ele locuiesc în nordul cel mai îndepărtat, în timp ce în afară de aceasta ele stau în nemijlocită legătură cu Roș, care înseamnă Rusia și care nu se mai întâlnește în alt loc în Biblie.

De fapt o astfel de extensie a unui nume profetic nu este ceva neobișnuit în Scriptură. Să ne gândim de exemplu la Babel sau Babilon, care în Cuvântul lui Dumnezeu totdeauna are același înțeles spiritual, dar care mai întâi a fost o cetate, după aceea un imperiu mondial și în viitor va fi un sistem religios. Tot așa de exemplu și chitimiții, prin care în primul rând este vorba de locuitorii din Chitim sau Cipru, după aceea toată insula Cipru (Numeri 24,24; Isaia 23,1.12) și mai târziu chiar coasta Mării Mediterane în general (Ieremia 2,10; Ezechiel 27,6; compară cu Geneza 10,4.5) și în final chiar romanii (Daniel 11,30). Deci noi trebuie să fim prudenți la stabilirea granițelor geografice ale numelor profetice.

Nimicirea lui Gog

Istoria năvălirii și înfrângerii lui Gog este descrisă foarte clar în Ezechiel 38 și 39 și aici nu trebuie comentată detaliat. Când marioneta lui, împăratul nordului, va fi omorât (la care el va rămâne fără prejudicii), el va chema toată forța armată a sa și pe toți aliații lui (perși, etiopieni, pe cei din Put, Gomer și Togarma), așa că va fi o oștire nespus de mare, care va acoperi pământul ca un nor (Ezechiel 38,9). Dar Domnul (acesta este Hristos) va păși împotriva lui, de îndată ce el va năvăli în Israel. Domnul îi va alunga pe munții lui Israel și acolo îi va lovi cu cutremure, ciumă, sânge, ploaie, pietre de grindină, foc și pucioasă. Gog va pieri acolo pe munți în mod îngrozitor și va deveni prada animalelor. Israelii vor avea nevoie de șapte luni ca să îngroape cadavrele și șapte ani vor face foc cu armele lor de luptă. Această ultimă victorie, pe care Hristos o va avea în timpul domniei Sale davidiene, este foarte importantă; va fi ziua în care Hristos Se va glorifica pe Sine Însuși (Ezechiel 39,13). Când va năvăli forța militară cea mai mare sub conducerea lui Gog, ca să atace poporul, pe care Domnul Însuși l-a adus înapoi în țară și pe care l-a făcut să locuiască în liniște, atunci El Se va sfinți înaintea tuturor popoarelor (Ezechiel 38,23; 39,7.27-29). El nu va permite ca Numele Lui să mai fie profanat, ci El Își va slăvi Numele, pe de o parte, prin aceea că El va bate definitiv pe toți vrăjmașii Lui păcătoși, și pe de altă parte, prin aceea că El va turna Duhul Său peste poporul care odinioară era necurat, dar care acum a fost reprimat în har. Acest ultim război este revelarea desăvârșită a Dumnezeului lui Israel, care face cunoscut tuturor popoarelor că El este Domnul, sfânt în Israel. Atunci toate popoarele Îl vor recunoaște și Îl vor lăuda (compară cu Psalmul 100).

Oile și țapii

Am văzut astfel ce puteri mari va trebui Domnul să biruie, după ce El a revenit și pe Sion în Ierusalim a reinstaurat domnia Sa minunată. Cu năvălirea și nimicirea lui Gog s-au încheiat aceste bătălii mari; mult așteptata odihnă poate în sfârșit să înceapă. Mai trebuie să îndreptăm

atenția spre două aspecte ale domniei lui Hristos ca adevăratul David, deoarece ele sunt foarte importante; dar deoarece ele nu sunt în legătură directă cu Ierusalimul, le amintim pe scurt.

Primul punct este judecata popoarelor aflate în viață înaintea scaunului de domnie al lui Hristos, și aceasta o găsim în evanghelia după Matei 25,31-46. Judecățile lui Hristos după revenirea Lui sunt de două feluri: mai întâi prin războaie El va judeca pe toți aceia care împreună cu forțele armate vrăjmașe s-au ridicat împotriva Lui; aceasta am tratat-o până acum în aceste capitole. În al doilea rând vor avea loc judecăți prin intermediul unei dezbateri ca la tribunal, și aceasta o găsim în evanghelia după Matei capitolul 25.

Deci aceasta nu este o judecată a oamenilor care s-au ridicat cu intenții vrăjmașe împotriva Lui, ci a tuturor celorlalți oameni, care într-adevăr nu au arătat public vrăjmășia lor, dar la care trebuie să se constate dacă sunt demni să intre în Împărăție. Această evaluare are loc înaintea scaunului slavei Fiului Omului (versetul 31). „El va fi Judecătorul neamurilor și va hotărî între multe popoare” (Isaia 2,4).

Atunci toate popoarele pământului vor fi adunate înaintea Lui și vor fi împărțite în două grupe mari, așa cum păstorul desparte oile de țapi. Observă că aici se spune realmente, că popoarele vor fi despărțite unele de altele, nu persoanele individuale. Nu vor fi popoare care au o răspundere mai mare decât altele? Cât de mare este totuși răspunderea popoarelor, care astăzi în timpul nostru se numesc creștine, dar resping Evanghelia; cei care nu au primit dragostea pentru adevăr, ca să fie mântuiți, și care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în fărâdelege! După răpirea Adunării, Dumnezeu le va trimite acestora o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună (2 Tesaloniceni 2,10-12). Cu cât mai mare este responsabilitatea lor în comparație cu popoarele care niciodată nu au auzit de Hristos și de mântuirea în El și care vor auzi despre aceasta abia după revenirea Sa (Isaia 66,18.19).

Frații Împăratului

După ce criteriile vor fi evaluate aceste popoare care vor sta înaintea scaunului de slavă? Marea întrebare, despre care este vorba aici, este, cum s-au comportat față de „frații Împăratului” (versetul 40). Deci acești frați constituie o grupă deosebită dintre popoare. Ei sunt desigur aceia dintre iudei, care în perioada de după răpirea Adunării și înainte de revenirea Domnului s-au întors la Dumnezeu și așteaptă pe Împărat, și de aceea ei sunt recunoscuți de El ca frați ai Lui (compară și cu versetele importante din Matei 28,10 și Psalm 22,22; Evrei 2,12.17; Apocalipsa 12,10).

Am văzut că acești frați vor merge pe tot pământul înaintea necazului cel mare, ca să vestească Evanghelia Împărăției, și întrebarea importantă este deci, cum vor reacționa popoarele la această Evanghelie (Matei 2,14). Chiar dacă această mărturie va deveni slabă prin ceasul încercării (Matei 24,15; Apocalipsa 3,10), cu toate acestea atunci va fi ultima mărturie a lui Dumnezeu, care se adresează acelor care vor locui pe pământ, și anume Evanghelia veșnică care se referă la marele Creator al cerului și al pământului (Apocalipsa 14,6.7; compară cu Psalmul 96!).

Din fericire mulți dintre popoare vor primi această ultimă mărturie a lui Dumnezeu și se vor boteza (Matei 28,19; și aici din nou luat în sens exact: „popoare”, care vor fi botezate, și nu atât de mult persoane individuale din aceste popoare). Ei vor trata cu prietenie și ospitalitate pe frații Împăratului (Matei 10,14-42; 25,34-40). Acești credincioși dintre popoare vor avea

mult de suferit în timpul necazului cel mare, dar mulți vor persevera până la sfârșit și vor fi mântuiți. Aceasta este mulțimea mare, pe care nimeni nu o poate număra (Apocalipsa 7,9-17). Tatăl îi va binecuvânta și le va da Împărăția, care le-a fost pregătită de la întemeierea lumii (Matei 25,34; compară cu Apocalipsa 13,8 și vezi diferența față de Adunare, care a fost aleasă *înainte* de întemeierea lumii; Efeseni 1,4).

Restul popoarelor dimpotrivă vor fi destinate focului veșnic, care a fost pregătit pentru diavolul și îngerii lui (Matei 25,41; compară cu Matei 7,23; 18,8), și după judecata dinaintea marelui tron alb, o mie de ani mai târziu (Apocalipsa 20,11-15), vor fi aruncați acolo. Ca și oștirile, ei nu vor fi aruncați imediat în iad, ci vor fi omorâți (Apocalipsa 19,21); aceasta înseamnă, că ei nu vor fi aruncați cu suflet și trup în iad (compară cu Matei 10,28), ci sufletul lor va merge în împărăția morții (Hades), unde vor aștepta judecata dinaintea marelui Tron alb (Apocalipsa 20,11-15), în timp ce trupurile moarte ale soldaților vor zace pe pământ (Apocalipsa 19,17.18; Isaia 34,6.7; Ezechiel 39,11-20, și așa mai departe).

Însă cei credincioși vor intra în Împărăție, care aici este numită „viața veșnică” (Matei 25,46); aceasta este desigur vorbirea vechi-testamentală și aici înseamnă același lucru ca în Psalmul 133,3 și Daniel 12,2, unde de asemenea stă în legătură cu pământul și se referă la binecuvântările domniei lui Hristos în Împărăția de o mie de ani și pe pământul nou. Acesta este un cu totul alt înțeles al „vieții veșnice” decât acela pe care Pavel îl dă ca nădejde a Adunării, Tit 1,2; 3,7). Noi o vom primi ca moștenire în cer la sfârșitul călătoriei noastre (Romani 5,21; 6,22.23; compară cu Romani 2,7; Galateni 6,8; 1 Timotei 1,16; 6,12). Ioan oferă acestei noțiuni un înțeles chiar mult mai profund; el o descrie ca ceva pe care noi îl posedăm deja acum, căci viața veșnică este în El, în Fiul lui Dumnezeu Însuși (1 Ioan 1,2; 5,20); noi Îl avem pe El ca viață a noastră, și prin El noi cunoaștem pe Tatăl (Ioan 17,3). Deci noi trebuie totdeauna să fim foarte atenți, ca să nu scoatem din context anumite expresii, ci să cercetăm exact ce vrea să ne spună Duhul Sfânt într-un anumit context.

Locul oamenilor și al demonilor în timpul Împărăției păcii

Am văzut deci care persoane vor intra în Împărăție, și ca să primim o privire de ansamblu bună despre diferitele grupe care sunt atât pe pământ, cât și în cer și sub pământ, este de folos să dăm în locul acesta o privire de ansamblu.

1. Casa Tatălui: Aceasta este cerul veșnic, necreat, locuința Tatălui și a Fiului, unde Se află acum Fiul și ca Om și unde El ne va duce, ca Adunare (Ioan 14,1-3). Credincioșii Vechiului Testament și credincioșii care vor învia după răpirea Adunării, niciodată nu vor fi acolo, căci cu toate că ei sunt născuți din nou, ei nu au viața veșnică în înțelesul pe care îl prezintă Ioan; nașterea din nou este o chestiune pământească, dar viața veșnică este o chestiune cerească, pe care o primesc numai aceia care prin Duhul cred în Fiul veșnic al lui Dumnezeu și Îl mărturisesc (Ioan 3,5-16.36). Credincioșii care au murit și au înviat, și care nu aparțin Adunării, vor fi în

2. Cer – deci nu în Casa Tatălui, ci în sferile cerești, unde sunt și îngerii (Matei 22,30). Acestea sunt „sfinții locurilor preainalte” (vezi Biblia GBV 2001) din Daniel 7, care sunt comparabile cu locurile cerești din epistola către Efeseni. Compară și cu 2 Tesaloniceni 1,7.

Cu toate că ei nu merg în Casa Tatălui, ei sunt înălțați cu mult deasupra locuitorilor pământului, căci ei vor avea un trup de înviere glorificat, ceresc.

3. Pământul: Aici sunt două grupe, și anume israeliții și națiunile. La ambele va fi o grupă anumită, care ocupă locul întâi, și anume aceia, care au avut parte de suferințele necazului cel mare. În Israel aceasta este rămășița salvată din Iuda, și între națiuni este marea mulțime de popor din Apocalipsa 7, oile din evanghelia după Matei 25. În al doilea rând, atât în Israel, cât și între națiuni va fi o grupă mare, care abia după revenirea lui Mesia va auzi despre El, și El îi va introduce atunci în binecuvântările Împărăției. În Israel aceștia sunt rămășița din cele zece seminții, și între națiuni este mulțimea de popor, care după revenirea lui Hristos vor fi adăugați din depărtare (Isaia 66,18.19). În al treilea rând, atât din Israel cât și dintre națiuni va fi o mulțime de copii, care se vor naște în timpul Împărăției păcii; acesta este poporul care se va naște, despre care vorbește, de exemplu, Psalmul 22,30.31.

4. Hades (Locuința morților): În timpul Împărăției de o mie de ani nu va mai fi nici măcar un singur credincios în Paradis, căci toți au înviat, fie la răpirea Adunării, sau la revenirea lui Hristos (Apocalipsa 20,4). Această parte a Hadesului¹ este deci goală, în cealaltă parte vor fi însă miliarde de suflete, și anume în „locul de chin” (Luca 16,23.26.28) sau „în închisoare” (1 Petru 3,19). Da, cei necredincioși nu vor învia, până nu vor trece cei o mie de ani (Apocalipsa 20,5). Chiar și în timpul Împărăției păcii vor fi adăugate mule suflete locuitorilor acestui loc (Psalm 101,8; Isaia 65,20 și Apocalipsa 20,9).

5. Iazul de foc: Acesta este iadul. În timpul celor o mie de ani aici va fi numai fiara și prorocul mincinos (Apocalipsa 19,19.20). După o mie de ani, când morții vor fi judecați înaintea marelui Tron alb, și ei vor fi aruncați în iad.

6. Cel mai mare adânc (tartarus): Acest loc este numit în 2 Petru 2,4. Aici sunt păstrați îngerii care au păcătuțit, care nu și-au păstrat starea de la început, ci și-au părăsit locuința (Iuda 6); în lanțuri veșnice, în întuneric, pentru judecata zilei celei mari. Această judecată va avea loc foarte probabil după Împărăția păcii, când și diavolul va fi aruncat în iad (Apocalipsa 20,10).

7. Adâncul (abisul): Acest loc este numit în Apocalipsa 20,1-3, „adâncul” în care este legat diavolul în timpul celor o mie de ani. Cândva, când satan a fost cuprins de mândrie, el a avut parte de prima cădere, când Dumnezeu l-a aruncat din cer (Isaia 14,12-15; Ezechiel 28,12b-17; Luca 10,18). El va avea parte de a doua lui cădere, când el la mijlocul ultimei săptămână-an va fi aruncat pe pământ (Apocalipsa 12,7-9). A treia lui cădere va avea loc, când la începutul Împărăției păcii va fi legat și va fi aruncat în adânc, și a patra lui cădere va avea loc când va fi aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20,10). Isaia 24,21-23 ne descrie cu o concordantă uimitor de mare același eveniment ca Apocalipsa 20,1-3: oștirea de sus (satan și

¹ Sub premisa, că Paradisul este o parte a Hadesului. Într-adevăr se spune și despre credincioșii Vechiului Testament, că ei sunt în Șeol sau Hades (vezi de exemplu Geneza 37,35; Iov 17,16; Psalm 88,3; Psalm 89,48; Osea 13,14), dar în Noul Testament cuvântul „Hades” are un alt înțeles (vezi de exemplu diferența dintre Luca 16,22 și versetul 23).

îngerii lui) va fi pedepsită și va fi închisă în temniță; apoi Domnul oștirilor va domni pe Muntele Sion și în Ierusalim, și înaintea bătrânilor Săi va fi glorie.

Vedem deci că în timpul Împărăției păcii diavolul nu va fi în stare să înșele oamenii, așa că și din această privință nu va sta nimic în calea binecuvântării depline în timpul domniei lui Hristos. Pe de altă parte această „legare” este necesară și pentru ca omul, care savurează această binecuvântare minunată, să poată fi pus la probă, fără ca satan să aibă vreo influență asupra lui. Prin aceasta omul firesc va fi în această ultimă perioadă supus la ultima probă cu privire la ce este în om, și nu va putea să dea vina pe satan, ci se va arăta clar, că cu toată binecuvântarea din Împărăția păcii și cu toată absența lui satan, inima omului firesc nu se schimbă, ci rămâne permanent rea. Vom vedea aceasta în capitolul următor.

9. HRISTOS ADEVĂRATUL SOLOMON

Împăratul și mireasa Sa

În sfârșit odihnă, în sfârșit pace! În sfârșit binecuvântarea, pe care Ierusalimul a așteptat-o așa de mult timp! În sfârșit Mesia va domni atunci în liniște netulburată, desăvârșită, pe Sion în mijlocul poporului Său! Nu va fi acesta timpul în care Ierusalimul va cânta cântarea minunată din Psalmul 45? Acolo găsim în primul rând gloria Împăratului, dar și gloria Ierusalimului, mireasa Sa pământească. Ierusalimul ceresc este mireasa Mielului (Apocalipsa 21,9.10), dar Ierusalimul pământesc este mireasa Împăratului¹. Ce măreț este Împăratul aici! El este Fiul Omului, mai presus de toți ceilalți, și harul este turnat pe buzele Sale (compară cu Luca 4,22). Dumnezeu L-a binecuvântat veșnic la dreapta Sa (Psalm 45,2). El va reveni, pentru ca să pornească la luptă ca adevăratul David; mâna Lui cea dreaptă va învăța pe alții lucruri înfricoșătoare și popoare vor cădea sub El. După aceea El va domni va adevăratul Solomon în dreptate. El este singurul iudeu care cu adevărat a iubit vreodată dreptatea și a urât fărădelegea, și de aceea Dumnezeu L-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus decât însoțitorii Lui, mai mult decât rămășița, care este legată cu El. În vorbirea simbolică din orient este descrisă gloria Sa ca Împărat, dar și a miresei Sale. Cine este această mireasă? Vine ea cu tot felul de pretenții la onoarea regală? Poate ea să-și revendice drepturi, din pricina „părinților” ei? (compară cu Romani 9,5) Nu. Vina ei mare i-a luat toate drepturile (Ezechiel 16), și ea are tot așa de puțin drepturi la demnitatea regală ca și oricare altă cetate. „Uită pe poporul tău și casa tatălui tău!” Ea va fi primită pe baza harului.

Împăratul o va dori, dacă ea renunță la drepturile ei și Îl recunoaște ca Domn al ei. Aceasta este alegerea pe baza îndurării (vezi învățătura importantă din Romani 9,1-29). Ea va fi înălțată mai presus decât toate cetățile pământului, chiar și deasupra celorlalte cetăți ale lui Iuda (versetul 14). Înainte de a vorbi despre Ierusalimul Împărăției păcii, vrem să ne îndreptăm atenția spre Împăratul Însuși. Cât de mult vorbesc prorocii despre El, când ei privesc gloria Lui, pe care o va poseda în Împărăția păcii! El, Împăratul cu origine omenească, rădăcina lui Isai (Isaia 11,1.10; compară cu Apocalipsa 5.5; 22,16) este în același timp Domnul oștirilor (Zaharia 14,9,17). El este Împăratul, Legiuitorul și Judecătorul (Isaia 33,22); da, Judecătorul celor vii și celor morți (Faptele Apostolilor 10,42; 17,31). El este Împăratul-Preot pe tronul Său, așa cum Melhisedec Îl prezintă în model (Zaharia 6,13; Geneza 14,18). Fiecare din aceste titluri ne oferă multe teme de meditație, deoarece fiecare titlu nou ne arată gloria Domnului nostru, dar cu regret noi putem aici numai să le enumerăm. El este Vlăstarul făgăduit (Zaharia 3,8-10; 6,12; Isaia 4,2; 11,1; 53,2; Ieremia 23,5; 33,15). El este Fiul cel mare al lui David, uneori este așezat chiar pe aceeași treaptă cu David (Isaia 55,3; Ieremia 23,5; 30,9.21; 33,15-26; Ezechiel 34,23.24; 37,24.25; Osea 3,5; Amos 9,11; Luca 1,32.33; Psalm 89,3.4; 132,10-17). Să citim ce spune Scriptura despre Domnul nostru, și să ne aprofundăm în gloria Persoanei Sale, mai ales când descoperim frumusețea Lui în legătură cu poporul Său! El, Cel care este pentru ei Stânca veșnicilor (Isaia 26,4; compară cu 28,16; Zaharia 3,9; 4,7) și Lumina lor veșnică (Isaia 60,19; compară cu versetul 1; Zaharia 2,5); El,

¹ Vezi în privința aceasta studiul detaliat despre Ierusalim ca mireasă a Împăratului în comentariul la Cântarea Cântărilor de același autor.

Cel care va fi Păstorul poporului Său (Isaia 40,11; Mica 5,3; Ezechiel 34,23; Psalm 23,1) și Păzitorul lor (Isaia 27,3; 32,2; Ieremia 31,10).

Domnia lui Hristos

Pentru a căpăta o imagine despre domnia lui Hristos, pe care Hristos o va exercita ca adevăratul Solomon, încercăm să o studiem punct cu punct.

1. În primul rând El este *Împărat* peste *Sion* sau pe Sion. Aceasta este important, căci Sionul este baza harului, atât pentru Israel cât și pentru națiuni. Dumnezeu Însuși spune prin Duhul în Cuvântul Său: „Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfințeniei Mele” (Psalm 2,6). Chiar dacă împărăția Sa se întemeiază în Sion, totuși puterea Sa se întinde până la marginile pământului (Psalm 2,8; vezi și punctul 3). Cât de des vorbesc totuși proroci despre Sion ca centru al domniei regale (Isaia 24,23; 25,10; Obadia 21; Mica 4,7; Țefania 3,15-17; Zaharia 2,5-11; 9,9; Psalm 48,1.2; Psalm 99,2; 132,11-18; 146,10; 149,2)! Și unită cu El pe muntele Harului este văzută rămășița, primită pe baza harului (Apocalipsa 14).

2. Din Sion Hristos va *domni* peste Israel. El este „Vlăstarul”, care va fi plantat pe muntele înalt al lui Israel, și el „va da lăstari, va aduce rod și se va face un cedru mareț” (Ezechiel 17,22.23). Evanghelistul Matei Îl vede ca Împărat al lui Israel (compară cu punctul 1 și 3; Matei 1,6.21.23; 2,2.6; 3,3; 4,17.23, și așa mai departe). Observă, că nu este Israel, așa cum a fost el odinioară, ci va fi mai mare decât a fost chiar în timpul lui Solomon. Atunci va avea granițele sale proprii, cum sunt date deja în Geneza 15,18 și în Zaharia 9,10, și în alte locuri din Scriptură: Hristos va *domni* peste poporul Său de la Nil și până la Eufrat. Abia atunci Israel va fi cu adevărat „centrul pământului”, când Hristos va *domni* din Israel peste toată lumea (Deuteronom 32,8.9; Ezechiel 38,12). Atunci Ierusalimul va străluci ca împărăteasă peste pământ, și celelalte cetăți ale lui Iuda vor fi „fecioarele, însoțitoarele ei” (Psalm 45,11.14). Probabil va fi un reprezentant al Împăratului din seminția lui David, care va *domni* pe pământ în Numele Împăratului lui Israel (Ezechiel 44,3; 45,13-17; compară cu Ieremia 30,21).

3. Dar Hristos este nu numai Împărat peste Israel, El este și *Steag al popoarelor* și lumina națiunilor (Isaia 11,10; 42,6; 49,6.7; 51,4; 55,4; Zaharia 9,10). El va *domni* până la marginile pământului și va fi Împărat peste toate popoarele (Isaia 54,5; Zaharia 14,9; Psalm 2,8; 72,8). El va judeca națiunile în dreptate și adevăr (Isaia 11,3-5; 32,1.2; 51,4-8; 60,17; Ieremia 23,6; 33,15.16; Mica 4,3; Psalm 72,1-7.12-17; 85,8-13; 96,10-13; 99,4; 101,6-8). El este nu numai Împăratul iudeilor, care va *domni* peste iudei, ci El este și Fiul Omului, care va *domni* peste toți oamenii; așa Îl vede evanghelistul Luca, cu toate că nu direct ca Împărat în Împărăția păcii, ci mai mult în sens moral: ca ultimul Adam (Luca 3,38), adevăratul Fiu al Omului, care revelează harul lui Dumnezeu întregii omeniri (Luca 4,22; 23,14.47); dar și ca Acela care va veni în Împărăția Sa și va umple cu teamă pe toți oamenii (Luca 23,42; 21,25-27). Când însă vorbim despre titlul Lui ca „Fiu al Omului”, trebuie de fapt să ne gândim nu numai la pământ, căci Psalmul 8 se referă sub acest titlu la tot universul. Acesta este punctul 4.

4. Hristos spune în evanghelia după Matei 28,18: „*Toată autoritatea* Mi-a fost dată în *cer și pe pământ*.” Îl vedem ca Împărat care Se adresează cetății disprețuite (Galileea) și rămășiței lui Israel, pe muntele care simbolic vorbește despre Împărăție, așa cum am văzut mai înainte; Domnul Se arată acolo celor unsprezece ucenici, le dă misiunea să vestească Împărăția, și le făgăduiește credințioșia Sa până la sfârșitul veacului. Ce găsim noi aici merge mai departe decât punctul 3, căci nu numai pământul stă sub domnia Lui, ci El va domni și peste ceruri și peste toată creația. A fost taina voii lui Dumnezeu cu privire la administrarea plinătății timpurilor, să aducă toate, ce este în cer și ce este pe pământ, împreună sub *un Cap* în Hristos (Efeseni 1,9,10). Dumnezeu a făcut pe Fiul Moștenitor al tuturor lucrurilor (Evrei 1,2), dar nu numai aceasta: noi, cei care aparținem Adunării, am fost făcuți comoștenitori și împreună cu Hristos vom domni peste toate lucrurile (Efeseni 1,11; Romani 8,17); Hristos ne-a fost dat ca și Cap peste toate (Efeseni 1,22), și noi nu mai aparținem acestei creații, „cosmosului”, peste care noi vom domni împreună cu El (Ioan 17,14,16; 2 Corinteni 5,17; Galateni 6,15). Da, creația așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Romani 8,19-22; Coloseni 3,4; 1 Ioan 3,2). Dar noi nu vrem să vorbim despre gloriile noastre viitoare, ci despre gloriile lui Hristos. Pe ce bază va domni în curând Hristos în glorie? Desigur, El este Creatorul tuturor lucrurilor, și ca atare El are dreptul asupra creației și a domniei asupra ei, căci nu numai toate au fost create *prin* El, ci și *pentru* El (Ioan 1,3; Coloseni 1,16,17; Evrei 1,2,10-12; Apocalipsa 3,14). Dar noi trebuie să înțelegem bine, că Hristos nu numai va domni asupra creației, ci El va domni în dreptate peste o creație curățită² (Romani 8,20-21; Isaia 65,17; 66,22; 32,1,15-17 și alte locuri). Este deosebit de important să se înțeleagă și să se priceapă pe ce bază Hristos va curăța această creație. Căci este într-adevăr așa, că Hristos a chemat lumile la existență numai prin Cuvântul puterii Sale (Evrei 11,3; Psalm 33,9), dar este imposibil ca El prin nimic altceva decât prin Cuvântul Său să curețe creația, care suspină sub urmările păcatului. Dumnezeu este dator sfințeniei și dreptății Sale să judece păcatul. El nu poate îndepărta păcatul din creație, fără să-l judece. Și această judecată El a lăsat-o să vină asupra lui Hristos, Singurul care era curat și fără păcat. „Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El și prin El să împace toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.” (Coloseni 1,19,20). Numai prin sângele lui Hristos, El fiind buna plăcere desăvârșită a întregii Dumnezeiri (compară cu Coloseni 2,9), va fi împăcată creația cu Dumnezeu – care prin fărădelege s-a îndepărtat de Dumnezeu. Ia seama: toate lucrurile, nu toți oamenii (Apocalipsa 21,4-8). Tocmai pentru faptul că El a iubit dreptatea, Dumnezeu a putut să-L ungă mai presus de toți însoțitorii Săi (Psalm 45,7; Evrei 1,9). Tocmai prin faptul că El a fost ascultător până la moarte, și nu dintr-un alt motiv, Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și „I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2,8-11; compară cu Isaia 42,8; 45,23; 48,11; 66,23). Tocmai pentru faptul că El a făcut curățirea păcatelor, El a fost înălțat la dreapta Măririi, în locurile preînalte (Evrei 1,3). Nu a fost destul, că El a devenit Întâiul născut din toată creația (Coloseni 1,5), prin aceea că El s-a făcut părtaș sângelui și cărnii (Evrei 2,14), ci El a trebuit să devină și Întâiul născut dintre morți, pentru ca El să aibă

² Aceasta nu este încă curățirea desăvârșită, căci aceasta va avea loc când vor fi un cer nou și un pământ nou. Curățirea începe cu judecata asupra dușmanilor și se încheie cu nimicirea morții (1 Corinteni 15,24-28).

întâietatea în toate (Coloseni 1,18; compară cu Evrei 1,6; Apocalipsa 1,5). Ca Acela, care a fost mort și acum este viu, El are dreptul la domnie (Apocalipsa 1,18). Cândva El va împăca toate lucrurile, dar noi suntem deja acum împăcați cu Dumnezeu și vom domni împreună cu El (Coloseni 1,19-22). Cât de importante sunt aceste lucruri! El va domni nu numai ca Fiu veșnic al lui Dumnezeu, ci înainte de toate și ca Fiu al Omului lepădat, așa cum Îl descrie Psalmul 8. „În adevăr, nu unor îngerii a supus El lumea viitoare, despre care vorbim. Iar cineva a mărturisit undeva, zicând: ‚Ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de El, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încununat cu slavă și cu cinste și l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale. Toate le-ai supus sub picioarele lui.’ Dar, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși acum încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut ‚pentru puțin timp mai prejos decât îngerii’, încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți” (Evrei 2,5-9). O privire de ansamblu mai clară despre ce am studiat nu este de imaginat. Vedem aici pe Hristos, care a fost încununat cu slavă și cinste, după ce El a gustat moartea pentru toți. Moartea Fiului Omului lepădat este baza pentru curățirea creației și pentru domnia lui Hristos peste ea. Dar continuarea din Evrei 2 ne învață, ceea ce noi am văzut deja în Coloseni 1: pe noi Hristos ne-a salvat deja acum, da, tocmai cu privire la noi El a mers în moarte, cu toate că urmările binecuvântate ale morții Sale se extind asupra întregii creații. Niciunde nu citim, că Hristos a iubit creația, ci El a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea (Efeseni 5,25; compară cu versetul 2; Galateni 2,20; Ioan 15,13). Dar nu este minunat, că apoi, când această Adunare va fi glorificată și ea va fi prezentată creației, și creația va avea parte de binecuvântarea lucrării lui Hristos.

5. Mai este și punctul cinci: puterea și gloria Domnului se extind mai departe decât domnia asupra tuturor lucrurilor, și aceasta ne învață apostolul Ioan. „Isus, fiindcă știa că *Tatăl Îi dăduse toate în mâini*”, și: „Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui” (Ioan 13,3; 3,35). Nu este acest „toate” același lucru cu cel din Efeseni 1,10 sau Coloseni 1,16-20? Nu. Această diferență ne devine imediat clară, dacă înțelegem diferența dintre ce Dumnezeu dăruiește lui Hristos și ceea ce Tatăl dăruiește Fiului. Hristos (Unsul) a fost uns de Dumnezeu ca Împărat peste Sion (Psalmul 2), și ca Fiu al Omului El va ocupa realmente acest loc, da, El va domni peste toată creația, deoarece El ca Fiu al Omului lepădat a gustat moartea pentru toți (Psalm 8; Evrei 2). Dar acestea sunt lucruri pământești, care se deosebesc foarte mult de lucrurile cerești, de tainele casei Tatălui (compară cu Ioan 3,12). Este așa, că Tatăl a dat autoritate Fiului să facă judecata, deoarece El este Fiul Omului (Ioan 5,27), dar ce spune versetul 20 depășește cu mult aceasta: „Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face”. Dumnezeu a încununat realmente pe Fiul Omului cu glorie și onoare, dar ce este aceasta comparat cu slava veșnică, pe care Hristos ca Fiul veșnic o avea din veșnicie la Tatăl, înainte de a fi lumea! (Ioan 17,5.24). Dar acum vine minunăția: Hristos a devenit Om, și cu toate că El în același timp era în cer și într-un anumit sens niciodată nu a părăsit sânul Tatălui (Ioan 1,18; 3,13), El era totodată Omul desăvârșit pe pământ și aici pe pământ a împlinit lucrarea pe care Tatăl I-a dat-o s-o facă (Ioan 17,4). Și această lucrare era: să ne reveleze în chip desăvârșit inima Tatălui și să-L glorifice pe Tatăl (Ioan 1,18; 3,17; 15,15; 17,3; 1 Ioan 1,2; 5,20; Matei 11,27). Deoarece El a sfârșit această lucrare (Ioan 19,30), Dumnezeu a dat slava, pe care Hristos o posedă din veșnicie ca Fiu, acum lui Hristos ca Omul adevărat. Hristos posedă acum în cer ca Om aceeași

slavă pe care El o posedă din veșnicie ca Dumnezeu Fiul. Și nu numai aceasta – El ne-a dat aceeași slavă, pe care El o posedă acum ca Om. Va veni timpul (Împărăția păcii) în care tot cosmosul va vedea slava Sa, și cosmosul va recunoaște în aceasta că Tatăl a trimis pe Fiul și El ne-a iubit așa cum a iubit pe Fiul Său (Ioan 17,22.23). Ce minune a dragostei! Aceasta este chiar mai minunat decât faptul că noi suntem comoștenitori cu Hristos și vom domni împreună cu El. Tot ce era în inima Tatălui și tot ce putea să-și imagineze dragostea Sa, a dăruit El Fiului, deoarece acesta ca Om a satisfăcut în chip desăvârșit toată buna plăcere a Tatălui; dar toată această lucrare a Fiului ne este socotită nouă prin har, așa că noi primim aceleași binecuvântări ca și Hristos. Noi suntem binecuvântați cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești în Hristos și El ne-a dat har în Cel Preaiubit (Efeseni 1,3.6). Să nu dea aceste lucruri naștere la adorare în inima fiecărui copil al lui Dumnezeu?

Reconstruirea Ierusalimului și a Templului

Vrem acum să ne desprindem gândurile de gloria cerească a Împărăției păcii și să ne ocupăm cu binecuvântările miresei pământești, cu Ierusalimul. Cu toate că toate acestea sunt în legătură cu pământul, totuși binecuvântarea Ierusalimului va întrece tot ce el a posedat până acum, și la sfârșitul acestui capitol, în concordanță cu tema noastră propriu-zisă, vrem să ne ocupăm cu ea. Primul lucru, care ne atrage atenția, este desigur ceea ce se va petrece cu cetatea, după ce ea va avea parte de pacea deplină. Aceasta este reconstrucția cetății și a celorlalte cetăți ale lui Iuda (Psalm 69,35). Această reconstrucție este privită sub diferite puncte de vedere. În primul rând aceasta va fi lucrarea Domnului Însuși: El va clădi Ierusalimul (Psalm 147,2; compară cu Ieremia 33,4.6) și va mângâia toate dărâmurile lui (Isaia 51,3). Uneori această reconstrucție este amintită mai mult în sensul general, însă atunci totdeauna cu binecuvântarea Domnului pe planul secund: cetatea va fi reclădită pentru Domnul și noi găsim chiar un indiciu referitor la dimensiunea ei: cu turnul lui Hananel, Poarta Unghiului, dealul Gareb, Goat, pârâul Chedron, Poarta Cailor, Poarta Benjamin și teasca împăratului (Ieremia 30,16-18; 31,38-40; Zaharia 14,10.11). Dar Domnul este Hristos, și așa este El prezentat ca Cel care construiește, ca în modelul lui Cyrus (Isaia 44,26-28; 2 Cronici 36,23; Estera 1,2). Desigur El nu va clădi singur, poporul Lui Îl va ajuta, da, ei sunt numiți: reparatori de spărturi, restauratori de străzi locuite (Isaia 58,12; 61,4). Vor fi și străini, care vor veni, ca să ajute la construire (Isaia 60,10).

Acești străini vor ajuta nu numai la reconstruirea cetății, ci și la reconstruirea Templului (Isaia 60,12.13; Zaharia 6,15). Aceasta este foarte important, căci Templul va ocupa o poziție privilegiată în Împărăția păcii și va mări splendoarea Ierusalimului. Este planul Domnului, ca acest Templu să fie reconstruit (Ezechiel 37,26-28; Zaharia 1,16), și Mesia Însuși va lucra la el (Zaharia 6,12.13; compară cu Isaia 44,28). Așa cum am văzut, în ultima săptămână-an va fi un Templu acolo, la început încă recunoscut de Dumnezeu, deoarece rămășița se închină acolo (Apocalipsa 11,1), dar mai târziu, când la jumătatea săptămânii va înceta slujba jertfelor și va fi introdusă slujirea oribilă a lui antihrist, Dumnezeu va detesta acest Templu (Apocalipsa 11,2; Isaia 66,1-6); acest Templu va fi distrus la cucerirea Ierusalimului (Psalm 74,3.7; 79,1)³. Din Daniel 12,11 se poate probabil trage concluzia că de la așezarea urâciunii

³ Deci în total vor fi șapte temple: templul lui Solomon, al lui Zorobabel, al lui Irod, trupul material al Domnului Isus (Ioan 2,19-21), Adunarea (1 Corinteni 3,16), templul lui antihrist și templul din Ezechiel.

care pustiește și până la reconstrucția noului Templu vor trece 1290 de zile. Cât de important este acest Templu nou devine clar din descrierea detaliată, pe care noi o găsim în Ezechiel capitolele 40-43. Acolo prorocul vede în duhul succesiv porțile și curțile din față, după aceea clădirea propriu-zisă a Templului, camerele preoților și în final „Legea Casei”. Va fi din nou un altar, pe care se vor aduce jertfe, dar chivotul legământului va fi în zadar căutat acolo (Ieremia 3,16), căci atunci când va veni Mesia, „Cel dorit de toate națiunile” (Hagai 2,7-10), El va umple casa cu slavă, și ultima slavă a acestei case va fi mai mare decât a celei dintâi.

Reîntoarcerea slavei lui Dumnezeu

Aceasta ne conduce la un punct important. Așa cum știm, slava Domnului a părăsit Templul în timpul domniei împăratului păcătos Zedechia, când păcatul lui Iuda și al lui Israel au ajuns punctul culminant. Găsim aceasta descrisă clar în Ezechiel 10,18-22: 11,22.23. După aceea nu mai citim niciodată că slava Domnului a mai umplut vreodată Templul. Aceasta nici nu este posibil, căci după aceea Israel a fost „Lo-Ami”, adică „Nu-i poporul Meu” (Osea 1,9), și domnia asupra pământului a fost dată națiunilor (Daniel 2,37.38). Abia când se vor împlini „timpurile națiunilor” (Luca 21,24), slava Domnului se va reîntoarce la Templu, așa cum este descris detaliat în Ezechiel 43,1-9. Începând din acest moment, Templul va fi iarăși locul scaunului de domnie al Domnului și locul picioarelor Lui, unde El va locui veșnic în mijlocul copiilor lui Israel (Ezechiel 43,7; Ieremia 3,17; compară cu Isaia 2,2-5; Mica 4,1-5; Habacuc 2,20). Așa cum rezultă și din ultimele versete, binecuvântarea Templului se va întinde spre toate popoarele, căci Casa lui Dumnezeu va fi numită casă de rugăciune pentru toate popoarele (Isaia 56,7), da, mulți vor veni ca să aducă onoare casei (Isaia 60,7-13). Poporul va bea must în curțile din față ale locașului cel sfânt (Isaia 62,9), și darurile lor de jertfă vor fi plăcute Domnului (Maleahi 3,4; Psalm 51,18.19). Slujba jertfelor va fi făcută de preoți leviți (Ieremia 33,18.21.22; Maleahi 3,3), și anume de fiii lui Țadoc (Ezechiel 40,46; 43,19; 44,15; 48,11), corespunzător făgăduinței din 1 Samuel 2,35. Și în Psalmi găsim aceste teme tratate detaliat; restaurarea Templului de exemplu în Psalmul 127,1 (un psalm al lui Solomon!), Psalmul 132,13-18, și poporul de preoți în Psalmii 133 și 134. Și în ceea ce privește binecuvântarea fiecărui credincios în noul Templu, vezi printre altele Psalmul 65,4; 116,17-19; 135,1-4; 138,2. Ei vor respecta Legea și Cuvântul Domnului, care va porni din Locul preasfânt (Isaia 2,3; Mica 4,2), și de asemenea ei vor sărbători sărbătoarea corturilor (Osea 12,10; Zaharia 14,16-21), care în sine însuși este un tablou frumos al Împărăției de o mie de ani (compară cu Exod 23,16; Levitic 23,33-36; Numeri 29,12-38; Deuteronom 16,13-15; Neemia 8,14-19; Ioan 7,2.37).

Este o minune, că Ierusalimul va fi efectiv în timpul Împărăției de o mie de ani împărăteasa pământului, când vedem că slava Domnului va umple Templul, că Mesia Își va așeza pe Sion scaunul domniei Sale și că Domnul va locui în mijlocul poporului Său? „Strigă de bucurie și de veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este Sfântul lui Israel în mijlocul tău.” (Isaia 12,6) „Și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru, care locuiește în Sion, muntele Meu cel sfânt, Ierusalimul însă va fi sfânt și străinii nu vor mai trece prin el.” (Ioel 3,17) „Strigă de veselie și bucură-te, fiica Sionului! Căci iată, Eu vin și voi locui în mijlocul tău, zice Domnul. Multe popoare se vor alipi de Domnul în ziua aceea și vor fi poporul Meu. Eu voi locui în mijlocul tău” (Zaharia 2,10.11). Națiunile se vor urca la Ierusalim, ca să caute pe Domnul

oștirilor în Ierusalim și să implore favoarea Domnului (Zaharia 8,20-23; compară 14,16; Psalm 68,29).

Noile nume ale cetății

Prezența Domnului în „cetatea iubită” (Apocalipsa 20,9) este prilejul ca să împodobească cetatea cu nume noi minunate, din care vrem să numim cinci din ele (Isaia 62,2).

1. Ir Jahveh Zion Qadoș Israel – „Cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel” (Isaia 60,14). Acesta este numele cu care asupritorii lui Israel vor numi cetatea, când umiliți vor veni la ea.

2. Kissé Jahveh – „Scaunul de domnie al Domnului” (Ieremia 3,17; compară cu 1 Cronici 29,23). Așa vor numi națiunile cetatea, când se vor sui acolo, ca să caute pe Domnul.

3. Jahveh Şammah – „Domnul este acolo” (Ezechiel 48,35). Aici Duhul Sfânt Însuși spune că acesta va fi numele permanent al cetății.

4. Ir Ha-émet, har haqodeș – „Cetatea adevărului, Muntele cel sfânt” (Zaharia 8,3). Acesta este numele, pe care Domnul îl dă cetății, când El dă făgăduința Sa că Se va întoarce la Sion ca să locuiască în mijlocul Ierusalimului.

5. Chiriat Méleh Rav (Polis tou Megalou Basileos) – „Cetatea Marelui Împărat” (Psalm 48,2; Matei 5,35). Așa numește Domnul Isus Ierusalimul.

Patru din aceste nume se referă direct la prezența Domnului în Ierusalim, două la ceea ce El este acolo (scaunul de domnie, Împărat) și două se referă la însușirile Lui (Cel sfânt, Adevărul).

Binecuvântarea Ierusalimului

Ce binecuvântare va fi să ai privilegiul să locuiești în această cetate! Atunci nu va fi pe pământ nici o cetate care să fie mai de dorit pentru a locui în ea, decât aceasta. „Ierusalimul va fi o cetate deschisă (sau: cetate fără ziduri), din cauza mulțimii oamenilor și a vitelor care vor fi în mijlocul lui; Eu Însumi, zice Domnul, voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui și voi fi slava lui în mijlocul lui!” (Zaharia 2,4.5). „Iarși vor ședea pe străzile Ierusalimului bătrâni și femei în vârstă, fiecare cu toiagul în mână, din cauza marelui lor număr de zile (compară cu Isaia 65,20). Străzile cetății vor fi pline de băieți și fete, care se vor juca pe străzi. Așa vorbește Domnul oștirilor: „Dacă lucrul acesta va fi uimitor în ochii rămășiței poporului acestuia în zilele acelea, va fi oare uimitor și în ochii Mei?”, zice Domnul oștirilor. Așa vorbește Domnul oștirilor: „Iată, Eu voi salva pe poporul Meu din țara de la răsăritul soarelui și din țara de la asfințitul soarelui. Îi voi aduce și ei vor locui în mijlocul Ierusalimului; ei vor fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul lor, în adevăr și în dreptate.”” (Zaharia 8,4-8).

Ce perioadă minunată! Ce mângâiere pentru Ierusalim! Ce viitor plin de har pentru această cetate prigonită! Da, Domnul dorește cu ardoare să împlinească această făgăduință, El este gelos cu mare gelozie pentru această cetate (Zaharia 8,2; compară cu Zaharia 1,12-17). El dorește să îmbrace poporul Ierusalimului cu mare splendoare, așa ca ei să devină podoabă pentru toată lumea, o cunună plină de splendoare în mâna Domnului și o diademă împărătească în mâna lui Dumnezeu (Isaia 4,2; 46,13; 62,2-5; Zaharia 2,5). El va da autoritate mare poporului drept din Ierusalim (Isaia 60,21.22; Mica 4,8). El va proteja cetatea de furtuni și ploii și de dușmani (Isaia 4,5.6; Zaharia 2,5), așa că ea va fi o cetate de locuit sigură, un cort, care nu va călători (Isaia 33,20). El va umple pe locuitorii Ierusalimului cu o bucurie veșnică și nu vor mai avea parte de nici un necaz (Isaia 35,10; 51,11; 66,10-14; Ieremia 31,12; 33,10.11; Țefania 3,16.17). Atunci vor cânta o cântare despre cetatea lor puternică și despre Dumnezeul lor, care le dă mântuirea ca ziduri și întăritură (Isaia 26,1.2). Da, atunci va fi cântată cântarea minunată, pe care noi o găsim pe tot parcursul Scripturii, dar care abia în Împărăția păcii își va avea împlinirea deplină: *Hodu Le-Jahveh Ki-Tov, Ki le-plam chasdó!* „Lăudați pe Domnul, căci El este bun, căci în veac ține bunătatea Lui” (vezi 1 Cronici 16,34.41; 2 Cronici 5,13; 7,3.6; 20,21; Ezra 3,11; Psalm 100,5; 106,1; 107,1; 118,1-4; 136,1-26, și mai ales Ieremia 33,11). Domnul va dărui poporului Ierusalimului toate binecuvântările pământeste, despre care a vorbit deja Moise în Deuteronom 28,1-6. Sunt nenumărate locuri în Scriptură, în care citim despre binecuvântările fertilității și bunăstării, pe care le vor savura israeliții în Împărăția păcii, dar un număr din ele vorbesc categoric despre binecuvântările deosebite ale locuitorilor Ierusalimului. Domnul îi va binecuvânta nespuse de mult cu oi, viței, măgari, cu ploaie pentru ogoare, grâu, vin, untdelemn, cu pășuni, grădini, râuri de apă, lumină, siguranță și pace (Isaia 30,23-26; 32,15-20; 51,3; 60,13; 66,12-14; Ieremia 31,12, Ioel 2,23-27; Psalm 72,16; 147,12-14). Da, binecuvântarea și pacea va domni în regnul vegetal și animal, de dragul lui Israel și al tuturor națiunilor (Isaia 11,6-9; 29,17; 35,1.2.8.9; 41,18-20; 43,19.20; 55,12.13; 65,10.25; Ezechiel 34,25-31; Osea 2,18; Ioel 2,22; Zaharia 3,10).

Binecuvântarea națiunilor

Ce priveliști minunate se deschid pretutindeni aici! Într-adevăr, noi avem o nădejde mai bună, dar pentru credinciosul iudeu, care va trece prin necazul cel mare, aceste binecuvântări vor fi o mare așteptare. Atunci națiunile, care acum îl prigonesc, vor veni tremurând și se vor supune lui Mesia (Mica 7,16.17). Iudeii sunt acum încă de batjocură printre toate popoarele (Deuteronom 28,37; 1 Împărați 9,7; 2 Cronici 7,20; Psalm 44,14; Ieremia 24,9; 29,18; 42,18). Dar atunci Ierusalimul va deveni o cântare de laudă printre națiuni (Ieremia 33,9; Țefania 3,20; Isaia 46,4-11; 48,9-14; compară cu Psalmii 96-100). Am văzut că Mesia va domni până la marginile pământului și că El va judeca toate națiunile cu dreptate; am mai văzut de asemenea că sediul domniei Lui va fi în Ierusalim. Nu ne lasă aceasta să vedem ce loc înalt va ocupa atunci Ierusalimul între națiuni? Ierusalimul va fi numit scaunul de domnie al Domnului, așa cum am văzut, și toate națiunile se vor strânge acolo din pricina Numelui Domnului, care va fi în Ierusalim (Ieremia 3,17).

Nu este aceasta măreț? Acum Dumnezeu locuiește în cer, și El Se revelează ca Dumnezeul cerului (Daniel 2,37.38 ne arată principiul); însă atunci El va fi Dumnezeul lui Israel, care locuiește în Ierusalim. Și dacă națiunile vor voi să se apropie de Dumnezeu, atunci ele nu se

vor ruga lui Dumnezeu în templele lor și în locașurile lor de rugăciune, ci ele se vor sui la Ierusalim! Templul lui Dumnezeu din Ierusalim va fi numit o casă de rugăciune pentru toate națiunile (Isaia 56,7). De acolo va porni Cuvântul și judecățile Domnului (Isaia 2,2.3); acolo națiunile vor găsi pe Mesia (Isaia 11,10); acolo ele vor găsi lumină și glorie (Isaia 60,3), acolo vor aduce ei bogățiile lor și vor lucra pentru israeliți (Isaia 60,10-14; 61,5); acolo ele vor vedea și amintirea îngrozitoare despre judecata Domnului (Isaia 66,24); acolo se vor închina Domnului (Isaia 66,23; Țefania 2,11) și Îi vor aduce jertfe (Isaia 56,6.7); acolo vor căuta părtășia cu Domnul (Zaharia 2,11); acolo vor implora favoarea Domnului (Zaharia 8,20-22); și acolo se vor sui an de an, ca să serbeze sărbătoarea corturilor (Zaharia 14,16).

Acolo, pe acest loc minunat, pe Sion, Muntele sfânt, Domnul oștirilor va pregăti o masă de sărbătoare pentru toate națiunile, „Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de mâncăruri gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de lucruri grase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite. Și pe muntele acesta, înlătură vălul care acoperă toate popoarele și învelitoarea care înfășoară toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Stăpânul, Domnul va șterge lacrimile de pe toate fețele și va îndepărta de pe tot pământul disprețul poporului Său; căci Domnul a vorbit” (Isaia 25,6-8). Și totodată El va transforma buzele popoarelor în buze curate, pentru ca ele toate să cheme Numele Domnului și în armonie să-I slujească (Țefania 3,9). Atunci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, așa cum apele acoperă fundul mării (Isaia 11,9; Habacuc 2,14; compară cu Numeri 14,21).

„Dar Tu, Doamne, Tu rămâi pe vecie și aducerea aminte de Tine ține din generație în generație. Tu Te vei scula și vei avea milă de Sion, căci este timpul să Te înduri de el, a venit timpul rânduit. Căci robii Tăi iubesc pietrele Sionului și le este milă de țărâna lui. Atunci neamurile se vor teme de Numele Domnului și toți împărații pământului de slava Ta. Când Domnul va zidi Sionul, Se va arăta în slava Sa. El ia aminte la rugăciunea nevoiașului și nu-i nesocotește rugăciunea. Să se scrie lucrul acesta pentru generația care va veni; și poporul care se va naște să laude pe Domnul! Căci El privește din înălțimea sfințeniei Lui; Domnul Se uită din ceruri pe pământ, ca să audă suspinul celui încătușat și să elibereze pe copiii morții, pentru ca ei să vestească în Sion Numele Domnului și laudele Lui în Ierusalim, când popoarele și împărățiile se vor strânge laolaltă, ca să slujească Domnului.” (Psalm 102,12-22).

10. FINALUL ISTORIEI IERUSALIMULUI

Păcatul locuiește încă pe pământ

De fapt ne-am fi putut dori să încheiem cu capitolul anterior, unde am văzut slava Ierusalimului în Împărăția păcii. Dar istoria Ierusalimului încă nu s-a încheiat, și noi trebuie să o urmărim până la sfârșitul ei. Este așa, că sfârșitul Împărăției păcii va fi foarte diferit de începutul ei plin de glorie. Pe pământ va fi realmente glorie pe parcursul celor o mie de ani, dar este gloria lui Hristos și a Adunării (Bisericii) Sale și gloria acelor de pe pământ care cu adevărat au fost născuți din nou. Și pe pământ va fi realmente dreptate, dar este dreptatea lui Hristos, cu care El va domni pe pământ. Atunci dreptatea va domni pe pământ, dar păcatul va locui atunci pe pământ. Abia pe pământul cel nou va locui dreptatea (2 Petru 3,13), când păcatul va fi înlăturat de pe pământ; dar în Împărăția păcii dreptatea va domni cu autoritate și în felul acesta va ține în frâu manifestările păcatului. Starea din timpul Împărăției de o mie de ani se aseamănă mai mult cu starea din timpul lui Noe după potop, când el a domnit pe un pământ curățit; dar păcatul încă mai locuia acolo, și răul a trebuit să fie ținut în frâu de către autoritate. Starea de pe pământul nou se aseamănă mai mult cu Paradisul dinainte de căderea în păcat, când omul savura părtașia cu Dumnezeu iar păcatul nu exista; cu diferența că atunci omul putea să păcătuiască, însă oamenii de pe pământul nou vor avea o natură nouă, care nu poate păcătui. Că dreptatea va domni pe pământ în timpul Împărăției păcii, vedem de exemplu în Isaia 32,1: „Iată, un împărat va domni cu dreptate”; Isaia 60,17: „Voi pune peste tine ca administratori pacea, și ca domnitori, dreptatea.” De ce aceasta este caracteristic pentru Împărăția păcii, spre deosebire de pământul nou? De aceea este bine, să atragem atenția că expresia „cer nou și pământ nou” poate ușor să ducă în eroare. În Isaia 65,17 și 66,22 ea se referă la Împărăția de o mie de ani și nu înseamnă același lucru ca în Apocalipsa 21,1. Vechiul Testament niciodată nu depășește limitele Împărăției păcii și nici nu ne face cunoscut că durata Împărăției păcii se limitează la o mie de ani; aceasta ne învață Noul Testament. Motivul pentru aceasta este, că Vechiul Testament este în primul rând revelația căilor lui Dumnezeu cu Israel, planurile Sale cu privire la acest popor, și Hristos este prezentat înainte de toate în legătură cu Israel. De aceea Vechiul Testament nu depășește granițele Împărăției păcii, deoarece această împărăție este sfârșitul lui Israel ca popor. Însă pe pământul nou vor fi numai „oameni”, și nici o națiune (Apocalipsa 21,3). Împărțirea în popoare este urmarea păcatului și în afară de aceasta stă în legătură cu Israel (Geneza 10,32; 11,1-9; Deuteronom 32,8). Vechiul Testament nu merge mai departe de „ziua a șaptea”, Sabat, ziua de odihnă a lui Dumnezeu, un simbol al Împărăției de o mie de ani (vezi de exemplu sărbătoarea a șaptea de șapte zile, și anume sărbătoarea corturilor, un simbol al Împărăției păcii; Levitic 23; Zaharia 14; ziua a șaptea a acestei sărbători este tabloul unui început nou; Levitic 23,36; compară cu evanghelia după Ioan 7,37; tot așa și anul de sabbat și anul jubiliar, care de asemenea sunt al șaptelea; în afară de aceasta de exemplu Psalm 95,11). Însă Noul Testament ne revelează „ziua a opta”, tabloul unui început nou; aceasta este ziua învierii lui Hristos; în ziua a opta El S-a arătat ucenicilor Săi, în ziua a opta o fost revărsat Duhul Sfânt, și credincioșii din cartea Faptele Apostolilor aveau străngerile lor laolaltă în ziua a opta. Ea este totodată „prima zi”,

care urmează după încheierea unei perioade de „șapte” zile, și aceasta este deci aici perioada planurilor lui Dumnezeu cu privire la acest pământ, o perioadă care în Scriptură pare să cuprindă șapte ani profetici.

Vrăjmășie ascunsă

Vedem deci aici diferența caracteristică între pământul din timpul Împărăției păcii și pământul nou. Cum are loc trecerea de la o stare la alta? Este o trecere cu judecăți, ca urmare a faptului că păcatul tot va mai locui pe pământ, chiar și în timpul binecuvântărilor din Împărăția păcii, deși blestemul va fi îndepărtat de pe pământ (Romani 8,18-22). În timpul împărăției de o mie de ani vor locui mulți oameni pe pământ care se vor supune lui Hristos numai cu „lingușeală” (Psalm 18,43-50; 66,3; 81,15), și mulți nu I se vor supune de bună voie și cu plăcere, ci constrânși și cu teamă și cutremur (Psalm 72,9; Mica 7,17). De aceea domnia lui Hristos va contribui ca în cele din urmă să aducă și pe acești dușmani la judecată (compară 1 Corinteni 15,25). Este de la sine înțeles că acestora nu le aparține poporul Israel, care va consta numai din oameni dreți (Isaia 60,21), o rămășiță aleasă prin har; tot poporul va fi născut din nou și Duhul va fi turnat peste ei. Dar dintre popoare vor fi mulți care nu vor fi născuți din nou și se vor pleca sub mâna constrângătoare a lui Hristos. De îndată ce Hristos la sfârșitul Împărăției păcii va îndepărta această constrângere și le va da mână liberă, pentru ca ei să arate ce este în inima lor, ei se vor răscula împotriva Lui și se vor așeza de partea lui satan.

Vrem să vedem cum vor evolua lucrurile în timpul Împărăției păcii, până vor ajunge la această stare finală îngrozitoare. În primul rând în timpul celor o mie de ani se vor naște mulți oameni, care vor ști numai din auzite despre revenirea lui Hristos și de judecățile legate de această revenire. De aceea inimile lor vor fi foarte puțin atrase de Împărat, și de aceea vor avea o foarte mică impresie de puterea Sa (compară cu Judecători 2,10). Pe lângă aceasta, această creștere mare a populației va face ca popoarele să nu mai locuiască în jurul Ierusalimului, ca astfel să se poată urca ușor la Templu, ci popoarele se vor îndepărta tot mai mult de cetate, așa că în cele din urmă se vor afla la „cele patru colțuri ale pământului” (Apocalipsa 20,8). În psalmi se vorbește într-adevăr în sens bun despre această generație, care se va naște, dar în acest caz cu referire la Israel (Psalm 22,30.31; 48,13; 78,4.6; 102,18; 109,13; 145,4).

Păcatul vizibil

Este un al doilea punct, care ne arată că în timpul Împărăției păcii păcatul va locui încă pe pământ, și anume faptul că aceia, care vor păcătuși în timpul Împărăției păcii, vor fi omorâți. Nu cei care păcătuiesc în ascuns, căci atunci probabil toți ar trebui omorâți, căci acolo unde sunt oameni care încă mai poartă în ei natura păcătoasă, sunt cel puțin gânduri păcătoase. Însă în această perioadă păcatul nu va fi înlăturat de pe pământ, ci numai subjugat și ținut în frâu, timp în care satan va fi de fapt legat (Apocalipsa 20,1-3). De aceea orice gând păcătos și orice faptă păcătoasă ascunsă, care se va face în timpul Împărăției păcii, va fi adusă la lumină abia înaintea marelui scaun de domnie alb (Apocalipsa 20,11-15; compară cu Efeseni 5,11-13); dar de îndată ce păcatul devine vizibil în timpul Împărăției păcii, el va fi înlăturat prin aceea că

păcătosul va fi omorât. Citim despre aceasta în cel puțin patru locuri din Vechiul Testament, și ce este remarcabil în această privință este că toate aceste patru locuri stau în legătură cu Ierusalimul. Acolo unde pe pământ stă Locul Sfânt și unde locuiește Sfântul, sfințenia Lui va fi pe primul loc și ea va pedepsi energic. În Psalmul 101 spune Domnul Isus: „Urăsc purtarea celor care se abat ... o inimă stricată să se depărteze de la mine, nu vreau să cunosc pe cel rău. Pe cel care-l vorbește de rău în ascuns pe aproapele său îl voi nimici; nu-l voi suferi pe cel care are ochi mândri și inimă îngâmfată. ... Cel care practică înșelăciunea nu va locui înăuntrul casei mele; cel care spune minciuni nu va sta înaintea ochilor mei. În fiecare dimineață îi voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți lucrătorii nelegiurii.” (versetele 3.5.7.8). Acest ultim gând îl găsim și în Țefania 3,5: „Domnul cel drept este în mijlocul ei (cetății Ierusalim); El nu face nici o nedreptate. Dimineață de dimineață scoate la lumină judecata Sa”.

În ambele locuri vedem pe Hristos în Împărăția păcii, care în fiecare dimineață face judecata aceluia care fac nedreptate; și aceasta în primul rând în legătură cu Ierusalimul și cu Templul. Isaia 65 ne arată în această privință unele lucruri specifice: „Nu vor mai fi în el (în Ierusalim) copii care trăiesc puține zile, nici bătrâni care să nu-și împlinescă zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr și cel ce va muri la vârsta de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos. ... căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor ... Nu vor munci degeaba și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul și urmașii lor vor fi împreună cu ei.” (versetele 20-23).

Din aceasta rezultă clar, că în Împărăția păcii se vor naște copii ca de obicei, dar ei vor îmbătrâni mult mai încet. Un om de o sută de ani va fi numit tânăr. Și moartea copiilor va înceta. Vârsta va fi asemănată cu cea a copacilor, și sunt mulți copaci care au vârsta mai mult de o mie de ani. Va fi însă o moarte cauzată: păcătosul va fi blestemat, aceasta înseamnă, acela care păcătuiește în mod evident, căci păcătoși de la natură vor fi mulți. Căci cum altfel sunt păcătoșii care se vor ridica împotriva Ierusalimului la sfârșitul Împărăției păcii? Cu toate că locul acesta din Scriptură vorbește despre Ierusalim, cu greu acești păcătoși pot fi israeliți, căci și aici israeliții sunt numiți „sămânța binecuvântaților Domnului”. Se pare că este vorba de păgâni, care evident vor păcătuși în Ierusalim. Mulți păgâni vor veni regulat la Ierusalim, în mod deosebit în timpul sărbătorii corturilor (Zaharia 14,16). Acest ultim loc din Scriptură este al patrulea loc care vorbește despre pedeapsa în timpul Împărăției păcii. Toți cei care nu se vor sui la Ierusalim, ca acolo să se plece înaintea Împăratului, Domnului oștirilor, vor fi loviți de o plagă (versetele 17-19).

Decăderea spirituală

Realmente în timpul Împărăției păcii va avea loc treptat o adormire spirituală și o îndepărtare tot mai mult de Domnul. Așa cum am văzut, putem deduce toate acestea din pedeapsa pe care o va da Dumnezeu, din supunerea prin lingușire, din faptul că vor fi milioane care se vor naște după revenirea Domnului și după judecățile făcute, și din faptul că păcatul va locui încă pe pământ și din locul unde se vor găsi popoarele la sfârșitul Împărăției păcii (Apocalipsa 20,8 și versetele următoare).

Nu găsim noi această înfățișare pe tot parcursul Scripturii? Cu orice revelație ar veni Dumnezeu la oameni, oricât de mult i-ar binecuvânta, toate nu folosesc la nimic, omul

dovedește mereu din nou cât de stricată este inima lui naturală (Geneza 6,5; Marcu 7,21-23). În paradis, unde starea a fost așa de minunată și de binecuvântată, omul trebuie să fi ajuns devreme la cădere. Și începând din acel moment această înfățișare se repetă mereu. Noe este așezat pe un pământ nou, curățit, dar scurt după aceea el cade în păcat, și urmașii lui revelează natura omului prin fapte brutale (Nimrod) și stricăciune (Babel). După aceea Dumnezeu Își alege un popor dintre națiuni și îl eliberează din robia Egiptului, dar în loc ca el să slujească lui Dumnezeu, rămâne credincios idolilor lui (Ezechiel 20,6-9). El dă acestui popor Legea Sa, dar abia i-a dat-o, că poporul și-a făcut deja un vițel de aur și prin aceasta a încălcat Legea chiar de la primele începuturi ale ei (Ezechiel 20,10-26; Psalm 78,17-55). Dumnezeu instaurează preoția în favoarea poporului Său, dar poporul eșuează înainte să aibă loc consacrarea preoților (Levitic 10,1-5). După aceea Dumnezeu dă regalitatea, dar împăratul după voia omului (Saul) este un păcătos și împărații din casa lui David au dus țara la pierzare. Atunci Dumnezeu a trebuit să de-a la o parte pe Israel și dă națiunilor domnia împărătească. Dar căpeteniile națiunilor se răzvrătesc direct împotriva lui Dumnezeu, începând cu Nebucadnețar. Și după aceea vedem fața cea mai sublimă a lui Dumnezeu față de oameni: revelarea dragostei care este în inima Lui, prin aceea că El trimite pe singurul Lui Fiu, pe Preaiubitul Lui Fiu. Dar în unanimitate acesta este lepădat atât de iudei cât și de națiuni și plini de ură aceștia Îl răstignesc pe cruce (Ioan 1,9-11). După aceea dintre națiuni este constituită Adunarea. Dar și istoria ei este caracterizată de decădere treptată, care a început deja în timpul apostolilor și se îndreaptă spre marea decădere descrisă în 2 Tesaloniceni 2,3. Să fie inima oamenilor mai bună în timpul Împărăției păcii, sau vor avea aceeași decădere spirituală cum a avut-o odinioară Israel și cum o are acum Biserica?

Modelele decăderii

În privința aceasta Scriptura nu vorbește direct, probabil ca să nu arunce umbra asupra slavei lui Hristos în Împărăția păcii și asupra binecuvântărilor. Dar sunt unele locuri din Scriptură foarte remarcabile, care vorbesc simbolic despre această decădere spirituală în timpul Împărăției păcii. Mai întâi numim Numeri 29, unde începând cu versetul 12 avem prescripțiile referitoare la sărbătoarea corturilor. Am văzut deja că această sărbătoare vorbește despre împăcarea lui Israel la începutul Împărăției păcii. Dacă studiem prescripțiile sărbătorii corturilor, atunci vom remarca că în prim zi a sărbătorii au fost sacrificați treisprezece viței, doi berbeci și paisprezece miei de un an. Acești treisprezece viței constituie aproape o desăvârșire ($14 = 2 \times 7$) și indică spre puterea aproape desăvârșită în slujirea lui Dumnezeu în timpul Împărăției păcii. Berbecii vorbesc, ca întotdeauna, despre dăruire (probabil numărul 2 se referă la Israel și la națiuni) și cei paisprezece miei amintesc de jertfa desăvârșită a lui Hristos. Vedem însă apoi, că în a doua zi și zilele următoare într-adevăr s-au jertfit mereu doi berbeci (căci dualitatea Israel-națiuni rămâne), și de asemenea aducerea aminte desăvârșită de jertfa desăvârșită a lui Hristos există, dar se remarcă o reducere treptată în puterea slujirii lui Dumnezeu și aducerea de jertfe; cu fiecare zi se jertfește un vițel mai puțin. Cei drept rămâne un număr desăvârșit, căci Dumnezeu Însuși va instaura serviciul divin în Împărăția păcii, dar bucuria și savurarea binecuvântărilor se vor micșora.

Aceeași înfățișare vedem în cartea Proverbe. Acolo găsim pe Dumnezeu ca Iehova (Domnul), și aceasta arată spre o relație consolidată și recunoscută cu Dumnezeu, în care

Dumnezeu vorbește și judecă cu autoritate peste împrejurările vieții. Este domnia lui Dumnezeu. În afară de aceasta, această carte vorbește despre Hristos ca putere a lui Dumnezeu și înțelepciune a lui Dumnezeu (1 Corinteni 1,24). Toate acestea arată că această carte dă o prezentare ascunsă, simbolică despre întemeierea Împărăției păcii, a domniei lui Hristos și a înțelepciunii lui Dumnezeu. Deoarece cartea ne descrie împrejurări din viață, ea ne arată și pe oamenii care vor locui pe pământ în Împărăția păcii. Toate aceste lucruri ne devin clare, dacă cercetăm în această carte, în ce loc se vorbește despre „Împărat” (la singular). Găsim cuvântul la singular de 21 de ori (= 3 x 7), cu excepția înțelesului negativ din capitolul 30,27. Primele 14 locuri stau în prima parte a cărții (capitolele 1-24), și restul de șapte în celelalte capitole. Printr-un rezumat redăm înțelesul primelor 14 locuri.

- 1) Proverbe 1,1; împăratul, compară cu Isaia 9,6;
- 2) Proverbe 14,28; credincioșii, compară cu Ioan 11,52; 12,24; Coloseni 3,4; 2 Tesaloniceni 1,10;
- 3) Proverbe 14,35; răsplătirea lor, compară cu Matei 3,17; 25,21;
- 4) Proverbe 16,10; cei necredincioși, compară cu Apocalipsa 2 și 3;
- 5) Proverbe 16,14; începutul judecății, compară cu Apocalipsa 6,16.17; Matei 24,8;
- 6) Proverbe 16,15; credincioșii în necazul cel mare, compară cu Apocalipsa 7,2.3.9.17; Osea 6,3; Ioel 2,23;
- 7) Proverbe 19,12; judecățile, compară cu Apocalipsa 10,3;
- 8) Proverbe 20,2; marea bătălie, compară cu Apocalipsa 19;
- 9) Proverbe 20,8; dezbaterile la tribunal, compară cu Matei 25; Ioel 3,12;
- 10) Proverbe 20,26; condamnarea; compară cu Matei 25;
- 11) Proverbe 20,28; binecuvântarea pentru împărat, la sfârșit; compară cu Psalm 40,11.12; 61,6.7;
- 12) Proverbe 21,1; ascultarea, compară cu Ioan 4,3.4; Evrei 10,7.10;
- 13) Proverbe 22,11; caracterul împăratului, compară cu Matei 5,8; Psalm 45,2; 14; Proverbe 24,21; principii finale.

În capitolul 25 însă începe ruptura. Versetul 1 vorbește despre „împăratul” Ezechia, la care istoria împărăției era deja mult avansată. Citim apoi că urmează proverbe alcătuite de Solomon, dar nu direct din gura lui, ci au fost scrise mult mai târziu. Deci aceasta nu este o revelare directă a înțelepciunii, ci una indirectă. Ea este mai puțin sublimă și mai puțin valoroasă. Simbolic aceasta este situația spre sfârșitul Împărăției păcii, când starea spirituală a oamenilor a devenit mai slabă. Și că aceasta se arată aici devine clar din următoarele: în primul rând versetul 2 începe să vorbească despre „Dumnezeu”, și aceasta este singura dată când se vorbește într-un mod așa de abstract despre Dumnezeu; în rest este numai Iehova (Domnul), dar sub forma „Dumnezeul lor”, și aceasta este personal. Dar aici în capitolul 25,2 este impersonal, și aceasta se explică numai prin legătura spirituală foarte slăbită cu Dumnezeu. Vedem și în ce sens se vorbește aici despre „împărat”! Pentru a șaisprezecea oară în capitolul 25,5, și aici este în sens nefavorabil: păcătoși, care se ridică împotriva împăratului și care trebuie înlăturați; aceasta ne amintește de Psalmul 101,8. În continuare capitolul 25,6 ne arată o gândire spirituală greșită a mândriei (compară cu Luca 14,9.10). Capitolul 29,4 deja nu mai spune că împăratul domnește în dreptate, ci că el întărește țara prin judecată dreaptă;

aceasta arată împotrivirea internă față de dreptate. Prada acestor lucruri sunt cei săraci, și acestora trebuie să li se facă cu adevărat dreptate (Proverbe 29,14).

În final vedem unde conduce această stare, și anume la lupta finală după Împărăția păcii, despre care vorbește Apocalipsa 20; la această luptă se face aluzie în Proverbe 30,31. Și în final găsim apoi, că Fiul Omului dă totul lui Dumnezeu (1 Corinteni 15,28).

Ultima asediere a Ierusalimului

În final vrem să vedem ce spune Scriptura despre aceste ultime puncte: judecata finală și starea finală, în mod deosebit în legătură cu Ierusalimul. În Apocalipsa 20 citim că după o mie de ani satan va fi lăsat liber din închisoare și el va pleca să înșele popoarele care sunt la cele patru margini ale pământului. Satan va găsi un pământ total pregătit, deoarece atunci omul se va fi abătut mult de la Dumnezeu, așa cum am spus. Satan nu va fi lăsat ca o plagă, ca să jefuiască pe oameni de binecuvântarea primită odinioară, ci, prin eliberarea lui, Dumnezeu aduce la lumină starea inimii omenești, care în urma a o mie de ani de domnie bogată în binecuvântare încă nu s-a schimbat, da, din nou s-a îndepărtat de Dumnezeu. Urmarea va fi atunci și că lui satan îi va reuși să strângă națiunile pentru război, și el le va face să se ridice împotriva Ierusalimului, împotriva cetii sfinților și a cetății iubite.

Din nou omul în unanimitate se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu; așa cum a fost la construcția turnului din Babel sau în Israel în timpul călătoriei prin pustie sau la lepădarea lui Hristos, totdeauna omul este preocupat să facă complot împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său. Așa va fi înaintea Împărăției păcii, când se vor ridica împotriva Ierusalimului și tot așa după Împărăția păcii (compară cu Psalm 2,1-3). Și din nou Ierusalimul este ținta atacurilor, căci el este locuința lui Dumnezeu pe pământ și locuința poporului sfânt. Ce a făcut Nebucadnețar și Titus și ce va face asirianul, aceasta va avea loc și după Împărăția păcii: cetatea sfântă va fi asediată¹.

Dar ce s-a reușit de trei ori, luarea în captivitate a cetății, nu va mai avea loc ultima dată. Din cer va cădea foc și va nimici oștirea adunată. Aceasta înseamnă că oștirea va fi omorâtă și astfel ea va pleca pe drumul ei spre Hades; însă aceasta este numai pentru timp scurt, căci imediat după aceea are loc judecata înaintea marelui scaun de domnie alb. Însă diavolul, care i-a înșelat, nu va fi omorât, ci va fi aruncat de viu în iazul care arde cu foc și pucioasă, unde fiara și prorocul mincinos se află deja de o mie de ani.

Trebuie să luăm seama, că nu se spune, că toate națiunile se vor sui să asedieze Ierusalimul. Sunt numai națiunile cele mai îndepărtate de Ierusalim, de la cele patru margini ale pământului, și ele sunt numite cu numele „Gog și Magog”, și ele nu trebuie confundate cu numele din Ezechiel 38 și 39. Nu toate națiunile se vor sui, căci în timpul Împărăției de o mie de ani se vor găsi mulți născuți din nou, în mod deosebit cei numiți în Apocalipsa 7: marea mulțime de popor, care a trecut prin necazul cel mare, aceia care și-au spălat hainele în sângele Mielului. Acești drepți nu vor lua parte la lupta finală. Când oștirea adunată va fi nimicită, acești drepți dintre națiuni vor rămâne pe pământ împreună cu poporul Israel.

¹ Potrivit Scripturii, Ierusalimul va fi asediat de șapte ori, și anume succesiv de David, Sanherib, Nebucadnețar, Titus, de două ori de împăratul nordului și în final după Împărăția păcii. De patru ori citim de cucerirea cetății.

Marea creație nouă

Acesta va fi atunci sfârșitul judecăților asupra pământului și totodată a istoriei Ierusalimului, cetatea cea mai importantă de pe pământ. Căci acum Dumnezeu va face marea lucrare, care va fi parafrazată prin cuvintele: „Iată, Eu fac totul nou” (Apocalipsa 21,5). Tot ce aparține primei creații se va sfârși. Desigur acestei schimbări nu vor fi supuse cele necreate și ce va fi deja nou creat. Celor necreate aparține Dumnezeu Însuși și Casa locuinței Sale; îngerii sunt într-adevăr creați (compară cu Coloseni 1,16; Ezechiel 28,14-16), dar ei nu aparțin creației „materiale, prime”, despre care este vorba aici. De asemenea acestei creații noi nu îi aparțin aceia care au fost deja nou creați; aceștia sunt aceia care au avut parte de întâia înviere; ei au un trup ceresc. Despre credincioși se spune chiar, că ei sunt deja acum pe pământ o creație nouă (2 Corinteni 5,17; Galateni 6,15) și deja acum ei nu mai aparțin acestui cosmos (Ioan 17,15.16), cu toate că în ceea ce privește trupul lor ei sunt încă în lume (Romani 8,11.23; 2 Corinteni 5,1.2; Filipeni 3,20.21). Deci aceia care vor fi transformați la răpirea Adunării, și cei care au parte de întâia înviere sunt mai presus de acest „Eu fac totul nou”. Dar credincioșii care vor fi pe pământ în timpul Împărăției păcii vor trebui desigur să fie înnoiți la sfârșitul Împărăției păcii, căci ei vor fi făcuți potriviți pentru a locui pe pământul nou numai când vor avea trupuri noi, nepieritoare. Și sfinții, care au parte de întâia înviere, dar care nu vor aparține Adunării și drept urmare nu vor avea un loc în Casa Tatălui, vor locui pe pământul nou. Pe scurt: toți credincioșii tuturor timpurilor, cu excepția Adunării, vor locui cu trupuri noi pe pământul nou, fie că ei vor primi aceste trupuri la întâia înviere, fie că aceasta va avea loc după Împărăția păcii. Locul Adunării însă este toată veșnicia în Casa Tatălui.

Nu numai locuitorii pământului credincioși, ci și pământul însuși și cerurile create, acestea sunt universul întreg (Geneza 1,1), vor fi create din nou. „Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. ... Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este. ... pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 20,11; 21,1.4). „Acum a făgăduit, zicând: ‚Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.’ Cuvintele acestea, încă o dată’ arată schimbarea lucrurilor clătinate, ca a unor lucruri făcute, pentru ca să rămână ce nu se clatină.” (Evrei 12,26.27; compară cu Hagai 2,7). Despre ziua lui Dumnezeu se spune: „când cerurile aprinse vor fi distruse și elementele arzând cu căldură se vor topi. Dar noi, potrivit făgăduinței Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea. ... ziua veșniciei” (2 Petru 3,12.13.18).

Aceasta este deci, descrisă sub diferite aspecte, transformarea tuturor lucrurilor materiale în lucruri care „nu se clatină”. Tot ce este în legătură cu prima creație se va sfârși. Toate viețile animale și vegetale, cel puțin așa cum le cunoaștem noi astăzi, vor înceta să existe. Va fi un cer nou și un pământ nou, unde nu va mai fi nici moarte, nici durere (Apocalipsa 21,4), și unde va locui dreptatea și păcatul va fi dispărut în chip desăvârșit.

A doua înviere

Dar așa cum citim aici, mai este ceva care stă în legătură cu prima creație, care trebuie în mod deosebit îndepărtat, și acest ceva este moartea. Pe pământul nou nu va mai fi moarte. În 1 Corinteni 15 citim: „Căci trebuie ca El să împărățească până când El va pune pe toți vrăjmașii

Săi sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (versetele 25 și 26). Dar înainte ca moartea să fie nimicită pentru totdeauna (Isaia 25,8), trebuie ca toți cei care sunt încă în moarte să fie scoși afară și să învieze.

Am văzut că la prima înviere vor învia toți credincioșii care până în clipa aceea au murit, și că credincioșii de după întâia înviere vor fi transformați; aceasta înseamnă că la sfârșitul Împărăției păcii în Hades (= Locuința morților) vor fi numai morți necredincioși, și anume necredincioși din toate timpurile începând de la începutul omenirii. După Împărăția păcii acești oameni vor învia pentru judecată (Ioan 5,29; Faptele Apostolilor 24,15; Apocalipsa 20,5.12.13); înainte ca pământul să fie creat din nou, trupurile lor vor îmbrăca neputrezirea; chiar și marea va da înapoi pe morții din ea. După aceea acești înviați, care din cauza stării lor de pierzare sunt numiți încă morți (Apocalipsa 20,12.13), vor fi conduși înaintea marelui Scaun de domnie alb, pe care stă Hristos (compară cu Ioan 5,22; Apocalipsa 11,15.18); pământul și cerul vor fugi dinaintea feței Lui. Aceasta este ce spune Iov: „Dar omul, când moare, rămâne întins ... cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui” (Iov 14,10-12).

Învierea oamenilor (a celor necredincioși) va avea deci loc când cerurile „vor trece” (compară cu Matei 5,18). Înaintea marelui scaun de domnie alb morții vor fi judecați după faptele lor (vezi Eclesiastul 12,14; Romani 2,5-8.16; 14,9; Faptele Apostolilor 10,42; 2 Timotei 4,1; Evrei 6,2; 1 Petru 4,5; Apocalipsa 11,18; 20,12-15), și pe baza faptelor lor vor fi găsiți vinovați conform sentinței drepte; în afară de aceasta ei nu sunt scriși în cartea vieții (compară cu Daniel 12,1; Exod 32,32.33; Psalm 69,28; Apocalipsa 13,8; 21,27). De aceea ei vor fi aruncați în iazul de foc, unde sunt fiara și profetul mincinos și satan. Apoi și moartea și locuința morților vor fi aruncați în iazul de foc; „moartea” este starea oamenilor morți; „Locuința morților” este locul unde ei se află în acest timp; ambele vor fi aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este de asemenea un loc, în timp ce starea în care se află persoanele în iazul de foc este parafrazată prin expresia „moartea a doua”. Omul este o ființă completă abia atunci când duhul, sufletul și trupul sunt unite; de aceea moartea este o stare nenormală, provizorie și Hadesul este un loc provizoriu; ele aparțin primei creații și nu corespund stării veșnice; de aceea ele vor fi aruncate în iazul de foc. Când cei necredincioși vor învia, ei vor avea iarăși un trup și vor fi aruncați cu suflet și trup în iad (Matei 5,29; 10,28).

Starea finală

După ce tot ce aparține primei creații va fi înlăturat, va veni cerul nou și pământul nou, și atunci va începe starea finală veșnică, neschimbătoare. Toate lucrurile vor fi atunci înnoite, dar în sensul că cei necredincioși vor fi înnoiți pentru a merge în judecata veșnică. Acesta este marele „dar” din Apocalipsa 21,8.

Deci în „ziua veșniciei” vor fi trei grupe de oameni, și anume, Adunarea, care va locui veșnic în Casa Tatălui, restul credincioșilor, care vor locui veșnic pe pământul nou, și cei necredincioși, care vor fi veșnic în iazul de foc. Știm că credincioșii vor fi veșnic în glorie (Ioan 14,3; 17,24) și necredincioșii vor suferi veșnic în iad (Matei 18,8; 25,41.46; Marcu 9,43-48; Iuda versetele 7 și 13; Apocalipsa 14,11; 20,10); dar cum vor trăi oamenii pe pământul nou, în privința aceasta Scriptura spune foarte puțin. Pe cât de mult se vorbește despre Împărăția păcii, pe atât de puțin citim despre starea veșnică. Citim într-adevăr cu

privire la acești oameni: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor ...” (Apocalipsa 21,3.4). Deci va fi o stare foarte binecuvântată, în care va exista o legătură directă între Dumnezeu și oameni. Observă că nu se mai vorbește despre „națiuni”, ci de oameni. Nu va mai fi nici o deosebire între națiuni, și nici poporul Israel nu va mai fi ca atare.

Aceasta ne conduce la un punct important, căci din aceasta se vede că Hristos în starea veșnică nu va mai domni ca Mesia peste Israel și în Ierusalim. În privința aceasta 1 Corinteni 15 ne dă lămuriri: „După aceea, va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până El va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea. Căci El ,a supus totul sub picioarele Lui’. Dar când El zice că totul I-a fost supus, se înțelege că în afară de Cel care I-a supus totul. Și când toate Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” (versetele 24-28).

Vedem din aceasta, că atunci când drepturile lui Dumnezeu vor fi restabilite și toate autoritățile, inclusiv moartea, Îi vor fi supuse, domnia Sa pământească ca Fiu al Omului va înceta. Când va dispărea tot ce aparține primei creații, se va termina și domnia lui Hristos peste prima creație: atunci El va preda lui Dumnezeu Împărăția. Înseamnă aceasta că Hristos nu va mai domni atunci? Nu va mai domni ca Fiu al Omului, dar este de la sine înțeles că El rămâne Dumnezeu, Fiul, pentru veșnicie Împăratul împăraților și Domnul domnilor (Apocalipsa 19,16; compară cu 1 Timotei 6,15). Când acolo se spune: Dumnezeu va fi totul în toți, atunci Dumnezeu înseamnă aici: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (compară cu Daniel 2,44; 7,14). Da, chiar și despre Adunare stă scris că ea va domni în vecii vecilor (Apocalipsa 22,5).

Deci domnia omenească a lui Hristos va înceta, dar domnia Sa asupra universului ca Fiul veșnic, împreună cu credincioșii Adunării, care sunt moștenitori împreună cu El, nu va înceta niciodată (compară Romani 5,17; Efeseni 1,11). Adunarea este prezentată în cartea Apocalipsa ca noul Ierusalim (nu este locul unde va locui Adunarea, ci este *Adunarea însăși*, deci diferită de Ierusalimul ceresc – Evrei 12,22), și noi vedem că acest Ierusalim nou nu va răspândi slava sa asupra pământului numai în Împărăția de o mie de ani (Apocalipsa 21,9-22,5), ci și asupra pământului nou (Apocalipsa 21,2). Când Ierusalimul pământesc va înceta să existe, va rămâne numai Ierusalimul nou. El nu va fi pe pământ, căci locul lui este în cer; dar desigur va coborî din cer (nu pe pământ), pentru ca oamenii să vadă slava lui. Vedem de asemenea că Adunarea va fi ca și cortul lui Dumnezeu la oameni; nu ca Templu al Său, căci aceasta ar însemna că noi am avea un loc fix pe pământul nou. Dar Adunarea este acolo ca un cort, care are (ca în pustie) numai o locuință provizorie în străinătate. Locul nostru este în Casa Tatălui, dar noi vom veni din când în când la aceia care vor locui pe pământul nou. Atunci nu se va mai gândi la Ierusalimul pământesc, căci numai Ierusalimul nou din cer va rămâne, ca să domnească veșnic împreună cu Dumnezeu și să fie la Tatăl.

Încheiere

Am încercat să redăm în mare istoria și viitorul Ierusalimului. Noi avem voie să cunoaștem viitorul lui, deoarece Dumnezeu ni l-a revelat (Isaia 46,10), și noi avem voie să-l studiem,

pentru ca Persoana lui Hristos, care va salva această cetate și o va umple cu slava Sa, să devină mai mare și mai minunată pentru noi, dar și pentru ca noi în lumina Cuvântului lui Dumnezeu să apreciem mai bine timpul în care trăim, să ne ținem despărțiți de lume și să ne îndreptăm privirea spre apropiata venire a Domnului.

Psalm 87

Un Psalm al fiilor lui Core. O cântare.

„Temelia lui este în munții cei sfinți. Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Iacov. Lucruri pline slavă au fost spuse despre tine, cetate a lui Dumnezeu. (Oprire) Eu amintesc Egiptul și Babilonul printre cei ce Mă cunosc; iată, țara filistenilor, Tirul cu Etiopia: acolo s-au născut. Iar despre Sion este zis: ‚Acesta și acela în el s-au născut’; și Înșuși Cel Preaînalt îl întărește. Domnul numără popoarele, scriindu-le: ‚Acesta s-a născut acolo.’ (Oprire) Și cei ce cântă și cei ce joacă strigă: ‚Toate izvoarele mele sunt în Tine.’”

Istoria Ierusalimului pe ani

În secolul 19 înainte de Hristos Ierusalimul este amintit în scrierile egiptene.

Secolul 18 până în secolul 16; timpul hyksos

1000 - 961 Ierusalim este capitala Israelului unit sub împăratul David.

961 – 922 Domnia lui Solomon. Construirea primului Templu.

922 Ierusalim devine capitala lui Iuda în urma împărțirii împărăției.

715 – 687 Ezechia împărat al lui Iuda. Construcția tunelului de la Ghihon la Siloah.

701 Ezechia se împotrivesc atacului lui Sanherib asupra Ierusalimului.

587 Nebucadnețar distruge Ierusalimul și Templul. Iudei sunt duși în exil.

537-332 Epoca persană

537 Reîntoarcerea iudeilor din Babilon la Ierusalim. Reconstruirea Templului.

515 Inaugurarea celui de-al doilea Templu.

445 – 433 Neemia și Ezra se reîntorc din exilul Babilonian.

332 – 167 Epoca elenistă

332 Alexandru cel Mare vizitează Ierusalimul.

312 – 167 Sub ptolemei și seleucizi

169 Antiohios al IV-lea epifanul

(175 – 164) jefuirea Templului

167 – 37 Epoca hasmonee

167 – 141 războiul de eliberare al macabeilor

164 Macabeii cuceresc muntele Templului

166 – 135 Iuda macabeul, Ionatan, Simon, conducători ai macabeilor.

63 înainte de Hristos – 324 după Hristos: Epoca romană

63 Ierusalim este cucerit de Pompeius.

37 – 4 înainte de Hristos domnia împăratului Irod cel mare, construirea fortificațiilor, palatelor, turnurilor și templului.

26 – 36 după Hristos, Pilat din Pont procurator al Iudeii

33 răstignirea lui Isus

41 – 44 Agripa, împărat al Iudeii, construiește un zid nou în jurul cetății.

66 - 70 răscoala iudeilor împotriva puterii de ocupație romane.

70 căderea Ierusalimului – Titus distruge templul al doilea.

132 – 135 răscoala lui Bar-Cochbas. Ierusalim este declarat iarăși capitală iudaică

135 Distrugerea Ierusalimului prin Adrian. Reconstrucția cetății; ea poartă denumirea de Aelia Capitolina.

324 – 638 Epoca bizantină

326 Helena, mama împăratului Constantin vizitează Ierusalimul și pune piatra de temelie pentru Biserica Mormântului.

614 Perșii cuceresc Ierusalimul

628 Bizantinii alungă pe perși.

638 – 1099 Epoca islamică

638 Califul Omar cucerește Ierusalimul

691 Construcția Domului (moscheea Omar)

1099 – 1244 Epoca cruciadelor

1099 Cruciații cuceresc Ierusalimul

1165 Rabinul Mosche ben Maimon (Maimonides) vizitează Ierusalimul.

1187 Daladain biruie pe cruciați și cucerește Ierusalimul.

1229 Împăratul Friedrich al II-lea câștigă de la sultanul Egiptului cetatea și se instaurează singur ca împărat în Ierusalim.

1516 – 1917 Epoca turcească

1517 Cucerirea Ierusalimului de către turci.

1538 – 1540 Sultanul Suleimann I construiește ziduri noi în jurul cetății.

1700 Rabinul Jehuda Hassid construiește „Churva”-Sinagoge.

1836 Prima vizită a lui Sir Moses Montefiore.

1860 prima așezare iudaică în afara zidurilor

1898 Dr. Theodor Herzl, întemeietorul mișcării sioniste mondiale, vizitează Ierusalimul.

1917 – 1948 Hegemonia britanică

1917 Armatele britanice sub generalul Allenby ocupă Ierusalimul

1918 Dr. Chaim Waizmann pune piatra de temelie a universității ebraice.

1947 Națiunile unite recomandă împărțirea Palestinei în state arabe și iudaice.

1948 – 1967 Cetatea împărțită

14.5.1948 Sfârșitul hegemoniei britanice. Înființarea statului Israel. Începutul războiului de eliberare.

28.5.1948 Ierusalimul vechi iudeu și domnia iordaniană.

Aprilie 1949 Ierusalimul este împărțit între Israel și Transiordania.

13.12.1949 Ierusalimul este declarat capitala Israelului.

5.6.1967 Ierusalimul sub focul iordanian la începutul războiului de șase zile.

7.6.1967 Forțele armate israeliene cuceresc cetatea veche.

1967 Cetatea reunită

Iudeilor, mahomedanilor și creștinilor li se garantează intrarea liberă în „cetatea sfântă”.